Jackie Braun

Az újbor zamata

Romana különszám – 2010 41. kötet

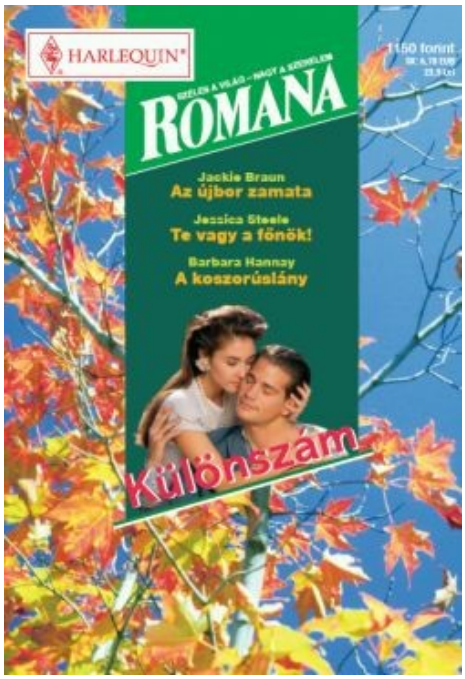

Apja halála után Julietre nehéz idők várnak: szeretett szőlőbirtokukat a mostohaanyja örökölte, aki lelkifurdalás nélkül túlad rajta. Az új tulajdonosnak, Zacknek azonban szüksége van a lány szakértelmére, és természetesen Juliet sem szeretné elhagyni az otthonát. Alkut kötnek, amelyben érzelmeknek nincs helye…

ELŐHANG

Juliet Monroe nem tartozott azon nők közé, akik minden apróságtól elájulnak, de most nem holmi csekélységről volt szó. Miközben a mostohaanyja mellett ült a közjegyző levegőtlen szobájában, és a hivatalnok Frank Monroe végrendeletét olvasta fel, egyszer csak elsötétült előtte a világ.

Nem csupán szeretett édesapját veszítette el, hanem Medálliont, a csodaszép szőlőbirtokot is, amelyet apjával együtt hoztak létre és virágoztattak fel az utóbbi kilenc évben. Az ég szerelmére, miért nem rá hagyta az édesapja? Miért a mostohaanyjára, akit hét évvel korábban vett feleségül?

Amikor Margaret felfogta ennek a döntésnek a jelentőségét, kaján mosolyt küldött mostohalánya felé, ám kárörvendezése nem tartott sokáig.

– Édesapja úgy rendelkezett, hogy a ház, a tizennyolcadik századi festmény-gyűjtemény, valamit az antik bútordarabok önt illessék, Miss Monroe. Csupán a hálószoba bútorai maradjanak mostohaanyja birtokában – folytatta a közjegyző.

– Ez képtelenség! – kiáltotta a két nő egyszerre.

Margaret döbbenten roskadt magába.

– Valami baj van? – kérdezte a közjegyző aggodalmasan.

Juliet természetesen tudta, hogy Margaret nem ájul el soha, viszont kedveli a drámai jeleneteket.

– Vizet! – mormolta Margaret erőtlenül. – Egy pohár vizet!

– És maga, Miss Monroe? Hozhatok magának is valamit?

Juliet megrázta a fejét. Amikor a közjegyző visszatért egy flakon vízzel, a nő a lehető legnyugodtabban azt mondta:

– Itt valami tévedésnek kell lennie, Mr. Danielson! Valószínűleg félreértette a dolgot. Miért hagyta volna apám a szőlőbirtokot Margaretre? Ő ugyanúgy nem tud vele mit kezdeni, mint én a poros, öreg festményekkel és a régiségekkel teli házzal.

– Ezek a poros, régi festmények és régiségek egy halom pénzembe kerültek! – sziszegte Margaret, aki a jelek szerint magához tért gyengeségi rohamából.

– Igen, tudom jól, hogy milyen szívesen szórtad mindig az apám pénzét!

– A férjem volt, tehát jogomban állt – válaszolta mostohaanyja hetykén, aztán újra magába roskadt. – És annyira szerettem! Mihez kezdjek most nélküle?

– De kérem, hölgyeim! – nyugtatta őket a közjegyző. – Igazán rettenetesen sajnálom mindkettejüket, és azt is megértem, hogy fel vannak háborodva, de az elhunyt végakarata így hangzik.

– De hát ennek semmi értelme[1] – makacskodott Juliet. – Régóta saját házam van, és bútorra sincs szükségem. Édesapám és én együtt hoztuk létre Medalliont. Nem teheti meg, hogy kirántja a lábam alól a talajt!

Mr. Danielson lassan elővett néhány lapot egy mappából, és odanyújtotta a két nőnek.

– Ez a levél talán fényt deríthet az ügyre.

Juliet azonnal megismerte édesapja gömbölyű, kalligrafikus kézírását, és a szíve nagyot dobbant.

Kedves Margaret, kedves Juliet!

Tudom, hogy ti ketten soha nem szíveltétek egymást. Nagyon sajnálom, mert mindketten magányosak vagytok. Az a vágyam, hogy a két ember, akit a legjobban szeretek ezen a

világon, vigaszt és támaszt jelentsen egymásnak, amikor én már nem leszek. Azt hiszem, megtaláltam az egyetlen módját annak, hogy ez valóra váljon.

Juliet! Margaretnek a segítségedre lesz szüksége, hogy tovább tudja vezetni Medalliont. Margeret! Tisztában vagyok vele, hogy eddig soha nem érdekelt a szőlőbirtok, de okos nő vagy és biztosan belefogsz tanulni. Ezenkívül meggyőződésem, hogy Juliet meg fogja engedni, hogy továbbra is a házban lakj. Viszonzásként arra kérlek, hogy engedd Julietet ezután is borászként dolgozni. Csakis őáltala őrizhető meg a borunk minősége, amelynek nagyszerű sikerünket köszönhetjük.

Mindkettőtöket szeretlek, és nagyon elszomorít, hogy már nem lehetek veletek. Kérlek benneteket, hogy nagyon vigyázzatok egymásra!

Juliet az ujjával gyengéden végigsimított édesapja aláírásán, és mostohaanyjára sandított, aki még mindig olvasott.

„Kérlek benneteket, hogy nagyon vigyázzatok egymásra!”

Juliet az ajkába harapott, nehogy hangosan felnevessen. Ezzel az erővel apja azt is kérhette volna, hogy emelkedjenek a levegőbe és repüljék körül a Földet. Margaret és ő éppenséggel beszélgethetnének akár barátságosabban is, ha a körülmények ezt követelik, de Juliet szellemtelennek és önzőnek tartotta mostohaanyját. Úgy tűnt, Margaret a maga részéről ugyancsak nem táplál gyengéd érzelmeket mostohalánya iránt, és gyakran jellemezte őt nagyhangúként és szabadosként. Csak Frank Monroe kedvéért viselték el egymást. Most, hogy a férfi már nem volt közöttük, összedőlt a megjátszott tiszteletnek ez a kártyavára.

– Ügyvédet fogadok. Ez egyszerűen nevetséges! – kiáltotta Margaret, majd összegyűrte a levelet, és a közjegyző íróasztalára dobta. – Nekem kellene mindent örökölnöm. A bíró biztosan az én véleményemen lesz. Mégiscsak én voltam Frank felesége!

– Persze, teljes hét éven keresztül – vetette közbe ironikusan Juliet, és felállt. – Én a lánya vagyok, majdnem harminc éve! Ennek ellenére te kaptad a szőlőbirtokunkat, ahová még soha be sem tetted a lábad!

– Nem tudod elviselni, hogy szeretett engem, ugye?

Juliet nem vett tudomást erről a kérdésről. Miért kellett az apjának egy ilyen felületes nőszemélyt feleségül vennie?

– Én is ügyvédet fogadok! – vágta oda. – Majd meglátjuk, hogy a végén ki mit kap.

– De hölgyeim! – szólt közbe csitítóan a közjegyző. – Tényleg ezt akarják tenni? Egy peres eljárás hónapokig vagy akár évekig eltarthat. Arról nem is beszélve, mennyi időbe, idegeskedésbe és pénzbe kerülne mindkettejüknek. Miért nem kötnek egyezséget? A problémájuk megoldása számomra kézenfekvőnek tűnik. Ha magának nem kell a szőlőbirtok – mondta Margaretnek –, maga pedig nem ragaszkodik a házhoz és a régiségekhez – tette hozzá Juliethez fordulva –, akkor ki-ki egyszerűen átírathatná a másikra a maga örökségét.

– Nagyon értelmes javaslat – helyeselt Juliet.

Margaret azonban a fejét rázta.

– Nem is tudom – mondta elnyújtott hangon. – A szőlőbirtok földterületéért egy árverésen bizonyosan jó árat lehetne kapni. Főként ha előtte eltávolítják ezeket az átkozott szőlőtőkéket.

Juliet szívverése egy pillanatra kihagyott. Ezt nagyon is el tudta képzelni a mostohaanyjáról!

– Mindent neked adok Medallionért, amit apu rám hagyott – mondta gyorsan. – És ha ez nem elég, ráteszek még egy szép összeget.

– Nocsak, nocsak! – Diadalmas mosoly terült szét Margaret arcán.

– Ez a szőlőbirtok apám nagy álma volt. Sok-sok évnyi kemény munkát fektetett Medallionba. – És én is, tette hozzá magában Juliet. – Ígérd meg, hogy nem kótyavetyéled el a szőlőbirtokot valami építési vállalkozónak!

Margaret egy ideig némán nézte, végül bólintott.

– Hát jó. Tudom, hogy Frank szívéhez nagyon közel állt a szőlőbirtok. Ünnepélyesen megígérem, hogy nem fogom eladni építési vállalkozónak.

És nem is ezt tette. Öt hónappal később, amikor Juliet eladta a kis házát, és már majdnem összeszedte az összeget, amelyet mostohaanyja Medallionért követelt, Margaret a szőlőbirtokot egy kaliforniai borásznak adta el.

1. FEJEZET

Juliet annak a háznak a teraszán állt, amelyet édesapjától örökölt, és figyelte, amint egy ezüstszínű nyitott kocsi lendületesen bekanyarodik a szőlőbirtokhoz vezető útra. Futó pillanatra látta megvillanni a vezető szőke haját, napbarnított bőrét és magabiztos mosolyát, mert a tizennégy fokos hűvösség ellenére a fickó lehajtott tetővel autózott.

Más napokon valószínűleg őrültnek tartotta volna, vagy olyasvalakinek, aki a kelleténél több borkóstolót látogatott meg. De pontosan tudta, ki az, aki ma reggel ebben a szemrevaló sportkocsiban robogva közeledik.

Phillip Holland!

Juliet már a nevétől is a plafonon volt! Ez a fickó eladta a birtokrészét a Holland Farmsban, a kaliforniai Napa Valleyben lévő, több évszázados családi szőlőben, és úgy szerezte meg Medalliont, hogy neki a leghalványabb esélye sem volt, hogy ezt megakadályozza.

Személyesen eddig még nem találkoztak, de úgy tűnt, hogy ma alkalom kínálkozik erre. Feltétlenül vissza akarta szerezni Medalliont. De ha nem sikerül, legalább a főborászi állását meg akarja tartani.

Soha nem vont le elhamarkodott következtetéseket olyan emberekről, akiket nem ismert, de nem hitte, hogy valaha is meg tudná kedvelni Phillip Hollandet. És nemcsak azért, mert a férfié lett az, ami őt illetné, hanem azért is, mert jól ismerte az óriási szőlőbirtokok öntelt örököseit. Az ilyeneknek halvány fogalmuk sincs a borkészítésről, és azt képzelik, hogy a modern technológiával ugyanolyan minőséget lehet létrehozni, mint sokévi odaadó munkával.

Amióta Juliet befejezte tanulmányait, heti ötven órát dolgozott a megélhetéséért. Ennek a világnak a Phillip Hollandjei természetesen nem szorulnak rá ilyesmire! Inni talán tudnak, de a borokról szóló tudományuk legtöbbször a borospoharuk pereménél véget ér.

Juliet meghatottan jártatta végig a tekintetét a lejtőkön sorakozó tőkéken. A látóhatáron emelkedő óriás, öreg platánok levelei már elkezdtek színesedni. A hűvösebb hőmérséklettel beköszöntő ősz ragyogó rőt és arany színeket hozott. Mennyire szerette az őszt Dél-Franciaországban!

A borász számára ez a szüret idejét jelentette, és az idei termés Medallion történetében a legjobbnak ígérkezett. Az elmúlt kilenc év során keményen dolgozott az édesapjával együtt. Előbb azért, hogy a birtok létrejöjjön, aztán pedig azért, hogy a boruknak nevet szerezzenek a szakmában. Most végre sikerrel jártak! Juliet görcsösen próbálta lenyelni a gombócot a torkában. Édesapja nem tudja már élvezni munkája gyümölcsét.

Gyorsan letörölte könnyeit az arcáról. Az utóbbi hónapokban eleget sírt már. Más körülmények között egyáltalán nem szokott sírni. Ugyan mire jók a könnyek? Min változtatnak? Az édesanyja annak idején nem jött vissza hozzá, az édesapja pedig mindörökre eltávozott tőle, és a szőlőbirtokot is elveszítette.

Fázósan ment be a balkonról, sűrű haját szigorú copfba fonta, és nekikészült a munkának. Amíg az új tulajdonos nem mond fel neki, van elvégzendő feladata.

Phillip Holland már előző este megérkezett Marseille-be. Mivel elég kimerültnek érezte magát a hosszú út után, úgy döntött, hogy szobát vesz ki egy szállodában. Nagy izgalmában egész éjjel le sem hunyta a szemét. Amikor a nap égővörösen felkelt a tükörsima tenger fölött, beült az autójába. Le Pinig, a Medallion közvetlen közelében

fekvő kisvárosig jó két óráig tartott az út. Phillip lassan hajtott, mert élvezni akarta a természet szépségét.

Amikor a Földközi-tenger partja mentén haladt, hirtelen sürgető vágya támadt, hogy érezze a szél sós ízét, és hogy akadálytalanul gyönyörködhessen a pompás kilátásban. Lehajtotta tehát a cabrio tetejét. Mit számított a kis hideg, ha a friss tengeri levegő, a ciprusok meg a kakukkfű illata kárpótolta érte?

Útja aztán a szárazföld belsejébe vezetett. Ha nem is szívesen köszönt el a Côte d'Azur festői öbleitől, a kiterjedt piniaerdőknek is megvolt a maguk titokzatos varázsa. Nem sokkal Le Pin előtt kinyílt az erdős vidék. Végtelen levendulaföldek és barátságos parasztházak tárultak a szeme elé – és végre elérte a kiterjedt szőlőhegyeket is, amelyeket a régi hagyomány szerint kerítés helyett olajfák határoltak.

Le Pinbe megérkezve szobát vett ki egy kis szállodában, és lerakta a holmiját. Amíg nem talál rendes lakást, itt fog maradni. De most végre a szőlőbirtokára akart menni!

Phillip leállította az autóját és kiszállt. Csípőre tett kézzel nézett körül. Büszkén mosolygott, már amennyire a hideg széltől félig megfagyott arca engedte. Korábbi látogatásai a legkevésbé sem készítették fel Medallion őszi szépségére.

A provance-i tájat sűrű piniaerdeivel és ibolyakéken ragyogó levendulaföldjeivel nyáron is csodaszépnek találta. Akkor értette meg, hogy Franciaország déli részének mélykék ege miért ihleti meg évszázadok óta a festőket és a költőket. De bármennyire is tetszettek neki a nyár telt kék és zöld árnyalatai, mindez semmi sem volt az ősz erőteljes színeihez képest. Phillip nem tudott betelni a platánok vérvörös levéltengerével, amely lélegzetelállító kontrasztként vált el a piniák örökzöldjétől, amelyről a kis városka, Le Fin a nevét kapta.

Fázósan dörzsölgette meggémberedett ujjait. Ez volt az ára a tető nélküli autózásnak, de mit számított? Elevenebbnek érezte magát, mint valaha!

Várakozásteljesen lépett be Medallion kóstolószobájába. Ez a szőlőbirtok az övé! Egyedül az övé! Ő fogja meghozni a döntéseket, méghozzá anélkül, hogy az ötleteit igazolnia kellene bárki előtt is. És végképp nem kell többé engedélyt kérnie. Végre ő a főnök!

Fél órával később ez a meggyőződése némiképp megingott, amikor egy fiatal nő lépett be a kóstolószobába. Harminc felé járhatott, és összevont szemöldöke semmi jót nem ígért.

Magas volt, pár centivel volt csak alacsonyabb nála, és karcsú – már amennyire ezt az óriási gyapjúpulóveréből meg lehetett állapítani. Mosásban kifakult farmert és gumicsizmát viselt. Ennek ellenére nagyon nőies hatást keltett. Amikor belépett, az összes alkalmazott azonnal abbahagyta a munkát, és ideges pillantásokat váltott egymással. Nyomasztó csend telepedett a helyiségre, és Phillipnek az a rossz érzése támadt, hogy ha vitára kerül a sor, itt senki nem állna az ő oldalára.

– Ön nyilván Miss Monroe – kezdte, hogy megtörje a kényelmetlen csöndet. – Sokat hallottam már magáról – folytatta, és kezét nyújtva közeledett a nőhöz. – Phillip Holland vagyok.

A nő szeme tehát zöld, a hajának pedig, amelyet szigorúan befont copfban hordott, olyan színe volt, mint a frissen őrölt fahéjnak. Volt benne valami, ami anélkül, hogy pontosan meg tudta volna nevezni, izgatta Phillipet. A klasszikus szépségideálnak nem felelt meg, és a divat iránti érzéke sem látszott különösebben fejlettnek. Phillip volt menyasszonya, Mira mindig úgy nézett ki, mintha egy divatlap csillogó lapjáról lépett volna le.

Juliet még mindig összeszorította máskülönben telt ajkát, és végül annyit vetett oda:

– Miss Monroe egyáltalán nem szereti, ha Miss Monroe-nak szólítják.

A hűvös hang ellenére Phillipnek sikerült kitartania a mosoly mellett. A nő számára valószínűleg nem könnyű elfogadni az új tulajdonost.

– Hogyan szólíthatom akkor? – kérdezte barátságosan.

– Julietnek. Mindenki Julietnek hív – válaszolta a nő, és olyan ádáz arccal nyújtotta a kezét, hogy Phillip nem volt biztos benne, üdvözölni akarja-e, vagy szkanderozásra hívja.

Juliet… Ez a kifejezetten nőies név valahogy nem illett rá. Bár ha kibontva viselné a hosszú haját… De miről is elmélkedik ő itt?

– Örülök, hogy megismerhetem, Juliet!

A meleg hangú megjegyzésről tudomást sem véve a nő rögtön üzleti hangot ütött meg.

– Szeretném megtudni, mik a tervei Medallionnal és a munkatársakkal.

Az alkalmazottak zavartan csoszogni kezdtek, és moraj futott végig a helyiségen. Phillip megköszörülte a torkát. Ezzel nem számolt.

– A hétvégén munkásgyűlést tartok, és ismertetem a részleteket. Addig először is szeretnék körülnézni. Néhány kisebb változtatást természetesen végre fogok hajtani.

– Például mit?

Egyvalamit meg kell hagyni: ez a nő hihetetlenül makacs! Más körülmények között Phillip biztosan csodálta volna, de pillanatnyilag csak fárasztónak és udvariatlannak találta.

– Erről, mint mondtam, pénteken szeretnék beszélni. De volna most esetleg egy perce, hogy négyszemközt beszéljünk?

A férfi természetesen észrevette, hogy a munkatársak minden egyes mozdulatát szinte megbabonázva figyelik. Jobb, ha most véget vet ennek a műsornak.

– Állok szolgálatára – mormolta Juliet ironikusan.

– Rendben, akkor menjünk az irodába!

Bár Juliet természetesen jobban ismerte a járást, előreengedte a férfit. Az irodai helyiségek az emeleten voltak, közvetlenül a kóstolószoba fölött. A legnagyobb szoba a folyosó legvégén nyílt. Juliet ugyan számított rá, hogy az új tulajdonos ott fog berendezkedni, mégis fájdalmas érzés fogta el, amikor a férfi udvariasan kitárta előtte az ajtót. Nem is olyan régen még az édesapja ült itt. Julietnek minden erejére szüksége volt, hogy elfojtsa feltörő érzelmeit.

– Minden rendben? – tudakolta Phillip.

Juliet lassan emelte a tekintetét Medallion új tulajdonosára. Majdnem el is felejtette, hogy nincs egyedül. Már hat hosszú hónapja nyugodott édesapja a temetőben, de a fájdalom a legkevésbé sem enyhült.

Phillip kérdésére képtelen volt válaszolni. A gyász majdnem teljesen legyűrte. Görcsös igyekezettel próbált uralkodni magán, ezért inkább megkérdezte:

– Miért akart velem beszélni?

A férfi hanyagul az íróasztalnak támaszkodott:

– Ezzel maga is tisztában van, nem igaz?

Juliet szíve még nehezebb lett.

– Elbocsát?

– Nem!

– Tehát nem *most* bocsát el?

A férfi idegesen túrt bele a hajába. Aztán félig derűsen, félig bosszúsan megkérdezte:

– Magának mindig muszáj a dolgok végére járnia, ugye?

Juliet nemrég veszítette el az édesapját, a szőlőbirtokát, és most talán még az állása is kockán forog. Mit vár ez az ember tulajdonképpen?

– Egyszerűen csak szeretem tudni, hányadán állunk. Medallion nagyon sokat jelent nekem.

Nagy meglepetésére Phillip bólintott.

– Remélem, képesek leszünk együttműködni, Juliet. Ez a váltás senkinek nem könnyű. Érthető módon magának a legkellemetlenebb. De senkinek sem lesz jobb attól, ha a munkatársaknak az az érzésük, hogy a vezetés nem egy irányba húz:

– Az embereink jó munkások – mondta a nő szelíd hangon. – Semmiképpen nem akarom, hogy elbocsássa őket.

– Nem fogom elbocsátani őket – biztosította a férfi. – És magát sem, Juliet – tette hozzá. – Viszont egyáltalán nem szeretem, ha nyilvánosan kérdőre vonnak, ahogy az előbb tette a kóstolószobában.

– Sajnálom – mormolta a nő, és komolyan igyekezett, hogy őszintének hangozzék, amit mond: – Nem állt szándékomban.

Phillip sóhajtva váltott témát:

– Egyébként fogadja elismerésemet. A munkafolyamatok kitűnően vannak megszervezve, és a borokban hihetetlen lehetőségek rejlenek. Tisztában vagyok vele, hogy ez a maga érdeme.

A nő zavartan válaszolt:

– Inkább az édesapámé. Annyira szerette Medalliont! Leghőbb vágya az volt, hogy a borunk egyszer az egész világon ismert legyen.

– Hallottam, hogy az édesapja most tavasszal hunyt el. Őszinte részvétem.

– Köszönöm.

– Egyébként egyszer személyesen is találkoztam vele.

Juliet meglepetten pillantott rá.

– Tényleg? És mikor?

– Néhány évvel ezelőtt egy borbemutatón San Diegóban. Ez a Medallion alapítása utáni első évben lehetett. A chardonnay-juk már akkor figyelemreméltó volt, erre máig emlékszem!

Juliet homlokráncolva válaszolt:

– Igen, ki is tüntették. Nekem azonban az volt a véleményem, hogy legalább ezüstöt érdemelt volna.

– Valóban jó volt.

– A *Holland Farms* aranyat nyert – vetette közbe Juliet.

– Igen, úgy van.

Juliet tulajdonképpen azt várta, hogy a férfi kérkedni fog ezzel, ám ő ehelyett meleg hangon azt mondta:

– Nagyon megkedveltem az édesapját. Együtt ebédeltünk, és elbeszélgettünk pár ötletről, amelyet a *Holland Farms*nak gondoltam ki. – Phillip egyszerre nagyon tűnődőnek látszott: – A saját apám soha nem hallgatott olyan érdeklődéssel, ahogy Frank Monroe tette.

A méretes gombóc Juliet torkában teljesen lehetetlenné tette, hogy válaszoljon, ezért csak némán bólintott.

– Nem emlékszem, hogy láttam volna ott magát, Juliet.

Ennek az volt a magyarázata, hogy a nő nem volt az a típus, aki szereti kicsípni magát, hogy aztán szertartásos partikon vadidegen emberekkel csevegjen érdektelen semmiségekről. Gyűlölt az időjárásról társalogni – kivéve persze, ha az valamilyen módon a szőlőfürtöket veszélyeztette. Ehhez jött még az is, hogy farmerban és pulóverben lényegesen jobban érezte magát, mint estélyi ruhában és körömcipőben.

Hányszor tett magának az édesapja szemrehányást, mert az egyetlen lánya jobban érdeklődött a borászat, mint a szerelem iránt! Juliet azonban semmi kivetnivalót nem talált ebben. Persze a férfiak izgalmasabbá teszik az életet, és olykor-olykor el is járt szórakozni, de eddig minden kapcsolatának véget vetett, mihelyt egy kicsit komolyabbra fordult a dolog. És nem a kötöttségtől való félelme miatt, ahogyan ezt a legjobb barátnője, Corey

állította. Juliet azzal szokott érvelni, hogy nem muszáj minden nőnek férjhez mennie és gyerekeket szülnie.

– Nem vagyok különösebben feltűnő – vetette oda végül könnyedén.

– Én ezt nem mondanám – válaszolta a férfi, és mosolyogva nézett rá.

Phillip átható, közvetlen pillantásától Juliet furcsán zavarba jött. Egész életében most sajnálta legelőször, hogy nem szedte rendbe magát. Bár nem tudta egész pontosan, mit csinálhatott volna másként, de Phillip mellett, aki méretre szabott nadrágban és drága, egyedi tervezésű ingben állt előtte, valamiképp vidékinek és régimódinak érezte magát.

Hirtelen feltűnt neki, hogy új főnöke nem is néz ki olyan rosszul. Széles váll, keskeny csípő és hosszú, izmos láb… Nyilván rendszeresen sportol.

Ám ha a férfi teste lélegzetelállító is, az arca még jobban elbűvölte Julietet. Markáns, jó formájú szemöldök ívelt a hihetetlenül kék szeme fölött. Szőke haját kissé hosszabbra hagyta. Nem olyan hosszúra, hogy copfba lehetett volna fonni, épp csak annyira, hogy a frizurája enyhén rámenős külsőt kölcsönözzön neki.

Julietnek erőfeszítésébe került leküzdenie a vágyat, hogy eljátszogasson a copfja végével, mint mindig, ha valami idegesítette.

– Valójában egyáltalán nem kísértem el apámat San Diegóba. Itt voltam, és a birtokra ügyeltem.

– Aha, már értem – válaszolta Phillip. – Ugyanis soha nem felejtek el arcokat.

– Én pedig bort nem felejtek el soha. Az arannyal megkoronázott chardonnayjuk valóban rendkívüli volt! – Milyen jó, hogy újra üzleti mederbe tudta terelni a beszélgetést! Ha borról beszélhetett, Juliet biztonságban érezte magát.

– Azt hiszem, Medallionban megvan a lehetőség, hogy még ennél is jobb legyen – mondta a férfi komolyan.

– Igazán?

– Ha nem lettem volna meggyőződve róla, nem vettem volna meg.

Az arra utaló megjegyzés, hogy Medallion már nem az övé, Juliet lelkesedését észrevehetően lelohasztotta.

– Annak idején kissé csalódott voltam, hogy egyáltalán nem nyílt alkalmam megismerni magát, mielőtt ajánlatot tettem a szőlőbirtokra.

– Abban az időben nem voltam Franciaországban.

– Igen, az édesanyja mondta, hogy Olaszországban van üzleti úton.

– Margaret a mostohaanyám – helyesbítette Juliet nyersen. – Nem tájékoztattak az ön látogatásáról. Pontosabban csak akkor szereztem tudomást a szőlőbirtok eladásáról, amikor a szerződéseket már aláírták.

– Ezt én egyáltalán nem tudtam! – kiáltotta a férfi ijedten.

Juliet nem látta okát, hogy tovább kerülgesse a forró kását.

– Medallion az enyém kellett volna hogy legyen!

– Akkor az édesapja miért nem magára hagyta? – kérdezett vissza a férfi ugyanolyan egyenesen.

– Mert azt hitte, hogy a mostohaanyámat és engem ily módon mégiscsak családdá tud kovácsolni. Ebben sajnos hatalmasat tévedett.

– Sajnálom.

– Nincs szükségem részvétre.

– Ezzel inkább azt akartam mondani, hogy megértem a helyzetét – magyarázta a férfi.

Csodálatos! Ez az ember most még olyan kedves is, hogy ő, Juliet úgy érezheti magát, mint egy mogorva sündisznó. Egyvalami viszont a napnál is világosabb volt: a dühével itt nem jut tovább!

Juliet békülékenyebb hangon folytatta:

– Szeretném visszakapni Medalliont, Mr. Holland. Felajánlom magának azt az összeget, amelyet fizetett érte, plusz nagyvonalú kárpótlást adok, amennyiben az ügylet során költségei keletkeztek volna.

– Azt hiszem, jobb lenne, ha Phillipnek szólítana. És úgy tűnik, van egy probléma: semmiképpen nem akarom eladni Medalliont!

Bár Juliet számított erre a válaszra, a férfi szavai mégis szinte kirántották a lába alól a talajt.

– Meg tud békélni ezzel? – kérdezte Phillip nyugodtan.

Juliet bátran lenyelte a csalódottságát, és azt felelte:

– Nincs más választásom, mint elfogadni, hogy mostantól kezdve itt a maga szava számít.

Legnagyobb meglepetésére a férfi derűsen felnevetett.

– Ez nem hangzott valami meggyőzően.

– Azt mondtam, hogy elfogadom, nem azt, hogy kedvemre való.

– Ó, köszönöm szépen a kiigazítást!

Miközben Phillip ajka még mindig remegett a visszafojtott nevetéstől, Juliet halálosan komolyan azt mondta:

– Kiválóan végzem a munkámat, és szeretném megtartani az állásomat.

– Maga itt a főborász, ugye?

Juliet bólintott.

– Azt szeretném, ha inkább maga igazgatná Medalliont. Messze jobban ismeri a vidéket, az embereket és a folyamatokat, mint én.

– De Tom Wirley igazgatja Medalliont.

– Ő más feladatot vagy végkielégítést fog kapni. Sokkal fontosabb, hogy maga képesnek tartja-e magát a szőlőbirtok igazgatására.

– Mindenre képesnek tartom magam, amit Medallionban tenni kell! – válaszolta a nő öntudatosan. – Az édesapámhoz hasonlóan ugyanis azon a nézeten vagyok, hogy valaki csak akkor lehet jó főnök, ha bármelyik állást maga is be tudná tölteni.

– Ez burkolt célzás akart lenni?

– Nem, azt hiszem, egyértelmű volt.

Furcsa volt, hogy a férfi egyáltalán nem bosszankodott Juliet provokatív válaszán, sőt úgy tűnt, felettébb jól mulat.

– Maga nyilván azt hiszi, hogy én még soha nem szüreteltem, és soha nem álltam bokáig a sárban.

– Miért, igen? – kérdezte Juliet meghökkentem.

– Hát persze.

– Na, akkor tudja, miről beszélek. – A nő elgondolkodva nézett Phillipre, mielőtt témát váltott: – Ha már nem én vagyok a főborász, akkor ki készíti a bort?

A férfi csak mosolygott.

– Maga? – kiáltotta Juliet hitetlenkedve.

– Ne nézzen már rám ilyen rémülten! Csináltam párszor, higgye el!

Állítása a legkevésbé sem győzte meg a nőt. A következő hónapok során valószínűleg két munkakört kell majd ellátnia, míg a férfi csetlik-botlik a birtokon. Az a legjobb, ha ebbe már most beletörődik.

– Igazgatni fogom Medalliont, és természetesen a borkészítésben is a segítségére leszek, amennyiben szüksége van rá – felelte nyugodtan Juliet.

– És maga szilárdan meg van róla győződve, hogy rá fogok szorulni, ugye, Juliet?

– Vigyázzon az ilyen kérdésekkel! Nem vagyok híve az udvarias hazugságoknak.

– És mi a helyzet a taktikai érzékével?

– Dolgozom rajta.

– Jó tudni, hogy van remény! – válaszolta vidáman a férfi. – Van még valami?

– Igen. Ahogy mondtam, igazgatni fogom Medalliont, de nem a maga kedvéért, és nem is a fizetési csekkért fogom tenni.

A férfi kérdőn nézett rá.

– Hanem?

– Mindaddig ajánlatot fogok tenni önnek Medallionra, míg végül mégis eladja nekem, Mr. Holland.

– Phillip! – igazította ki a férfi, és első alkalommal valóban bosszúsnak látszott.

A nő ennek ellenére zavartalanul folytatta:

– És higgyen nekem, makacs vagyok!

– Már feltűnt – felelte a férfi szárazon.

Olyasvalaki, mint Phillip, természetesen nem értheti, mit jelent neki Medallion! A férfi nyilván úgy adta el a családi birtokban való részét, hogy a legkevésbé sem szomorkodott miatta.

– Ez a szőlőbirtok nekem mindent jelent! – ütötte a vasat Juliet.

– Mindent? De hiszen ez csupán egy földdarab! Nem család vagy…

A nő félbeszakította.

– Nem, Medallion sokkal megbízhatóbb, mint a családtagok! – Ez csak úgy kicsúszott a száján. Még jó, hogy a férfi nem érti az összefüggést!

– Egy szőlőtőkékkel teli földdarab – vitatkozott Phillip, és kék szemének pillantása egyszeriben olyan hideg lett, mint a jég. – Egy üzlet, egy ingatlan.

– Maga így gondolja?! – kiáltotta a nő rémülten.

Phillip azonban nem válaszolt. Tévedett Juliet, vagy valóban valami keserűségféle volt a szemében?

– Az édesapámmal együtt hoztuk létre Medalliont – mondta Juliet halkan. – Ez a szőlőbirtok az életem!

2. FEJEZET

A következő heteket Phillip azzal töltötte, hogy közelebbről megismerkedett a Medallionon dolgozó munkatársaival és a munkafolyamatokkal. Nem akart változtatásokat végrehajtani úgy, hogy a jelenlegi helyzetről nincs pontos képe. Medallionban nagy lehetőség rejlett mind pénzügyileg, mind a minőség tekintetében. És ezt a lehetőséget ki akarta aknázni.

Amikor pénteken este az íróasztalánál ült, és még gyorsan ellenőrzött néhány számlát, váratlanul megcsörrent a telefon.

– Gondoltam, megkérdezem, hogy vagy, mivel a jelek szerint nem érezted szükségét, hogy közöld velünk…

Az édesanyja!

Még ha Judith Holland tréfás hangot ütött is meg, a szavaiban bujkáló sértettség nem kerülte el Phillip figyelmét.

– Sajnálom – mondta a férfi, és úgy is gondolta. Szándékosan soha nem okozott volna fájdalmat az édesanyjának. – Megkezdődött a szüret, és borzasztó sok tennivalóm volt.

– Itt is akad munka bőven – válaszolta az asszony.

– És különben mi újság? – kérdezte Phillip, bár egyáltalán nem akarta hallani a választ, mert tartott tőle, hogy feltámad benne a honvágy Kalifornia és a *Holland Farms* után. Mint minden Hollandnak, neki is a vérében volt a szőlészet. A szőlőbirtokuk nemzedékek óta apáról fiúra szállt.

– Minden rendben – felelte édesanyja. – Rossnak az a véleménye, hogy idén kitűnő lesz a termés.

– Akkor apa biztosan nagyon elégedett.

– Ó, igen! Úgy véli, ki kellene bővítenünk a chardonnay-táblát, mert ez a bor évről évre kedveltebb lesz.

– Szóval így látja? – Bármennyire igyekezett is Phillip megőrizni a nyugalmát, a szarkasztikus felhang félreismerhetetlen volt. Hány alkalommal javasolta ő ezt az utóbbi két év során? És hányszor nem akart az édesapja hallani sem erről, mert az unokatestvére, Fred nem találta jó ötletnek!

Mivel Fred szülei nem sokkal fiuk negyedik születésnapja előtt – Phillip akkor kétéves volt – halálos autóbalesetet szenvedtek, az unokatestvére és ő testvérekként nőttek fel. Két nagyon veszekedős testvérként. Bár édesanyja folyvást hangoztatta, hogy ez pusztán a fivérek közötti normális veszekedés, de konfliktusaik messze túlmentek a fiútestvérek közötti rivalizáláson. És amióta felnőttek lettek, a *Holland Farms* képezte a vita legfőbb tárgyát.

Mindegy volt, milyen újításokat vagy változtatásokat javasolt Phillip, unokatestvére mindig pontosan az ellenkezőjét követelte, és Mr. Holland rendre a saját fiával szemben foglalt állást.

– És apu kedvence, Fred hogy van? – morogta Phillip.

– Az unokatestvéred jól van.

– És Mira?

– Ő is – válaszolta tétován Judith.

– Tehát még együtt vannak?

Miután Phillip eladta tulajdonrészét a *Holland Farms*ban, menyasszonya iránta való vonzalma szélsebesen kihűlt. Néhány héttel azután, hogy szétmentek, Mira hirtelen Fred karján jelent meg a jótékonysági bálon, amelyet Hollandék minden évben a

szőlőbirtokukon rendeztek. Még ha nem is akarta elismerni, nagyon rosszulesett Phillipnek, hogy Mirát láthatólag csak a *Holland Farms* érdekelte.

– Együtt vannak, sőt hamarosan össze akarnak házasodni – folytatta édesanyja halkan.

– Úgy néz ki, mindegy neki, melyik Holland vezeti az oltárhoz, csak az a fontos, hogy Holland legyen.

– Phillip, kérlek! Már majd egy éve külön vagytok. Ne légy még mindig ilyen!

– Milyen ne legyek, mama? Őszinte? – vágta oda Phillip mérgesen. – Miért én vagyok az egyetlen ember a családban, aki úgy érzékeli, hogy Fred mindig mindent magának kaparintott meg, ami jog szerint nekem járt volna?

Édesanyja erre egyáltalán nem reagált.

– Szeretik egymást.

– A *Holland Farms*t szeretik meg azt az életet, amelyet ez lehetővé tesz számukra! – Mélyet sóhajtott. – Hagyjuk ezt, mama! Nem akarok veszekedni veled. – Végtére is édesanyja mindig támogatta.

– Tudom, hogy nagyon sikeressé fogod tenni Medalliont! Csak azt kívánom, bárcsak Franciaország ne lenne olyan messze!

– Csupán pár óra repülővel – mondta Phillip vigasztalóan.

– Csupán pár óra… – ismételte meg Judith, mintha saját magát akarná meggyőzni. Aztán aggódva megkérdezte: – Mira esküvője mélyen érint téged?

– Nem. Legalábbis nem úgy, ahogyan gondolod.

– Ez megnyugtat. Mira kedves, fiatal nő, de egyáltalán nem hozzád való, Phillip. A házasságotok nem lett volna boldog – jelentette ki az édesanyja határozottan.

– Időközben már én is így gondolom. Na és mikor lesz az esküvő?

– Tavasszal. Te is… – édesanyja egy pillanatra habozott – …te is eljössz?

– Hogy megünnepeljük a nagy kibékülést? Sajnálom, marna, de ez tényleg túl nagy kívánság!

– Tudod, hogy mindig szívesen látunk – válaszolta Judith remegő hangon.

– Tudom, hogy te így gondolod, mama. És nagyon örülök neki. Igazán. – Apja és unokatestvére viszont mindig azt az érzést keltette benne, hogy nem tartozik a családhoz. Mira átpártolása volt az utolsó csepp a pohárban. Soha többé nem fog visszatérni! Legalábbis addig nem, míg becsvágyó terveit meg nem valósította, és nem mutatta meg mindannyiuknak, milyen rosszul ítélték meg őt.

– Boldog vagy Franciaországban? – szakította ki gondolatai közül az édesanyja.

– Dolgozom rajta.

– Jól van. Az a legfontosabb. Én szeretlek, hiszen tudod.

– Én is téged, mama.

Miután édesanyja letette, Phillip elhatározta, hogy befejezi a munkát. A nap már rég lement, és ő hirtelen nagyon fáradtnak érezte magát. Nem hitte, hogy a beszélgetés után még a számlákra tudna koncentrálni. Túlságosan feldúltnak érezte magát ahhoz, hogy az íróasztalnál üljön, és éhes is volt.

Amikor bezárta maga mögött az ajtót, megállapította, hogy Juliet szobájában még ég a villany. Az ajtó résén bekémlelve azt látta, hogy a nő az íróasztalánál ül, és néhány papír fölött töpreng. Mint mindig, most is szigorú copfba fonta a haját. Óriási flanelinget viselt, amely legalább három számmal volt nagyobb a kelleténél. Miközben olvasott, egy müzliszeletet rágcsált.

– Remélem, nem ez a vacsorája.

Juliet zavartan pillantott fel.

– Tessék?

Ha Phillip az utóbbi hetek alatt valamit megtanult Julietről, akkor az az volt, hogy mindig száz százalékig odafigyel arra, amit csinál. És a túlórák számából ítélve semmiképpen sem vádolhatta az odaadás hiányával.

– Csak azt kérdeztem, hogy ez a müzliszelet-e az egész vacsorája.

– Ó! – A nő megrázta a fejét. – Nem, dehogy. Ez az ebédem.

– Este nyolckor?

Juliet csodálkozva nézett ki az ablakon. Tényleg sötét van már!

– Nagyon késői ebéd – ismerte el.

Phillip hanyagul az ajtófélfának támaszkodva válaszolt:

– Már azt is értem, hogyan marad ilyen karcsú. Nyilván nem szeret enni.

– De, szeretek, csak ma nem értem rá.

Phillip, bár éppen el akart köszönni, ehelyett azt mondta:

– Mivel ma én sem ettem semmi rendeset, talán egy étteremben együtt pótolhatnánk a hiányt.

Juliet úgy nézett rá, mint egy kutató, aki éppen most fedezett fel egy rendkívül fertőző vírust. Szólni azonban nem szólt semmit.

A férfi félig derűsen, félig bosszúsan kiáltott fel:

– Eddig még soha egyetlen nő sem reagált így, ha azt javasoltam, hogy menjünk el vacsorázni!

– Bocsásson meg, csak úgy vélem… Csak úgy vélem, hogy nem kellene…

– Mit? – kérdezte a férfi, és felvonta a szemöldökét. – Hogy nem kellene kedvesnek lennünk egymáshoz? Hiszen nem randevút kértem magától! – Már ennek a gondolatától is feltolult benne volt menyasszonyának és az általa okozott fájdalomnak a keserű emléke. – Nyersen tette hozzá: – Higgye el, ez engem tényleg nem érdekel!

– Ahogy látom, a kedvességet maga sem tartja szükségesnek – válaszolta Juliet szárazon.

Phillip sóhajtott.

– Nem úgy értettem.

– Rossz napja volt?

A férfi fejcsóválva válaszolt:

– Nem, csak nagyon hosszú. Tulajdonképpen inkább nagyon hosszú hetem volt. – És egy még hosszabb hétvége áll előtte, amelyet feltehetőleg ugyancsak az irodájában fog eltölteni. De ez még mindig jobb, mint a szállodai szobájában üldögélni. – Jól van, akkor most átadom magát a megkésett ebédjének. A hétfői viszontlátásra, Juliet!

Amikor megfordult, hogy kimenjen, a nő utánaszólt:

– A péntek az én pizzaestém.

A férfi kérdőn nézett vissza a válla fölött.

– Tessék?

– Péntekenként a házvezetőnőm bridzselni szokott a barátnőivel, ezért ilyenkor pizzát készítek.

– Saját kezűleg? – Phillip nem tudta elképzelni, hogy ez a nő szeret főzni.

– Igen. Nem olyan nehéz. A tésztát mindig megveszem a kedvenc olasz boltomban, aztán már csak meg kell pakolnom.

– Értem. Ez akkor most meghívás volna? Vagy csupán társalogni akart?

A nő kicsit kivárt, csak aztán válaszolt.

– Igen, meghívom egy kollégák közötti vacsorára.

Philip számára úgy tűnt, ez nem az a pillanat, amikor utalnia kellene arra, hogy ő tulajdonképpen Juliet főnöke.

– Hát, örülök, hogy ezt most tisztáztuk!

Juliet a müzliszelet maradékát a papírkosárba hajította, aztán azt mondta:

– Adjon öt percet, amíg itt összerámolok!

– Jó, találkozzunk odalent!

Julietnek fogalma sem volt, mi a fene ütött belé, hogy meghívta Phillipet vacsorázni. És ráadásul az otthonába! De mi haszna a megbánásnak? A meghívást visszavonni már nem lehetett, így bele kellett törődnie, hogy a következő órákat Phillip Hollanddel tölti.

Talán nem is lesz annyira kellemetlen, hiszen közös bennük a bor iránti szenvedély, így érdekes beszédtémában aligha lesz hiány. Édesapja ezenkívül mindig azt mondogatta: barátaidat tartsd meg a szívedben, ellenségeidet pedig tartsd szemmel! Még ha Phillipet nem is tekintette feltétlenül ellenségének, barátjaként semmi esetre sem gondolt rá.

A kóstolószoba már órák óta zárva volt, az alkalmazottak négykor elköszöntek a hétvégére. Minden borospohár frissen elmosva sorakozott a csillogó-villogó bárpulton, és a megbontott borosüvegek a hűtőben várták a következő borkóstolást. A biztonsági világítás puha, derengő fénye bensőséges hangulatot kölcsönzött a nagy helyiségnek.

– Phillip! – kiáltott bele Juliet a csendbe.

– Itt vagyok – válaszolta a férfi, és előlépett a feltornyozott borosrekeszek mögül.

– Mit csinál ott?

– Az édesanyám arra tanított, hogy mindig vigyek magammal egy üveg bort, ha valaki meghív a házába. Megpróbálok tehát találni egy olyat, amelyik jól megy a pizzához – magyarázta a férfi lefegyverző mosollyal. Amikor az anyjáról beszélt, volt benne valami kisfiús, jóllehet a harmincas évei közepén járhatott már.

Juliet a férfi balján lévő polcra mutatva megkérdezte:

– Mit szólna a vörös háziborunkhoz?

– Igen, az jó – mondta Phillip elgondolkodva. – De én valami elegánsabbra gondoltam.

– A pizzához?

A férfi vállat vont.

– Ütközik ez valamilyen szabályba, amelyet nem ismerek?

– Tulajdonképpen nem.

– Ezenkívül ünnepelni támadt kedvem!

– Hadd találjam ki! Medallion megvásárlását akarja megünnepelni. – A mondat sokkal hűvösebben hangzott, mint ahogy Juliet tervezte.

Ám nagy meglepetésére a férfi a fejét rázta.

– Nem, a szabadságomat.

Micsoda különös válasz! Hogyan érthette vajon? Mitől való szabadulását? Vagy ami sokkal érdekesebb: kitől szabadult meg? De ez végül is nem tartozott rá, ezért tapintatosan témát váltott:

– Ha ünnepelni akar, akkor véleményem szerint a 2004-es pinot a legmegfelelőbb.

– Ó, nagyon jó! Látom már, hogy értjük egymást!

A férfi újra mosolygott, de ezúttal a mosolyában semmi kisfiús nem volt, sőt kifejezetten férfias benyomást tett. Juliet nyelt egyet. Barát? Ellenség? Áruló teste egy rövid pillanatra még egészen másfajta kategóriát is számításba vett… Mióta nem mozdult ki a házából? Az utóbbi hónapokban szinte semmilyen társadalmi életet nem élt, a szerelmi életéről pedig jobb nem is beszélni!

– Odakint megvárom – jegyezte meg végül Juliet, és kisietett. A hűvös esti levegőn lassanként visszaállt a szívverése a normális szintre. A holdfény mindig is nyugtató hatással volt rá.

Hátával nekitámaszkodott Phillip cabriójának, és úgy figyelte, hogyan zárja be a férfi az ajtókat. Ő maga csak akkor jött kocsival dolgozni, ha munka után a városban volt megbeszélése, különben inkább gyalog járt. Ezenkívül nem volt hosszú az út hazáig, mindössze néhány perc.

– Az autó nyitva van – kiáltotta oda a férfi. – Bocsásson meg, kérem! Igazán előbb is eszembe juthatott volna, akkor nem kellett volna ilyen sokáig a hidegben álldogálnia.

– Semmi baj. Nem fázom. Szeretek ebben a napszakban idekint lenni.

– Igen, a *Holland Farms*on is mindig ilyen volt esténként.

– Ezt hogy érti?

Az üveggel a kezében Phillip nagy kört írt le.

– Ilyen békés és csendes. Mintha a világ többi része megszűnne létezni, mihelyt a pincészet bezár, és a dolgozók hazamennek. Ha naplemente után a szőlőben járok, mindent elfelejtek magam körül.

– Az apám mindig azzal gyanúsított, hogy én ezt már naplemente előtt is megteszem.

– Maga nem társaságkedvelő, ugye? – kérdezte Phillip, és átjött Juliethez az autó utasülés felőli oldalára.

– Gyakran eljárok otthonról – válaszolta a nő mérgesen.

– De hát én nem is állítottam az ellenkezőjét! – A férfi előzékenyen kinyitotta Juliet előtt az ajtót. A nő az ilyesmihez csak randevúkon szokott. Ennek ellenére nem szólt semmit, hanem helyet foglalt a szép Mercedes utasülésén.

– Egyszerűen sok a dolgom – mondta végül. – Ilyenkor az ember nem jár el túl gyakran hazulról.

– Így van.

– Nem mindenki érti meg a szőlőbirtok iránti odaadásomat.

– Mindenesetre az odaadás és a megszállottság között van egy árnyalatnyi különbség. A férfi be akarta csukni az utasülés melletti ajtót, de Juliet megállította.

– És a maga számára mi ez, Phillip? Odaadás vagy megszállottság?

– Én becsvágyó vagyok.

Juliet ezúttal hagyta, hogy a férfi becsukja az ajtót, de számára a beszélgetés még nem ért véget.

Amikor Phillip helyet foglalt a volán mögött, folytatta:

– Tehát mindkettő. Aki becsvágyó, az annyira egy dolognak szenteli magát, hogy az már a megszállottsággal határos. Ahogy már mondtam, maga odaadó és megszállott.

Hogyan sikerült ennek a nőnek így sarokba szorítania? Phillipnek valóban az volt az érzése, hogy igazolnia kell magát.

– Csak szeretném kiaknázni a Medallionban rejlő lehetőséget, és bebizonyítani… – Hirtelen elharapta a szót. Apjának és unokatestvérének akarta bebizonyítani, hogy jók voltak az elképzelései, és hogy ő maga is jő volt!

– Mit szeretne bebizonyítani?

– Ó, semmit…

– Tudja, hogy én mit szeretnék? Azt akarom, hogy a boraink a következő versenyen aranyérmet kapjanak!

– Becsvágyó cél.

– Azt hiszi talán, hogy maga az egyetlen, akinek becsvágyó céljai vannak?

– Szó sincs róla – felelte Phillip mosolyogva, és beindította a motort. Alig egy perccel később Juliet kertkapuja előtt álltak meg. A holdfény és a jól átgondolt, ízléses kerti világítás lehetővé tette, hogy Phillip megcsodálja a ház jól eltalált, egyenes vonalú architektúráját.

– Hűha, micsoda klassz háza van! – kiáltotta elismerően.

– Az apám nagyon szerette.

– Magának nem tetszik?

– De igen, olyan szép nagy.

Ahogy mondta, Phillip inkább úgy értette, hogy magányos.

– Hét szoba van benne – magyarázta a nő. – A házvezetőnőm teljesen magába roskadt, amikor megtudta. A saját házamban csak három volt.

– Hát hány háza van? – kérdezte a férfi összezavarodva.

– Csak egy – magyarázta Juliet nevetve. – Volt egy másik házam a Gardon folyó partján, hihetetlen kilátással a szőlődombokra. De eladtam, és ide költöztem, amikor… amikor megörököltem ezt a házat. És őszintén szólva nem tudom, mihez kezdjek ekkora hellyel. – Nagyot lélegzett. – Mit csináljak? Most már az enyém.

– És ideális helyen fekszik! – A férfi figyelmesen jártatta végig tekintetét a házon és a garázson, amelyet mesterien illesztettek hozzá a telek enyhén dombos terepviszonyaihoz. Szikladarabokkal keretezett és csinos kis lámpásokkal megvilágított virágágyások húzódtak a bejárathoz vezető ösvény két oldalán.

– Nyáron ez hihetetlenül szép lehet!

– Igen, apámnak varázslatos keze volt. Amihez hozzáért, az kivirult. Teljesen mindegy, hogy borról vagy rózsákról volt szó.

Phillip elgondolkodva nézett a nőre. Már másodszorra említette ma Frank Monroe-t! A hangjában rezgő gyászt nem lehetett nem meghallani. És bár nem irigyelte Julietet a fájdalmáért, amelyet most elszenved, igenis irigyelte azért a bensőséges viszonyért, amely az édesapjához fűzte. Még mielőtt a megfelelő válasz eszébe jutott volna, a nő már ki is nyitotta az autó ajtaját, és kiszállt.

Phillip lassan követte a kerti úton a bejárathoz.

– A háznak a szögletességével és egyenes vonalaival tényleg kifejezetten férfias jellege van – állapította meg szakértő arckifejezéssel.

– Hát, mit mondjak? Azért mégis szeretem – válaszolta a nő szárazon.

– Szerintem illik magához.

– Tessék?

– Nos, a legjobb értelemben – tette hozzá gyorsan Phillip. – Maga egyszerűen nem… szóval maga nem…

– Mi nem vagyok?

A férfi megköszörülte a torkát.

– Maga szemlátomást nem fektet hangsúlyt arra, hogy szépítkezzen és agyonsminkelje magát. És a háza ugyanilyen, ha érti, mire gondolok.

– Nem mondaná ezt, ha már bepillantott volna a színfalak mögé.

– Ezt meg hogy érti? – kérdezte a férfi zavartan.

– Mindjárt meglátja.

Amikor Juliet bevezette az előtérbe, Phillip azonnal felfogta, mire gondolt a nő. Az egyszerű fapadló majdnem teljesen eltűnt a vastag, vad mintázatú perzsaszőnyeg alatt, és ameddig a szem ellátott, virágos tapéta borította a falakat. A nyitott ajtón át be lehetett látni a szomszédos ebédlőbe. Súlyos mahagóni tálalóasztalok a hozzájuk illő vitrinek mellett, masszív, fényűző intarziákkal díszített étkezőasztal, amely körül tucatnyi magas, faragott támlájú szék állt sorfalat.

– A berendezés valóban nem mindennapi – állapította meg a férfi, amikor kissé magához tért a váratlan vizuális sokkból.

– Nem mindennapi? Én iszonyúnak mondanám!

– Az egész ház így van berendezve? – kérdezte Phillip, és felakasztotta a kabátját az előtérben lévő óriási réz állófogasra.

– Minden egyes szoba. Úgy értem, a konyhát kivéve, mert Margaret nem tudott főzni. A saját holmimat egyelőre beraktároztam, míg Margeret lomjait el nem adom. Aztán persze átalakítom a berendezést. Ebbe a házba modern bútorok valók, nem nippek!

– Tehát továbbra is itt akar lakni? – firtatta a férfi figyelmesen. – Azt hittem, esetleg eladná, mert túl nagy magának.

– Szívesen eladnám, de valamiképp mégis ragaszkodom hozzá. Ráadásul olyan közel fekszik Medallionhoz. Nem esne jól, ha másvalaki lakna itt, és élvezné a kilátást a szőlőre.

Válaszul Phillip csak elgondolkodva bólintott. Bár nem azt hallotta, amire vágyott, de Juliet végső soron nem mondott egyértelmű nemet. Fejével a lépcső felé intve a férfi megkérdezte:

– Azt mondta, hogy hét szoba van a házban?

– Tulajdonképpen nyolc. Egyről mindig elfeledkezem, mert abból Margaret egyfajta babamúzeumot csinált. Gyűjti ugyanis a porcelánbabákat. Szerencsére időközben elvitte mind a kétszáz darabot!

Phillip csak fél füllel figyelt oda. Ez a ház egyszerűen tökéletesnek látszott! Tökéletesnek arra, hogy fényűző, wellness-részleggel kiegészített kis panziót csináljon belőle, amelyet hozzácsatolhatna a szőlőbirtokhoz.

A családját is megpróbálta meggyőzni arról, hogy dédszülei régi udvarházát alakítsák át exkluzív szállodává a *Holland Farms* gazdag vendégei számára. Az olasz reneszánsz stílusban épült masszív ház elsőrendű fekvése ellenére már több mint három évtizede üresen állt. Természetesen átfogó felújítási munkákat kellett volna végezni rajta, de ő biztos volt benne, hogy ez a befektetés igen hamar megtérülne. Apja és unokatestvére azonban az ötletét, mint mindig, most is azonnal elvetette, és ostobaságnak minősítette.

– Mi borászok vagyunk, Phillip, nem szállodások – mondta az apja. Fred szokás szerint helyeselt. És mintha ez nem lett volna elég, még rá is tett egy lapáttal, és megkérdezte:

– Tulajdonképpen miért próbálod folyamatosan lejáratni a *Holland Farms* jó hírnevét tőle idegen termékekkel?

Hihetetlen! Mintha egy első osztályú szálloda a szőlőbirtokon a cég nevének a lejáratása lett volna!

Medallion mindenesetre panziót fog kapni, és ha Juliet nem akarja eladni a házát, akkor neki építenie kell egyet.

– De elcsendesedett hirtelen – szakította ki a nő a gondolataiból.

– Bocsásson meg, kérem, csak eltöprengtem valamin –0020válaszolta a férfi zavart mosollyal. – Merre van a konyha?

– Erre.

A tágas helyiség tényleg kellemes ellentétben állt a ház többi részének berendezési stílusával. Szupermodern konyha volt beépített bútorral, csillogó gépekkel, és elég nagy ahhoz, hogy egy kis panziót ellásson.

– Sokkal jobb! – mormolta a férfi.

– Maga nyilván szintén nem szereti a régiségeket.

– Csak a múzeumban. Egy olyan házban, mint ez, nem. Egyszerűen ütik egymást. De a mostohaanyjának jó szeme volt. Némelyik bútordarab elég értékesnek látszik. Árverésen biztosan szép summát hozna magának.

A nő bizalmatlanul megkérdezte:

– Maga ért a régiségekhez?

– Az édesanyám odavan az első telepesek korából való bútorokért. Már kisfiúként is minden hétvégén aukciókra jártam vele.

– Akkor nem csoda, hogy Margaret magát választotta Medallion új tulajdonosának! – jegyezte meg Juliet csípősen.

Kényelmetlen csönd állt be.

– A mostohaanyja nem szólt róla, hogy maga meg akarja venni a birtokot. Én ezt nem tudtam – válaszolta végül a férfi.

– De most már tudja.

Phillip nagyon is jól értette, mit akar ezzel mondani Juliet, de nem adhatta vissza Medalliont, bármennyire is szeretné a nő. Szüksége van rá!

Juliet nagyot lélegezve témát váltott:

– Jobb, ha most a pizzával foglalkozom.

– Segíthetek?

– A pizzakészítésben nem, viszont örülnék, ha kinyitná a borosüveget.

– Persze, máris!

Miután Juliet megmutatta a férfinak, hol vannak a poharak és a dugóhúzó, munkához látott. Míg gombát, zöldpaprikát és szalámit vágott apróra, Phillip bort töltött mindkettejüknek, aztán kényelembe helyezkedett az egyik konyhai széken, és ivott egy kortyot.

– Tényleg nagyon jó! – állapította meg elismerően, és magasba tartotta a poharat.

– Igen, ez az egyik legjobb borunk. – Juliet a kést letéve megfogta a poharát, egy pillanatig élvezte az ital csodálatos illatát, majd ivott egy kortyot. – Határozottan ez az egyik legjobb borunk! – erősítette meg.

Phillip mosolyogva figyelte, hogyan kóstolja a nő a saját borát. Milyen karcsú, nőies nyaka van! Ez eddig fel sem tűnt neki. Keresetlen modora és férfias öltözködése ellenére mágikusan vonzotta benne valami. Valószínűleg csupán a kíváncsiságát keltette fel. Ezenkívül szerette az olyan embereket, akik kiállnak a meggyőződésük mellett, és harcolnak acéljaikért. Vajon más tekintetben is ilyen szenvedélyes? A férfi hirtelen észrevette, hogy Juliet fürkész tekintettel nézi. Olvasott talán a gondolataiban?

– Nagyon kellemes utóíze van – mondta Phillip, és gyorsan ivott még egy kortyot.

– Igen. Ezt sajnos az életben nem lehet mindenről elmondani – válaszolta a nő sóhajtva, és elkezdte telerakni a pizzát.

– Igen. Sajnos.

Juliet betolta a pizzát a felforrósított sütőbe, s leült az asztalhoz Phillip mellé.

– Tulajdonképpen miért éppen Franciaországra esett a választása? – kérdezte, és hátradőlt a székén.

A férfi zavartan pillantott rá.

– Ezt hogy érti?

– Miért költözött Franciaországba? Mi indította arra, hogy megvegye a szőlőbirtokomat?

A férfi homlokráncolva letette a poharát.

– Szeretem Provance-ot. Már a neve hallatán is platánfák árnyékolta falusi terekről, olajfaligetekről és méhdöngicséléstől hangos gyümölcsösökről kezdek álmodni. Békés és idilli francia vidéki életről. Amikor először jöttem el Le Piribe, éjszaka volt, ennek ellenére kiautóztam még Medallionba. A szőlőben csak a csend meg a levendula, a kakukkfű, a rozmaring és a fokhagyma illata fogadott. Az orromig sem láttam a sötétben. Aztán feljött a hold, puha, ezüst fény beburkolta a szőlődombokat, és éreztem, hogy a megfelelő helyen vagyok. Medallion azonnal elvarázsolt! Egyszerre hatottak rám a benne rejlő lehetőségek és a kihívások, amelyek itt várnak rám. – És ezenkívül a lehető legtávolabb akart lenni Kaliforniától és a *Holland Farm*tól!

– Az előbb utalt rá, hogy a szabadságát akarja megünnepelni. Tudom, hogy semmi közöm hozzá, de kíváncsi természetű vagyok. Mitől szabadult meg?

– A múlttól – felelte a férfi kitérően. – Úgy is lehetne mondani, hogy új kezdetre van szükségem.

– Értem. Csak azt kívánom, bárcsak az újrakezdéshez ne az én szőlőbirtokomat választotta volna!

– Őszintén sajnálom, hogy ilyen nehéz helyzetbe hoztam magát.

– Sajnálja annyira, hogy továbbadja nekem Medalliont? – kérdezte a nő reménykedve.

– Nem.

– Mindegy, azért megpróbáltam.

Bár a nő igyekezett tréfával elütni a dolgot, Phillip figyelmét nem kerülte el, hogy a szeme egyszeriben feltűnően kezdett csillogni. Könnyezne?

– Gondoltam, hogy nem adja el. De számítson rá, hogy nem utoljára kérdeztem!

– Ezzel tisztában vagyok. És már most utalok rá, hogy nem fogom megváltoztatni a véleményemet.

A nő magabiztos mosollyal hunyorított rá.

– Majd meglátjuk!

3. FEJEZET

Phillip jóllakottan és elégedetten letette a szalvétát, és felállt. Az óra mutatói már tizenkettő felé közeledtek, a borosüveg üres volt, és a pizzából pár morzsánál nem maradt több.

– Attól tartok, mennem kell. Mindjárt éjfél.

– Fél, hogy visszaváltozom Hamupipőkévé? – kérdezte Juliet, és maga is felállt.

– Nem, de attól tartok, hogy túlságosan visszaélek a vendégszeretetével.

Hát emiatt igazán nem szükséges aggódnia, gondolta Juliet. Annyira élvezte a férfi társaságát, hogy szívesen meghosszabbította volna még egy kicsit a közös estét. Phillip intelligens és szellemes volt, érdekes beszélgetőtárs, figyelmes hallgatóság. Jó barátok lehetnek.

– Biztos benne, hogy tud még vezetni? – kérdezte Juliet sietve.

– Aggódik miattam?

– Nos, ha valami történne, a végén még engem fog vádolni a családja. Akárhogy is, nálam itta a bort.

– Szépen vagyunk! Tehát inkább saját maga miatt aggódik – válaszolta a férfi nevetve.

Juliet nem tehetett róla, muszáj volt vele nevetnie.

A férfi egyszeriben elkomolyodott.

– Tudja, hogy ez milyen szép volt?

– Micsoda?

Phillip lassan feléje indult, és megállt előtte.

– A mosolya. Azt hiszem, eddig még egyszer sem láttam magát mosolyogni.

– Hát, az utóbbi időben nemigen volt nevethetnékem – felelte Juliet könnyedén.

A férfi bólintott. Különlegesen komoly arckifejezéssel válaszolt:

– Ezen talán tudok változtatni.

Lassan lehajolt a nőhöz. Meg akarja csókolni? A tartása és a szemében lobogó tűz után ítélve úgy látszott, hogy igen, és Juliet számára hirtelen világossá vált, hogy ő is meg akarja csókolni a férfit. Annál nagyobb volt a csalódása, amikor Phillip ajka csak az arcát érintette puhán.

– Köszönöm szépen a vacsorát és a szép estét, Juliet!

– Nagyon szívesen.

– Legközelebb én hívom meg.

– Ó, erre nincs szükség! Tényleg. Csak egy pizza volt – válaszolta a nő, és görcsösen igyekezett, hogy ne mutassa ki túlságosan az érdeklődését.

– De igenis szükség van rá! – erősködött a férfi. – És nagyon örülnék neki.

Amikor Juliet kikísérte az ajtóhoz, egyszeriben furcsán zavartnak érezte magát. Édes istenem, hát egy kis csók az arcára! Ha még a másik felére is adott volna egyet, az itt, Franciaországban akár udvarias köszöntésként is elment volna. Miért magyaráz bele a teste olyan sok minden mást?

Lassan követte a férfit a tornácra.

– Akkor a hétfői viszontlátásra!

– És milyen? – kérdezte Corey Worth, miközben ivott egy korty kávét.

Mint már annyiszor, Juliet most is az óvárosi kedvenc kávézójában beszélt meg találkozót legjobb barátnőjével. Az ablakon keresztül ráláttak a falu festői terére, ahol a

környék parasztjai, akik *les pinens*-nek nevezték magukat, már a rómaiak ideje óta friss gyümölcsöt és zöldséget, levendulamézet és sajtot árultak.

– Anyukám azt mondta, nagyon tetszetős Mercedes cabrióval szaladgál. És a vezetőt sem találta rossznak – tette hozzá mosolyogva Corey.

– Anyukádnak talán gyakrabban kellene eljárnia szórakozni.

– Isten ments! – Corey a szemét forgatta. – Már most több randevúja van, mint nekem.

A kilencedik osztály óta barátnők voltak. Később pedig, egyetemi éveik alatt együtt is laktak.

– Jól van, akkor neked kell többet szórakoznod! – válaszolta Juliet, és rákacsintott a barátnőjére.

– Később éppen benézhetek Medallionra. Te összeismertetsz Mr. Cabrióval, és ha minden sikerül, hamarosan tényleg gyakrabban fogok eljárogatni otthonról.

Juliet összeráncolta a homlokát.

– Elmennél azzal a férfival, aki megnehezíti az életemet?

– Az a nadrágja ülepétől függ – ingerkedett Corey. De aztán elkomolyodott: – Tényleg megnehezíti az életedet?

Juliet tulajdonképpen azt akarta mondani, hogy igen, ehelyett sóhajtva azt válaszolta:

– Nem, igazából nem. De nem örülök neki, hogy Medallion az övé, és én csupán alkalmazott vagyok a szőlőbirtokon.

– Ez világos. Ámde?

Juliet elmélázva töltött magának még egy kávét. Hogy ez a férfi idegessé tette, annak semmi köze nem volt Medallionhoz, ahhoz viszont annál több, hogy Phillip jelenlétében szokatlanul nőiesnek érezte magát. De ezt Coreynak most inkább nem akarta elmondani, mert előbb saját magában kellett helyre tennie.

– Nem az a pökhendi, gazdag jampec, akinek először gondoltam. És már attól sem tartok, hogy tönkreteszi Medalliont, vagy valami más ostobaságot követ el.

– Ördög és pokol! A te szádból ez majdnem dicshimnusznak hangzik! – jegyezte meg a barátnője mulatva. – Egy kérdés: ha más körülmények között ismerted volna meg, érdekelne?

– Talán – ismerte el Juliet, és a közös pizzás estéjükre gondolt. – Los Angelesben tanult szőlészetet, és igazi borszakértő. Remekül érti a dolgát. Van bennünk közös vonás.

– Igen, a munka – válaszolta Corey sóhajtva.

– Pontosan. Így legalább soha nem fogyunk ki a beszédtémából.

– Az életben azonban van más is, nem csak a munka és a bor, Juliet. Mondjak egy példát?

– Hiába mondanék nemet, akkor is megtennéd.

– Feszes feneke van?

Juliet majdnem megfulladt a korty kávétól, amelyet éppen inni próbált. Köhögve és vihogva nyúlt egy szalvétáért.

– Remek példa – nyögte ki végül nagy nehezen.

– És? Nem válaszoltál a kérdésemre.

Juliet kuncogva felelte:

– Az, hogy feszes, nem kifejezés!

– Aha! Tehát olykor-olykor másfelé is fordítod a tekinteted, nem csak a szőlőre! – állapította meg elégedetten Corey.

– Természetesen. De Phillip Holland a főnököm, legalábbis pillanatnyilag. Az iránta való érdeklődésem tisztán üzleti természetű.

– Hm… Kár.

– Ezenkívül nem hiszem, hogy az esete volnék.

– De hát te csinos vagy, Juliet! Remek alakod van, csak egy kicsit jobban kellene hangsúlyoznod.

Barátnője elhárító kézmozdulattal válaszolt.

– Igazán van jobb dolgom is, mint órákon keresztül a tükör előtt állni.

– Egy kis rúzshoz és szempillafestéshez öt perc kell. És a frizurád…

– Nagyon praktikus, köszönöm!

– De lehetne praktikus és szép is – kiáltotta Corey csüggedten. – Uram atyám, Juliet! Olyan a hajad színe, hogy más nők a fodrászuk lábát csókolgatnák érte. És erre te mit csinálsz? Minden egyes tincset formátlan copfba fonsz össze. A hétvégén eltölthetnénk például egy napot Bagnolban, abban az új wellness-szentélyben, és elmehetnénk manikűröshöz is – csalogatta Corey.

Juliet makacsul ellenállt a belső késztetésnek, hogy szemügyre vegye érdes kezét és rövidre vágott körmét. Ehelyett azt morogta:

– És ha már úgyis ott vagy, kifestesz a rúzzsal meg a szempillaspirállal.

– Először arcpakolásra gondoltam – mondta Corey vigyorogva. – De a smink sem rossz ötlet. Miért is ne?

Ha tizenhárom éves leszel, megmutatom neked, hogyan kell kisminkelned magad, Juliet, ígérte meg neki az anyja, amikor még kislány volt. De ezen a tizenharmadik születésnapon Heather Monroe már elhagyta a családját, és soha nem váltotta be az ígéretét.

– És sürgősen el kellene mennünk vásárolni. A ruhatáradra ráfér egy kis felújítás – állapította meg Corey Juliet túlméretezett pólójára pillantva.

– Az édesapámé volt.

– Tudom, édesem.

A barátnője szemében tükröződő együttérzéstől Juliet zavarba jött.

– Munkába hordom a holmiját a szőlőben.

– Igen, és a városban, ha a legjobb barátnőddel kávézol – jegyezte meg Corey. – Nem akarlak bírálni, de az utóbbi időben kicsit elhagytad magad. Nem azt várom, hogy miniben és magas sarkúban járj dolgozni, de gondolkodj csak el azon, mikor lepted meg magad utoljára valami szép ruhadarabbal!

– Hát, annak már jó ideje – ismerte el Juliet.

– Erről tennünk kell!

Corey ötletében tényleg van valami… Valóban tehetnék magammal valami jót, fontolgatta Juliet. Mióta ő és az édesapja megalapították Medalliont, a szabad idő ismeretlen lett számukra. Az édesapja halála és Medallion eladása óta egyáltalán nem akarta látni a saját arcát a tükörben. Aztán betoppant az életébe Phillip Holland.

Juliet a fejét ingatva hárította el a gondolatot.

– Vissza kell mennem a szőlőbe.

– Természetesen – sóhajtotta barátnője lemondóan. – De fontold meg legalább még egyszer! Biztosan jól éreznénk magunkat!

– Rendben, úgy lesz.

De eljött a hétvége, el is múlt, és hétfőn elkezdődött Medailionban a szüret. Ilyenkor Julietnek egy telefonra is alig volt ideje, nem hogy egy egész napot töltsön egy wellness-centrumban vagy a bevásárlóközpontban. Ennek ellenére megszívlelte Corey tanácsát, és minden reggel pár perccel hosszabb időt töltött a fürdőszobában, hogy kirúzsozza magát, és kifesse a szempilláját. Laza óriáspulóvereitől azonban még nem akart megválni. A következő hetekben könyékig fog turkálni a szőlőben…

Mivel Medallion viszonylag kicsi volt, minden munkát hagyományos módon végeztek. Kézzel szedték le a fürtöket, és nagy kosarakban hordták a préshez. Minden alkalmazott segített a szüretelésben, a szőlőbirtok vezetője, Juliet is. Nem is akarta volna másként. De

az, hogy Phillip is elvegyült a munkások között, mégiscsak meglepte. Ráadásul a férfi most először farmerban volt. Juliet önkéntelenül is Corey megjegyzésére gondolt, ami Phillip nadrágjának ülepére vonatkozott. Amikor a férfi hátat fordított neki, Juliet tekintete Phillip atlétikus válláról lassan lefelé vándorolt. Egek! Ki gondolta volna, hogy egy mosásban kifakult Levi's ilyen vonzó lehet!

A férfi nem sokkal később odajött hozzá.

– Jó reggel, Juliet! – kiáltotta oda.

– Jó reggelt!

– Szép napunk van, igaz?

Tulajdonképpen eléggé esőre állt az idő, Juliet mégis helyeslően bólintott.

– Éppen most mondtam a munkásoknak, hogy nagy mulatságot fogunk rendezni, mihelyt vége a szüretnek. A *Holland Farms*on is mindig így csináltuk.

Szavai belehasítottak Julietbe.

– Itt is megvolt ez a hagyomány.

– Ó, nagyszerű! – kiáltotta Phillip örömtől sugárzó arccal. – Akkor megszervezné esetleg a mulatságot?

– Persze, megcsinálhatom…

Hirtelen könnyek szöktek a szemébe.

– Juliet!

A nő ridegen elfordult. Csak nem fog sírni Phillip előtt?!

– Bocsásson meg, csak arról van szó… Tavaly még édesapám szervezte a szüreti mulatságot, és most már nincs itt. Én… én…

– Értem már – mondta Phillip halkan, és puhán a lány karjára tette a kezét. – Majd én intézem a mulatságot, rendben?

Juliet buzgón igyekezett kipislogni a könnyeket a szeméből.

– Ez nagyon kedves magától, köszönöm szépen, de úgy gondolom, hogy nekem kellene megszerveznem a szüreti mulatságot.

– Biztos benne?

A férfi együtt érző tekintetétől újból könnyek gyűltek Juliet szemébe.

– Az édesapám annyira szerette a szüretet – mondta halkan, és eltűnődve nézett végig a tőkék hosszú során. – Amikor itt kinn vagyok, mindig az az érzésem, hogy bármelyik pillanatban szembejöhet velem.

A nő legnagyobb döbbenetére mégiscsak legördült egy könnycsepp az arcán.

– Juliet – mondta a férfi halkan, és gyengéden letörölte a könnyet. – Maga nagyon erős nő, de nem muszáj mindig annyira keménynek lennie önmagával szemben.

Jaj, dehogynem! Nagyon is muszáj! Most már senkije sincs ezen a világon. Kire támaszkodjék? Phillipre? Mivel pillanatnyilag éppen ezt tette, kényszerítette magát, hogy egyet hátralépjen.

– Na, szépen vagyok! Ki van festve a szempillám, és erre nincs jobb dolgom, mint bőgni! – próbált meg tréfálkozni.

– Aha, tudtam én, hogy valami megváltozott! Magának tényleg hihetetlenül szép szeme van! – Alighogy kimondta, a férfi zavartan fordította el a tekintetét. Aztán a nadrágzsebében kotorászott, és egy tiszta zsebkendőt húzott elő. – Tessék!

– Köszönöm szépen. Tartozom magának egy szívességgel.

– Nem, nem! Nem tartozik semmivel – felelte a férfi. – Találkozunk még később? – Ahogy kérdezte, az majdhogynem meghívásnak hangzott.

– Szívesen. Addig is minden jót!

A „később" sokkal később lett. Jóval azután, hogy az összes munkatárs hazament, Phillip két finom pizzával lepte meg Julietet, amelyet kettejüknek rendelt. Még ha ezúttal

lemondtak is a borról, a beszélgetés ugyanolyan természetes könnyedséggel folyt közöttük, mint utoljára a konyhában. Mindaddig, amíg a férfi meg nem kérdezte:

– Mi szél hozta Franciaországba?

Juliet szívverése egy pillanatra kihagyott. Ha erről beszél, az édesanyjáról is említést kell tennie, és róla általában nem beszélt senkivel, Coreyt kivéve.

Ennek ellenére válaszolt:

– Detroitban születtem, és ott is éltünk hetedikes koromig. És aztán… – Egy pillanatra habozott. – Egy hónappal a tizenharmadik születésnapom előtt édesanyám elhagyta apámat és engem. Búcsúlevelében elmagyarázta nekünk, hogy meg kell találnia önmagát. Amennyire tudom, még mindig keresi. – A hangjában rejlő irónia nem tudta elfedni a keserűséget, amelyet mindannyiszor érzett, amikor az anyjára gondolt.

Phillip sóhajtva válaszolt.

– Elég kemény gyerekkornak tűnik.

– Csak részben, mert a legnagyszerűbb édesapám volt, akit csak gyerek kívánhat magának. Még ha először egyáltalán nem értettem is, amikor úgy döntött, hogy új életet kell kezdenünk, és Franciaországba költöztünk. – Hamiskás mosollyal tette hozzá: – Nem volt könnyű dolga velem. Pontosan emlékszem például arra, mennyire elsápadt, amikor először hoztam szóba a szex témáját.

– Igen, azt hiszem, ezekben a pillanatokban minden szülő azt kívánja, bárcsak a gyereke újra a homokozóban játszana, és megkímélné az efféle kérdésektől – helyeselt nevetve Phillip.

– Különös, hogy a legtöbb embernek mennyire nehezére esik nyíltan beszélni a szexről.

– Magának nem? – kérdezte a férfi furcsa ragyogással a szemében, amelyet Juliet nem tudott hová tenni.

– Én meglehetősen egyenes ember vagyok, nem kenyerem a köntörfalazás.

– Ezt csak megerősíteni tudom – felelte a férfi vigyorogva. Aztán témát váltott: – Vannak még rokonai?

– Nincsenek. Illetve van egy nagynéném és néhány távoli unokatestvérem, de ők Közép-Nyugaton élnek az Egyesült Államokban, és alig van velük bármiféle kapcsolatom, amióta Franciaországban élek. Margaret rokonságát pedig nem tekintem a családomnak. Ez mindenestre kölcsönös.

– Értem. Tehát egyáltalán nincs családja.

– Nincs. De itt van nekem Medallion. – Tüzes mennykőként hasított belé, hogy a birtok tulajdonképpen a férfié. Hogyan felejtheti el ezt újra meg újra? Elvörösödve terelte másra a szót: – Magának vannak testvérei?

A férfi a szalvétát összegyűrve válaszolt:

– Nincsenek. Egyke vagyok, de az unokatestvéremmel együtt nőttünk fel. Apám és anyám nevelte őt is, mert a szüleit elvesztette egy autóbalesetben.

– Jaj, de rettenetes! Maguk biztosan nagyon közel állnak egymáshoz.

– Azt hinné az ember, de nem. Nem igazán – válaszolta Phillip, és grimaszolt egyet. Láthatóan kellemetlen volt erről beszélnie, mert gyorsan másra terelte a szót: – Tudja, soha nem hittem volna, hogy maga nagyvárosban nőtt fel.

– Hogyhogy? Mert nem futok mindig a legújabb divat után, és más dolgok érdekelnek, mint a frizura és a smink?

– Nem – válaszolta a férfi a homlokát ráncolva. – Hanem mert úgy tűnik, mintha ide tartozna. Például egyáltalán nem tudom elképzelni magát egy nagyváros üzletforgatagában.

– Hát azt én sem – ismerte el mosolyogva Juliet. – Magának nem hiányzik néha Kalifornia? Nem vágyik vissza a *Holland Farms*ra?

A férfi megpróbált kitérni a válasz elől.

– A *Holland Farms* soha nem volt az enyém. Bár az apám, az unokatestvérem és én közösen birtokoljuk, de én ott soha semmilyen döntést nem hozhattam. Ők ketten mindig minden ötletemet elutasították.

– Ezért vásárolta meg Medalliont? Hogy megvalósíthassa az ötleteit?

– Igen.

– Most kíváncsivá tett. Miféle ötletekről van szó?

– Hamarosan be fogom avatni, Juliet. De először magam szeretném őket végiggondolni és a részleteket kidolgozni.

– Azt azért elárulja, meddig akar még gondolkodni róluk?

– A hét végéig.

A nő bólintva egyezett bele.

– Jó, azt hiszem, addig még éppen kibírom – mivel úgy tűnik, nincs más választásom!

– Nem is tudtam, hogy maga ilyen kíváncsi!

– Higgye el, Phillip, van még egy s más, amit nem tud rólam. – Hoppá, ez kiszaladt a száján, még mielőtt meggondolta volna! Mégsem enyeleghet itt a főnökével!

A férfi pillantása hirtelen élénkebbé vált.

– Úgy látszik, mindkettőnknek ki kell derítenünk néhány dolgot egymásról. Magának azt, hogy mik a terveim, nekem pedig… – Nem mondta tovább, de sármos, kisfiús mosollyal még hozzátette: – Mindenesetre nem kell aggódnia. Biztosra veszem, hogy az ötleteim tetszeni fognak magának.

– Igen? De én igényes vagyok ám! – válaszolta Juliet kacéran.

Egyik szemöldökét felvonva Phillip tovább évődött:

– És úgy gondolja, hogy nem tudnék megfelelni az igényeinek? Olyan nehéz magát kielégíteni?

– Néha bizony… – Ő téved, vagy a helyiség hőmérséklete beszélgetésük kétértelműségétől tényleg jelentősen megemelkedett? – Maga most együtt van valakivel? – kérdezte Juliet, de azonnal meg is bánta. Hát mindig ki kell mondania, ami éppen átfut az agyán?

A férfi arckifejezése elborult.

– Nem, már nem.

– Ahogy ezt mondja, bizonyára komoly volt.

– Úgy van. Össze akartunk házasodni.

A férfi láthatólag nem akart erről beszélni, de végül még hozzátette:

– Az a nő most az unokatestvéremhez akar feleségül menni. Tavasszal.

– Jaj, nem!

– De igen. Engem már egyáltalán nem érint. Túl vagyok rajta. – Rövid hallgatás után félig tréfásan, félig komolyan tudakolta: – És maga mennyire került közel az oltárhoz?

– Őszintén szólva azon igyekszem, hogy nagy ívben elkerüljem.

– Ez úgy hangzik, mintha magának is összetörte volna a szívét valaki.

Juliet egy pillanatra az édesanyjára gondolt. Aztán elszántan azt válaszolta:

– Nem, én egyszerűen úgy gondolom, hogy nem vagyok férjhez menő és gyerekszülő típus.

Phillip meglepetten nézett rá.

– Maga rendkívüli nő, Juliet!

– Hát – mondta ő, és vállat vont –, más vagyok, mint a többi nő.

– Igen, valóban az – válaszolta a férfi halkan, és mélyen a szemébe nézett.

4. FEJEZET

Amikor Juliet másnap reggel, röviddel napfelkelte előtt megérkezett a munkába, Phillip cabriója már a kapu előtt állt. Vagy netán még mindig ott állt? Múlt éjszaka, amikor a zsalugátereket becsukta, észrevette, hogy a férfi szobájában még ég a villany. Ez az ember határozottan nem lusta! Juliet a fejét ingatva ment fel a dolgozószobához vezető lépcsőn. Phillip láthatóan az év munkamániása címet akarja kiérdemelni!

A férfit a pihenőszobában találta, ahol kissé kétségbeesett arckifejezéssel a kávéfőző előtt állt. Amikor Juliet bejött, Phillip ránézett, de nem szólt semmit. A tekintete viszont mindent elárult. Hogyan tud valaki, aki ennyire fáradt, ilyen hihetetlenül jól kinézni?

– Nicsak, hány órakor ment haza tegnap? – kérdezte aggódva Juliet.

A férfi vállat vonva és még mindig szótlanul megragadta a félig teli kávéscsészét. Juliet alaposabban szemügyre vette: kócos haj, borostás áll, gyűrött ing.

– Úristen, Phillip Holland! Csak nem aludt itt?

Miután a férfi nagy kortyokban megitta a tűzforró kávét, végre válaszolt:

– A kanapén éjszakáztam. – A pihenőszoba barna pamlagára mutatott. – És a legelső alkalommal ki fogom hajítani. Nincs ember, aki maradandó károsodás nélkül fekhetne rajta.

– Ez itt egy kanapé, és nem fekvésre való – válaszolta derűsen Juliet.

Mosoly terült szét a férfi arcán, amelyet egy apáca is szexinek mondott volna.

– Ezzel tisztában vagyok. De valamikor hajnali három óra felé egyszeriben sürgető szükségét éreztem annak, hogy vízszintes testhelyzetbe kerüljek…

Juliet önkéntelenül maga elé képzelte őt ebben a helyzetben, majd energikusan elhessentette a gondolatot a hasában érzett bizsergéssel egyetemben.

– Talán keresnie kellene egy panziót, amely közelebb van a birtokhoz – javasolta, és megkönnyebbült, hogy a hangja mit sem árult el belső felindultságából.

– Ez már nekem is eszembe jutott – mondta a férfi, és másodszor is megtöltötte a kávéscsészét. – De aztán találtam egy tökéletes házat, amelyet szívesen megvásárolnék. És ez az ötlet egyre jobban tetszik.

A férfira nézve Julietnek is támadt néhány ötlete… Megköszörülte a torkát.

– Házat? Itt a közelben?

– Igen, de nem eladó.

Miért néz rá a férfi olyan furcsán, miközben ezt mondja? Olvas talán a gondolataiban?

– De kár! – bökte ki nagy nehezen, és elkezdett, a copfja végével játszani. Mindig ezt csinálta, ha ideges lett.

A férfi figyelmesen nézte.

– Soha nem hordja kibontva a haját?

Juliet azon nyomban elengedte a copfját.

– Sokat gondolkodtam már, hogy levágassam-e. Túl hosszú és sűrű!

– Ne tegye!

– Tessék?

– Úgy értem – magyarázta a férfi zavartan –, nagy kár volna, és évekbe telne, mire újra megnőne.

– Ez igaz. – Miről beszélnek itt tulajdonképpen? És miért érdekli a férfit az ő haja? Mivel hirtelen újra jelentkezett a zsibongás a hasában, Juliet témát váltott: – Talán egyszerűen ajánlatot kellene tennie.

– Ajánlatot? – A férfi olyan zavarodottnak tűnt, hogy a nő nem tudta elfojtani a mosolygását.

– A házra.

– Ja, persze, a házra! – Phillip ajka észrevehetően megrándult.

– A maga helyében felvenném a kapcsolatot a tulajdonossal, és jelezném az érdeklődésemet.

– És úgy gondolja, hogy ez sikerre vezethetne?

Juliet vállat vonva válaszolt.

– Nem tudom. De nincs veszítenivalója. Úgy gondolom, ha az ár megfelelő, sok ember eladná a házát.

– Igen, és attól tartok, hogy ebben az esetben igen borsos az ár – nevetett a férfi.

– A folyó mellett fekszik? A folyóparti házak hihetetlenül drágák.

– Nem, de olyan pompás onnan a kilátás, hogy azért sokan fizetnének sok pénzt – válaszolta a fejét ingatva Phillip.

A férfi most már kíváncsivá tette a nőt. Juliet nem ismert a környéken egyetlen olyan házat sem, amelyik Phillip érdeklődését igazolta volna.

– Nagyszerű háznak kell lennie – mondta végül.

– Amint mondtam, tökéletes. Hajszálpontosan megfelel a kívánságaimnak.

– És melyek a maga kívánságai?

A férfi érdeklődő pillantása idegessé tette.

– Ez a kérdés egy szép nőt könnyen nehéz helyzetbe hozhatna – állapította meg Phillip ráhunyorítva.

Juliet szenvtelenül vállat vont.

– Úgy vélem, olykor egész praktikus, hogy nem vagyok szép.

– Igaza van. Maga szépnek tulajdonképpen nem szép.

Miért kell a szívének most ilyen kellemetlenül dübörögnie?

– Kérem, Phillip – próbált meg tréfálni –, igazán nem szükséges hízelegnie. A végén még egészen hiúvá tesz.

– Nem, szépnek maga egyáltalán nem mondható – ismételte meg a férfi. Lám, egyszer nem volt elég kimondani! De aztán hozzátette: – Maga rendkívüli nő, Juliet! Ha az ember egyszer látta az arcát, lehetetlen, hogy elfelejtse.

A férfi pillantása még áthatóbb lett. Biztosan hallotta a nő heves szívdobogását. Juliet kifulladva törte a fejét, mit válaszoljon erre. Mégiscsak élete legszebb bókját hallotta az imént ettől a férfitól.

– Aha. Szóval rendkívüli.

– Az bizony! – bólintott Phillip.

Egy pillanatig csendben voltak, aztán Juliet nevetve jegyezte meg:

– Hát, úgy vélem, hogy a „rendkívüli” még mindig előnyösebb jelző, mint a „kedves”.

– Ebben a dologban még én sem vagyok egészen biztos – válaszolta a férfi Julietre kacsintva.

Eredeti beszédtémájukhoz visszatérve a nő megkérdezte:

– Milyen házat keres tulajdonképpen?

– Nos, mindenekelőtt olyat, amelyik egészen közel van a szőlőbirtokhoz.

– Ezt magam is gondoltam. Hát még?

– Nagynak kell lennie, és jó állapotban lévőnek. Ezenkívül azt szeretném, hogy mind belül, mind kívül harmonikus legyen. Különlegesnek kell lennie. És sok nagy szobát akarok.

– Nyilván szereti a vendégeket. – Juliet önkéntelenül elképzelte, amint a férfi nevetve és tréfálkozva sétálgat a birtokon a nagymenő kaliforniai barátaival. Vagy barátnőivel…

Még ha azt mondta is, hogy pillanatnyilag egyedülálló, ez nem jelenti azt, hogy úgy él, mint egy szerzetes. Juliet elgondolkodva harapdálta az alsó ajkát.

– Hogy szeretem-e a vendégeket? Attól függ, milyenek. – Phillip megköszörülte a torkát, és hozzátette: – A vidék csodaszép. Biztosra veszem, hogy sokan vannak, akik szívesen ellátogatnának ide. Úgy értem, turistaként.

– Minden bizonnyal – helyeselt Juliet. – Nyáron édesapám és én nem győztünk menekülni, annyi barátunk és távoli rokonunk akart nálunk éjszakázni. Érdekes módon azok, akiknek túl hosszú volt az egyórás út, amikor még Michiganben laktunk, hirtelen szívesen vállalkoztak a tíz órán át tartó repülésre, hogy itt meglátogathassanak bennünket.

A férfi derűsen nevetett. Juliet odament az ablakhoz, és kinézeti. A nap éppen felkelt, és mindent aranyvörös színűre festett.

– Persze megértem őket – folytatta halkan Juliet. – Van-e szebb zuga a földnek Provence-nál? Aki a nyugalmat és a természetei szereti, annak Le Pin a megfelelő hely.

– Én mindenekelőtt a színeket szeretem. Sehol nem olyan kék az ég, mint itt. És az ősz még sokkal jobban megszépít mindent – válaszolta Phillip leplezetlen lelkesedéssel.

– Igen, nekem is az ősz a kedvenc évszakom. És apámé is az volt – tette hozzá Juliet halkan.

A férfi lassan odament mellé az ablakhoz.

– Kár, hogy olyan hamar elmúlik.

– Ó, nem hiszem, hogy kár – válaszolta a nő mosolyogva. – Úgy gondolom, pont a mulandóság az, ami egy-egy dolgot olyan különlegessé tesz.

Tekintetük találkozott.

– Magának elragadó mosolya van, Juliet! Hihetetlenül szép az ajka. – A férfi gyengéden végigsimított az ujjával a nő száján. A gesztus gyengéd, majdnem szeretetteljes volt. Úgy látszott, ez Phillipnek is most tűnt fel, mert hirtelen egészen zavarba jött, és elrántotta a kezét.

– Én… sajnálom, Juliet! Nem kellett volna.

– Nem. – Juliet ebben egyáltalán nem volt biztos.

– Nem akartam zavarba hozni.

A nő egy kézmozdulattal leintette a férfit, és azt mondta:

– Kérem, nyugodtan hozzon zavarba, bár ehhez ennél sokkal több kell.

– Igen?

– Ó, igen! – válaszolta Juliet kacér nevetés kíséretében. – Sokkal több!

– Mint például?

– A fantáziájára bízom.

– Csak meg ne bánja! – felelte a férfi évődve. – Nagyon élénk fantáziám van ám!

Különös, hogy tüzes tekintete egyáltalán nem nyugtalanította Julietet. Az ilyen fajta kétértelműség különben nem az ő stílusa volt, de remek érzés, hogy a férfi ezzel a félig csodáló, félig csodálkozó szemmel néz rá! Egyszeriben újra elevennek érezte magát. Azért okos nő nem viszi túlzásba az, efféle játszadozást… Mosolyogva fordult az ajtó felé, és a válla fölött szólt vissza:

– Egyébként, ha maga is szeretne egy rózsaszínű kávéscsészét, mondja meg nyugodtan! Nem kell titokban mindig az enyémet használnia.

– Tessék? – A férfi csodálkozva vette szemügyre a kezében lévő csészét, és derűsen nevetett. – Fogalmam sem volt róla!

– Biztos vagyok benne, hogy a zavarodott, másnapos állapotában egyszerűen kivett egyet a szekrényből.

– Nem, úgy értem, fogalmam sem volt róla, hogy magának van humorérzéke. Ezt idáig egészen jól titkolta. Ki tudja, legközelebb mivel fog meglepni? – folytatta Phillip vigyorogva. – Esetleg kibontott hajjal? Az ellen például semmi kifogásom nem volna.

Tulajdonképpen nem is rossz ötlet, gondolta Juliet, de ezt most hangosan nem fogja kimondani. Ehelyett az égre emelte a tekintetét.

– Ne felejtse el, kérem, el is mosni a csészét!

– Most azonnal visszakaphatja, ha akarja. A kávé még forró.

– Nem, köszönöm – hárította el a nő. – Inkább majd hozok magamnak.

– Ilyen ajánlatot ugyan nem mindennap teszek, de ahogy akarja.

Juliet dobogó szívvel ment ki. Valamiképp az volt az érzése, hogy az „ajánlatnak” semmi köze nem volt a kávéhoz…

Miután elhalt csizmás lépteinek zaja a lépcsőn, Phillip nagy levegőt vett. Hát ez meg mit jelentsen? Mi ütött belé? Vagy inkább úgy kellene kérdeznie, hogy ki?

A Medallionban eltöltött utóbbi hetek során valamivel jobban megismerte Julietet. Még soha nem találkozott olyan nővel, mint ő. Aki ilyen magabiztos, erős, okos, és ráadásul borszakértő! Ha korábban azt mondta volna neki valaki, hogy lesz egyszer egy alkalmazottja, aki főnökként viselkedik… De Juliet esetében ez még csak nem is zavaró. Valamiképp az volt az érzése, hogy érdeklődése a nő iránt nem pusztán üzleti jellegű.

– Nem valami jó ötlet, Phillip Holland! – figyelmeztette magát. A Mira miatti mélységes csalódás óta szilárdan elhatározta, hogy soha többé nem kezd olyan nővel, aki a szőlőbirtokát ugyanúgy szereti, mint őt magát – ha nem éppen jobban. „Medallion az életem”, mondta Juliet az első találkozásukkor. Legalább nem csinált titkot ebből a szenvedélyéből, mint a volt menyasszonya.

Annál elővigyázatosabbnak kell lennie! Végtére is ő annak a szőlőbirtoknak a tulajdonosa, amelyet a nő feltétlenül vissza akar szerezni, miközben ő azt tervezi, hogy még a házát is megveszi tőle. Az egyetlen dolgot, amelyet szeretett édesapja ráhagyott. Csupa elsőrendű ok, ami miatt a kapcsolatukat pusztán az üzletre kell korlátoznia. Minden más teljes bizonyossággal csak nehézséget okozna, és ezt most nem engedheti meg magának.

Medallionnak meg kell kapnia azt a szállodát, amelyet Fred és az apja a *Holland Farms*on fölöslegesnek tartott. Juliet háza egyszerűen tökéletes lenne erre a célra: elég kicsi, hogy exkluzív legyen, és elég nagy, hogy hasznot hozzon.

Az előbb Juliet azt mondta, hogy ha az ár megfelelő, sok ember eladná a házát. Phillip ennek ellenére aggódott, hogy ez az ár ebben az esetben túl magas volna…

Másfél órával és két csésze kávéval később Phillip ismét tiszta fejjel tudott gondolkodni. Időközben meggyőzte magát, hogy az iménti dolog a pihenőszobában semmi más nem volt, csupán egy kis évődés. Bár arra ragadtatta magát, hogy megérintse a nő puha, hívogató ajkát, ezentúl pokolian fog ügyelni, hogy ez többé ne történjék meg.

Természetesen szexinek találta a lányt, ez nem is kérdés! De előbb vagy utóbb majd csak elmúlnak ezek az érzések. Csak ki kell várnia. A nő pillanatnyilag mágikus erővel vonzza, de valószínűleg csak azért, mert olyan szokatlan és talányos jelenség. Egy nő, aki nem akar férjhez menni? Egy nő, aki hihetetlenül vonzó, anélkül hogy ez volna a szándéka? Egy nő, akinek az arca nem megy ki a fejéből, és akit oly szívesen látna egyszer kibontott hajjal és az alakját hangsúlyozó ruhában? Hát persze hogy érdekesnek találja! Minden férfi annak találná.

Sóhajtva tette le a borotválkozótükröt az ablakdeszkára, levette az ingét, és egy kis villanyborotvával borotválkozni kezdett. Mióta rászokott, hogy mindennap tizennégy órát vagy még többet töltsön Medallionon, friss ruhát, borotvát és fogkefét tartott az irodájában. Bölcs döntés volt.

Épp, amikor fel akarta venni a tiszta ingét, kopogtak az ajtón. Mint mindig, most is Juliet jött be, anélkül hogy megvárta volna a „tessék”-et. Phillip éppen ráérősen gombolta be az ingét, és közben diadalmasan figyelte, hogyan pirul el a nő.

– Üdv, Juliet!

– Bocsánat! – mormolta a nő anélkül, hogy levette volna róla a szemét.

– Néha nem ok nélkül csukom be az ajtót.

– Én pedig nem ok nélkül nyitottam ki – válaszolta a nő, és túlméretezett farmerja zsebébe süllyesztette a kezét.

– Miről van szó? – kérdezte Phillip, és közben erősen küzdött, hogy ne gondoljon szakadatlanul a pihenőszobai évődésükre.

– Sajnos rossz hírekről. A pinot noir fürtöket lisztharmat támadta meg. Elég csúnyán néznek ki.

A férfi halkan káromkodott.

– Pontosan mennyire csúnyán?

– Annyira, hogy feltehetőleg el fogjuk veszíteni a termés harmadát.

– Más szőlőfajták is érintettek?

– A cabernet is és a merlot jól néz ki.

– Mi a helyzet a pinot gris-vel?

– Tökéletes. Ellentétben az ingével. Félregombolta – válaszolta a nő, és az ujjával megmutatta a helyet.

Phillip lebámult magára. Kétségtelenül elrontotta.

– Ezt helyre lehet hozni –mondta, és elkezdte újra kigombolni az inget.

Juliet pontosan tudta, hogy most el kellene mennie, mert igazából már nem volt rá oka, hogy maradjon. Tájékoztatta a férfit a lisztharmat problémájáról, és ehhez nem volt mit hozzáfűzni. Ennek ellenére földbe gyökerezett lábbal állt az ajtóban, és elragadtatottan figyelte, amint a férfi sima, izmos melle apránként láthatóvá válik. Amikor Phillip felnézett, találkozott és egymásba kapcsolódott a tekintetük. Juliet szíve hevesen kezdett dobogni.

– Ezúttal zavarba hoztam? – kérdezte a férfi fiús vigyorral.

Juliet azonnal megértette az apró célzást a pihenőszobai évődésre.

– Nem – válaszolta magabiztosan, és kihívóan tette hozzá: – Megpróbál zavarba hozni?

Phillip egy pillanatig tétovázott, aztán a fejét rázva válaszolt:

– Nem volna szabad. Felejtse el a kommentárt!

– El van felejtve. – Hát persze! Ha az olyan egyszerű lenne! Úgy tűnt, minden, amit ez a férfi mond vagy tesz, beleég az emlékezetébe. Phillip még mindig az ingét gombolgatta, és Juliet lassanként úgy érezte magát, mint egy kukkoló. De ahelyett, hogy elment volna, megkérdezte: – Szüksége van esetleg segítségre?

A férfi meglepetten pillantott rá.

– Azt hiszem, egész jól fel tudok öltözni egyedül, köszönöm.

– Hát, nem tudom. De második nekifutásra talán jobban sikerül.

A férfi zavart mosollyal válaszolt:

– Én is azt remélem.

– Úgy látszik, inkább én hozom zavarba magát – állapította meg diadalmasan Juliet.

A pillantástól, ahogyan a férfi ránézett, a szíve vadul verdeste a bordáit.

– Talán – felelte Phillip szenvtelenül, és lassan közeledett Juliet felé. – De biztos benne, hogy ez teljes egészében egyoldalú?

A nő megnedvesítette az ajkát.

– Igen, az vagyok.

Alighogy ezt kimondta, a férfi még közelebb jött. Olyan közel, hogy Juliet a fülén érezte a meleg leheletét.

– Még mindig?

– Igen, nagyon is – préselte ki magából a nő nagy nehezen a szót, miközben borzongás futott végig a hátán.

– És mi van, ha ezt teszem? – mormolta a férfi, és olyan közel lépett, hogy az ajka majdnem megérintette Julietét.

A nő tudta, hogy most visszavonulót kellene fújnia. Akár tetszik, akár nem, Phillip a főnöke, akit nem csókolhat meg. Mégis ezt tette.

A férfi szenvedélyesen vonta a karjába, és viszonozta a csókját. Előbb gyengéden kutakodva, aztán egyre hevesebben, egyre követelőbben. Hogyan is hihette, hogy érdeklődése a nő iránt idővel el fog múlni? Amikor Juliet percekkel később megszakította a csókot, Phillip csak egyet akart: még!

Zöld szempár nézett kérdőn és egyszersmind elégedetten rá, ami még jobban feltüzelte a férfi szenvedélyét.

– Azt kell mondanom, Mr. Holland, hogy nem sejtett képességei vannak – mondta a nő szenvtelenül, és hátralépett egyet.

Ez ugyan nem az a reakció volt, amelyet Phillip várt, mégis nyomban válaszolt:

– Köszönöm.

– De ez sajnos nem valami jó ötlet.

A férfi természetesen pontosan tudta, mire gondol a nő, mégis ártatlan képpel kérdezte meg:

– Mi nem jó ötlet?

– Hát az, hogy mi ketten csókolózunk.

Olyan halkan beszélt, mintha ő maga sem lenne erről egészen meggyőződve.

– Valószínűleg igaza van – mormolta Phillip.

– Nevezzük ezt egyszerű kisiklásnak! – javasolta Juliet, és mélyet lélegzett.

– Jó – egyezett bele a férfi, aztán a copfjánál fogva szelíden magához húzta a nőt. – Jöjjön mindjárt egy második kisiklás! – suttogta, amikor a nő meglepetten nézett rá. – A fenébe az észérvekkel!

Néhány perccel később Phillip inge a földön hevert, és lázasan igyekezett kihámozni Julietet az óriási gyapjúpulóverből. De alighogy rövid pillantást vethetett a fehér szaténra és a csodaszép lapos hasra, a nő újra eligazította a pulóverét.

– Nem, Phillip, ez nem megy! Ne itt!

A férfi is nehezen lélegzett, de azonnal visszahőkölt.

– Bocsásson meg, teljesen elfelejtettem, hogy az édesapja egykori szobájában vagyunk.

– Nem, nem az a baj. De… – Juliet habozott. – Mi együtt dolgozunk. Elméletileg maga még mindig a főnököm.

Phillip beismerte magában, hogy igaza van Julietnek, még akkor is, ha ő tízszeresen azt kívánja, hogy ez ne így legyen.

– Felejtsük el, ami történt, jó? – javasolta a nő. – Úgy értem, igazából nem is történt semmi. Csak csókolóztunk.

– Kétszer. – Mit jelentsen az, hogy „csak”?

– Úgy van. De ahol nincs panaszos, ott nincs bíró sem, ugye érti? Valószínűleg csak a stressz az oka.

Most tulajdonképpen tartania kellett volna a száját, de valami legbelül arra késztette a férfit, hogy ellentmondjon.

– És én, tökfej még azt hittem, hogy létezik közöttünk bizonyos vonzalom!

– T…tessék? – dadogott Juliet.

Miután felvette a földről az ingét, a férfi megkérdezte:

– Vagy azt akarja elhitetni velem, hogy nem érzi?

– Mi együtt dolgozunk – ismételte meg a nő.

– Igen, így van, ezt már mondtuk. És ezenkívül?

– Nincs ezenkívül.

Bár nem tudta pontosan, miért, de Phillip képtelen volt ezt elfogadni.

– Őszintén szólva jobban szeretném, ha nem egyszerűen csak azért csókolt volna meg, hogy levezesse a stresszt.

– Aha – válaszolta a nő, és karba tette a kezét. – Itt tehát tulajdonképpen a sértett férfiúi hiúságról van szó?

– Nevezze, aminek akarja! De nem válaszolt a kérdésemre.

– Nem is fogok.

– Hogyhogy nem? – kérdezte Phillip sürgetően.

– Uramisten! Maga tényleg azt éri el, hogy elátkozzam az impulzív természetemet!

A férfi elégedetten vigyorgott.

– Tehát mégsem csupán a stressz volt!

– De igen! Pontosan az volt! A szüret, a lisztharmat, a sok túlóra. Egy kicsit le kellett eresztenem a gőzt. – Juliet felemelt mutatóujjal tette hozzá: – És ne pislogjon olyan diadalmasan, nincs rá semmi oka!

– Jól van, Juliet – felelte Phillip, és a nő egy rövid pillanatig azt hitte, a téma be van fejezve, míg a férfi azt nem mormolta: – Higgye csak ezt!

Juliet mérgesen rápillantott, és a homlokát ráncolta. Ha dühöngött, Phillip még izgatóbbnak találta. Legszívesebben azonnal megcsókolta volna még egyszer.

Amikor kioldotta az övét, hogy begyűrje az ingét a nadrágjába, észrevette, hogy Juliet előbb nyel egyet, majd villámgyorsan elfordítja az arcát. Még hogy a stressz! – gondolta vigyorogva Phillip.

– Ez nem fog még egyszer megtörténni – jelentette ki a nő határozottan. – Amúgy sem lett volna szabad bekövetkeznie.

– Tudom – válaszolta a férfi halkan. Hirtelen egyáltalán nem volt többé vigyorgó s kedve. – Tudom. – De miért van az, hogy ezt nem akarja tudomásul venni?

5. FEJEZET

Juliet elrohant a szobája ajtaja mellett, majd le a lépcsőn. Mióta felnőtt lett, először szorult háttérbe a munkája.

– Corey? – Miközben futott, elővette a mobilját a nadrágja zsebéből, és felhívta a barátnőjét. – Ráérsz velem ebédelni? Igen, persze, minden rendben van – hazudta. – Csak a tanácsodra lenne szükségem.

Fél órával később találkoztak a törzskávéházukban, Le Pin óvárosában. Juliet nem akart azonnal előrukkolni a témával, ami a lelkét nyomta. Először egypár hipotetikus kérdést akart feltenni, hogy aztán később térjen rá a lényegre. De épphogy túlestek a rendelésen, kibukott belőle:

– Megcsókolt!

Corey zavarodottan nézett rá.

– Phillip?

– Igen!

– Megcsókolt?!

Juliet mély lélegzetet vett, és kezével végigsimított a homlokán. A pulzusa már annak a gondolatától is felszökött, ami a férfi irodájában történt. Sietve kezdte magyarázni:

– Jó, az első alkalommal én csókoltam meg őt. De tényleg akkora jelentősége van annak, hogy ki kit csókolt meg? – Maga sem tudta, miért lett hirtelen ilyen mérges.

Corey felvonta a szemöldökét, és azt felelte:

– Állítottam én ezt akár fél szóval is?

– Nem, bocsáss meg! – mormolta Juliet halkan, és idegesen babrált a szalvétával. – Magam sem tudom, egy kicsit…

– Izgatott vagy? – fejezte be Corey a mondatot.

– Igen. – Juliet elhúzta a száját és megrázta a fejét. – Nem, nem izgatott, inkább… vagy talán mégis izgatott vagyok, mert folyamatos stresszben élek. Ami ebben az évszakban teljesen normális dolog, hát még ha meggondoljuk, hogy mi minden történt az utóbbi hónapokban! – Az asztalon áthajolva halkan hozzátette: – Nem olyan értelemben vagyok izgatott… szóval tudod.

– Juliet, drágám, halvány gőzöm sincs, hogy miről beszélsz! Őszintén szólva ez számomra teljesen értelmetlen.

– Ez azért van, mert alapjában véve totálisan őrült dolog!

Corey kérdőn nézett rá.

– Miféle dolog?

– Phillip és én – sóhajtotta Juliet. – Figyelsz rám egyáltalán?

– Természetesen! De mégis az az ostoba érzésem van, hogy nekem valami kimaradt. Tehát még egyszer kezdd elölről! Bármi történik is köztetek – és remélhetőleg világos számodra, hogy minden részletről tudni akarok –, te azt őrült dolognak tartod?

– Persze hogy őrült dolog! – mondta Juliet, és kinézett az ablakon. – Nem létezhet olyan, hogy „Phillip és én”.

– Miért nem?

– Megőrültél, Corey?! Ez teljesen kézenfekvő!

– Számomra nem. Én csak azt látom, hogy a legjobb barátnőm, akinek a kilencedik osztály óta semmilyen komolyan vehető kapcsolata nem volt, készül beleszeretni egy jó külsejű és sikeres férfiba, akivel ráadásul közös a legnagyobb szenvedélyük: a bor. Mi tehát a probléma?

Mint mindig, amikor ideges lett, Juliet most is elkezdett játszani a copfjával. Ha valaki így fogalmaz, akkor az egyszeriben olyan lehetségesnek hangzik. Ennek ellenére azt válaszolta:

– Nem is vagyok az esete, és ő sem az enyém.

Corey a szemét forgatta.

– Jaj, kérlek! Ne gyere már megint ezzel a butasággal!

– De hát ismersz, Corey! Nem vagyok az a „míg a halál el nem választ” típus.

– Megkért, hogy légy a felesége?

– Természetesen nem!

– Hát akkor mi a probléma? – ismételte meg Corey.

– Ő a főnököm, Medallion tulajdonosa. És én neki dolgozom.

– Rendben, ez bizonyos körülmények között problémát jelenthetne – ismerte el barátnője. – De miért nem kezdjük először is a részletekkel? Meséld el hajszálpontosan, mi történt! Hol, mikor és mennyi ideig?

Juliet rövidre fogta.

– Az előbb csókolóztunk a szobájában. Hogy miért, azt nem tudom pontosan, és körülbelül tíz percig tartott. – Tíz hihetetlen percig, amitől a szíve még mindig hevesen vert!

– Ezt hívod te részletesnek? Egek, a chardonnay-fürtökről is szenvedélyesebben beszéltél a múltkor! De ennyivel nem úszod meg, édesem! Mi volt rajta? És mindenekelőtt: hol volt a keze? – tette hozzá Corey pimasz vigyor kíséretében. –

Juliet sóhajtva belátta, nem kerülheti el, hogy mindent el ne meséljen a barátnőjének. Jó tizenöt perccel később azzal zárta a szavait:

– És hogy őszinte legyek, Corey, csodálom, hogy ez a csók valahol a világban nem váltott ki földrengést.

– Annyira hihetetlen volt?

– Még mindig érzem az utórezgéseket. Tehát most mit tegyek?

– Nos, egyrészt féket tehetnél a kezedre és az ajkadra, és úgy tehetnél, mintha mindez nem történt volna meg.

– Másrészt?

Elégedett mosoly terült szét Corey arcán.

– Miért nem vállalod a kockázatot? Mindketten felnőtt emberek és egyedülállók vagytok. Ő is egyedülálló, ugye?

– Igen.

– Hát akkor mi a baj? Mindaddig, amíg mindketten nyitottan és őszintén viselkedtek egymással, nem okozhat problémát, hogy együtt dolgoztok. És ha nem kell azonnal visszamenned a munkába, akkor az ebédszünet hátralévő részét arra használhatnánk, hogy kicsit körbesétálunk a bevásárlóközpontban. Ha jól tudom, ezen a héten árleszállítás van.

Bár Julietnek nem volt különösebben sok kedve ahhoz, hogy ruhákat próbáljon fel, de a Phillippel való kínos viszontlátáshoz ennél is kevesebb kedve volt. Ezenkívül hamarosan amúgy is kénytelen lesz megbirkózni a helyzettel.

Miközben üzletről üzletre andalogtak, Juliet azon törte a fejét, amit Corey mondott neki. Attól tartott, hogy nem lesz ez olyan egyszerű, mint ahogyan optimista barátnője hiszi.

És Julietnek lett igaza.

– Lehetséges, hogy maga kerül engem? – kérdezte Phillip, és megállt Juliet szobájának küszöbén, kezét zsebre vágta, és szexi mosolyt villantott a lányra.

A csók óta három nap telt el, és a nő tényleg megpróbált mindig máshol lenni, mint ahol Phillip tartózkodott. Ha a férfi kint volt a szőlőhegyen, ő az íróasztalánál dolgozott.

Ám mihelyt meghallotta, hogy Phillip jön fel a lépcsőn, fogta a kabátját, és távozott a szobájából. Nem mintha gyáva lett volna, de Corey javaslata, hogy vállalja a kockázatot Phillippel, erősen foglalkoztatta.

Juliet megrázta a fejét.

– Még hogy kerülöm magát? Mi okom lenne rá?

– Remélem, semmi – felelte a férfi, és a homlokát ráncolta. – De alig volt alkalmam látni azóta… szóval újabban.

– Szüret ideje van. Hiszen tudja, milyen az.

– Természetesen tudom. – A férfi lassan közelebb jött. – Beszélnem kell magával, Juliet. Fontos dologról. Jöjjön át a szobámba!

– Ahogy óhajtja – egyezett bele a nő, és elindult előtte.

Phillip lassan, majdhogynem tétován követte. A nő hangulatának remélhetőleg nem lesz negatív hatása az ő szándékára. Végtére is most a Medallionnal kapcsolatos terveiről akart vele beszélni.

Amikor beléplek a szobába, Juliet az íróasztalnak támaszkodott, és látható türelmetlenséggel várt.

– De hát üljön le! – szólította fel Phillip a nőt, és az egyik székre mutatott.

– Köszönöm, inkább állok.

A férfi elfojtott egy sóhajt, becsukta az ajtót, és leült az íróasztalához.

Kézbe vette a csiptetős írótáblát a projekt tervével, és belekezdett mondandójába:

– Ahogy már említettem, szeretnék néhány változtatást végrehajtani Medallionban.

– A borral kapcsolatban?

Téved, vagy valóban izgatott fény villant meg a nő szemében?

– Nem közvetlenül. – És mivel nem volt sürgős, hogy előadja a javaslatát, megkérdezte: – Volna esetleg néhány idevágó ötlete?

– Az édesapámmal nem sokkal a halála előtt azt fontolgattuk, hogy jégbort kellene készítenünk. Nagyon kevés hely van, ahol ez valóban sikerül. De mivel mi a megfelelő szélességi körön vagyunk, Medallionon talán sikerülhet. Szóval erre valóban volna néhány ötletem.

A férfi elgondolkodva dörzsölgette az állát.

– Ez nekem eszembe sem jutott.

– Néhány szőlészet a környéken már kísérletezett ezzel, méghozzá nagy sikerrel. Az egyik ilyen bort néhány évvel ezelőtt még a Fehér Házban is felszolgálták! Azóta ez a márka igazi sláger.

– Készséggel elhiszem. Mindenesetre ez Medallionon gondos tervezést igényelne. Ezenkívül a birtok egy részét speciálisan erre kell beállítanunk, ami nagy ráfordítást igényel. Azt se felejtsük el, hogy ugyanúgy lehet nagy melléfogás is, mint: ahogyan nagy siker.

– Azt hiszem, hogy siker lenne.

A férfi pár másodpercig elgondolkodva figyelte a nő arcát, aztán azt mondta:

– Másfelől szeretem a kihívásokat.

– Én is.

– Maga szívesen vállal kockázatot? – kérdezte a férfi mosolyogva.

– Az attól függ. Akkor nem, ha úgy vélem, nem érdemes.

– Értelmes hozzáállás – helyeselt Phlllip.

– Tehát melyek a maga javaslatai?

– Otthon, Kaliforniában volt egypár ötletem a *Holland Farms*ra, amelyre apám és Fred unokatestvérem sajnos egyáltalán nem volt nyitott.

– Aha.

Valószínűleg jobb lesz, ha először a kevésbé kényes javaslatot adja elő.

– Sajtüzemre gondoltam. A borkóstolásnál így mindig lennének exkluzív sajttálatok *á la Medallion,* amelyeket a hozzájuk illő borokkal együtt kínálnánk, és csemegeüzleteken keresztül is árusíthatnánk. Ezenkívül el tudnám képzelni, hogy a környék éttermeiben is találnánk hálás felvevőt.

Miközben beszélt, Juliet elgondolkodva bólintott.

– A sajt valóban jól kiegészítené a termékskálánkat, és a márkánkat egy másik közönség körében is ismertté tenné. – A férfi kezében lévő csiptetős írótáblára mutatva megkérdezte: – Ez már egy kidolgozott projekt?

– Projekt ugyan – felelte Phillip lassan –, de egészen más. Egy panzióé.

– Panzió?

– Tulajdonképpen inkább szálloda. Kicsi, exkluzív és nagyon fényűző. Általa Medallion a borkedvelők és a turisták számára úti céllá válna. Idáig a legtöbb vendég számára sajnos csak közbülső megálló volt a környező pincegazdaságokat végiglátogató kőrútjukon.

Juliet az alsó ajkát rágva megkérdezte:

– És hol szeretné a szállodát felépíteni? – A férfi elszakította tekintetét a lány ajkától, és kényszerítette magát, hogy összeszedje a gondolatait. – Nagyon nem szívesen csökkenteném ezzel Medallion művelés alatt álló területét.

– Én sem – helyeselt Phillip. – Ezért az a javaslatom, hogy vásárolni kell a környéken egy alkalmas házat, amely, ha jól gondolom, minimális ráfordítással kis szállodává alakítható át.

– Ó, a tökéletes ház, amelyről nemrég beszélt?

– Pontosan!

Juliet újra rágni kezdte az alsó ajkát.

– Hogy vonzó legyen a turisták számára, ahhoz a szállodának nagyon közel kell lennie a birtokhoz. És ha jól emlékszem, a közelség szerepelt a maga kívánságai között is.

– Jól emlékszik. – A férfi nagy levegőt vett, és kibökte: – Juliet, szeretném megvásárolni az édesapja házát!

A meglepetéstől a nő meg sem tudott szólalni. Bár egymást kergették a gondolatok az agyában, egyik sem jött az ajkára. Phillip ötlete jó volt. Sőt nagyon jó. Valószínű, hogy előbb vagy utóbb neki magának is eszébe jutott volna. Mégis, ha eladná a házat, semmije sem maradna többé Medallionból. Még a szőlőbirtokra való kilátása sem. Minden Phillipé lenne.

– Itt van a projekt terve, amelyet kidolgoztam – mondta a férfi, és feléje nyújtotta az írótáblát. – Eddig ugyan még nem néztem meg a szobákat a felső szinten, de azok után, amiket maga mondott, és amit ottjártamkor láttam, biztos vagyok benne, hogy néhány kisebb átalakítás után egyszerűen tökéletes lenne.

Juliet figyelmesen tanulmányozta a tervet. Megkérte a férfit, hogy tegyen ajánlatot, és ő kifejezetten nagyvonalú árat ajánlott. Még ha el is veszítené a menedzseri fizetését Medallionban, a folyóparti másik ház eladási árával együtt anyagilag egyszer s mindenkorra biztonságban volna.

– Nos? – kérdezte a férfi feszülten.

– Őszintén szólva soha nem fordult meg a fejemben, hogy eladjam ezt a házat – vallotta be Juliet.

– A feltételek megállapodás tárgyát képezhetik. Ez nem végleges ajánlat, csupán kiindulópont a további tárgyalásokhoz.

Juliet megjegyzését a férfi láthatólag tárgyalási stratégiának vélte. A nő fürkész tekintettel adta vissza az írótáblát.

– Tehát maga az én házamat akarja?

– Így van!

Ő, Juliet pedig Medalliont akarja! Hirtelen merész ötlete támadt, ami megdobogtatta a szívét.

– Azt mondta, hogy a feltételekről még tárgyalhatunk?

– Igen – erősítette meg bólogatva a férfi.

– Jól van! – felelte a nő elégedetten. – Akkor hamarosan én is teszek egy javaslatot.

A férfi arckifejezése nem tűnt lelkesnek.

– Értem. Tudna már most egy megközelítő időpontot mondani?

Juliet határozottan érezte, hogy a hatalmi egyensúly az ő javára tolódott el, és rászánt egy pillanatot, hogy kiélvezze ezt a tényt. Az utóbbi hónapokban az volt az érzése, hogy a jövője nem a saját kezében van, és hogy elveszítette az irányítást az élete fölött. Ez az érzés végre eltűnt!

Jókedvű mosollyal kérdezte meg:

– Nyilván alig tudja kivárni.

– Csodálja? – morogta a férfi. – Tehát?

– Igyekezni fogok, és amilyen hamar csak lehet, választ adok magának.

– Köszönöm szépen, igazán nagyra értékelem.

– Adjon nekem egy hétvégét! – kérte Juliet.

6. FEJEZET

Mivel Juliet egy hétvége gondolkodási időt kért, Phillip eléggé meg volt lepve, amikor a nő már vasárnap késő délután felhívta, és azt javasolta, hogy menjenek el együtt meginni valamit, hogy megbeszélhessék az ő javaslatát.

– Szívesen – egyezett bele a férfi. – Vacsorázzunk együtt?

– Őszintén szólva csak nemrég ebédeltem. Majdnem az egész napot Bagnolban, a bevásárlóközpontban töltöttem az egyik barátnőmmel, és csak az imént értem haza.

– Nos, időközben már felmértem, hogy miből áll a maga ebédje, ezért azt javaslom, hogy menjünk el előbb vacsorázni és utána inni valamit.

Tulajdonképpen azt várta, hogy a nő vissza fogja utasítani az ajánlatát, de Juliet ezúttal is meglepte.

– Jó, szívesen. Hová menjünk?

– Mit szólna a *Minervához?* – Az étterem közvetlenül a szállodája mellett volt, és evett ott párszor, amióta Le Pinben lakott.

– Jó, akkor találkozzunk hétkor a *Minervában!*

– Tökéletes. Tehát hétkor!

Miután a nő letette, Phillip a fürdőszobába ment, és megborotválkozott. Aznap már másodszor. Amikor aztán azt sem tudta eldönteni, mit vegyen fel, egy kicsit idétlennek tűnt önmaga előtt. Lazán, farmerban és pulóverben? Vagy talán inkább ne farmert, hanem amit minden más fontos üzleti vacsorához is felvenne? Végtére is ez egy üzleti vacsora. Hosszabb tétovázás után végül a sportosabb változat mellett döntött. Az öltöny csak elbizonytalanítaná Julietet, mert úgy tűnt, a lány nem nagyon hisz a „ruha teszi az embert” elméletben.

Amikor Phillip megérkezett a *Minervába,* Juliet már egy magas széken ült a bárnál, és őt várta. A férfi számára legalább egy percig tartott, hogy a csodaszép, borozgató fiatal nőben felismerje az ő energikus, ám a hétköznapokon oly kevéssé nőiesnek ható munkatársát, aki azért jött, hogy megtárgyalja vele a Medallionra vonatkozó üzleti terveit.

Bár a telefonban említést tett bevásárló körútjáról, de a teljes átváltozásról egy árva szót sem ejtett. Elsősorban a haja tűnt másnak. Pár centiméterrel rövidebb volt, és a szokásos copf helyett Juliet ezúttal kibontotta a fürtjeit. Lágy, fahéjszínű tincsek omlottak az arcára és a vállára. Phillip legszívesebben azonnal beleszántott volna ujjaival ebbe a női ékességbe.

Mindenesetre nem a haj volt az egyetlen, amit szívesen feltérképezett volna az ujjaival… Juliet szorosan testhez simuló kasmírpulóvert viselt, amely csodálatosan érvényre juttatta karcsú alakját és formás domborulatait.

Ugyanúgy, ahogy a férfi, ő is a farmer mellett döntött. De ez, ellentétben az eddig megszokottal, tökéletesen állt rajta. Hosszú lábát keresztbe vetve a zene ritmusára hintáztatta a lábfejét. A szokásos sáros gumicsizmát magas sarkú bokacipőre cserélte. Ezzel a sarokkal majdnem ugyanolyan magas volt, mint a férfi. Alkalmazott vagy nem – ez a nő abszolút egyenrangú vele!

Juliet ebben a pillanatban megfordult, és a pillantásuk találkozott. A férfi érverése érezhetően szaporább lett, amikor a nő rámosolygott. Ma nem csupán öntudatosnak hatott, hanem nagyon… elégedettnek is. Vörös villanás vonta magára a férfi figyelmét, amikor Juliet üdvözlésként kezet nyújtott. Vörös körmök! Mindig is gyengéje volt a vörös köröm! Hogy a fenébe koncentráljon így az üzleti ügyekre?

– Sajnálom, hogy elkéstem. Remélhetőleg nem régóta vár. – A hangja legalább félig-meddig normálisan csengett.

– Egyáltalán nem késett el, én jöttem túl korán. De egy kiváló cabernet sauvignont iszom, hogy megédesítsem a várakozás perceit.

Anélkül, hogy a szemét egy másodpercre is levette volna a nőről, Phillip kivette a kezéből a poharat, és belekortyolt. Ha Juliet tudná, hogy ebben a pillanatban jobban megrészegíti őt a látványa, mint bármilyen bor!

– Ó, medallioni bor, 2003-as évjárat – állapította meg.

A nő elismerően mosolygott, és azt mondta:

– Maga ebben tényleg jó, Phillip! Le vagyok nyűgözve!

– Sok olyan dolog létezik, amiben tényleg jó vagyok, Juliet, és nem mindegyik kapcsolatos a borral…

– Ezzel mire céloz?

– Hogy az életben sok más is van, nem csak a munka és a bor – válaszolta a férfi vállat vonva.

– Azt hittem, számunkra a munka és a bor egy és ugyanaz. Mindenesetre ez a két dolog az oka annak, hogy vacsorát beszéltünk meg ebben az étteremben, ugye?

Ebben igaza volt. Phillip semleges hangnemben válaszolt:

– Akkor azt hiszem, először is át kellene költöznünk egy étkezőasztalhoz.

Miután kiválasztottak egy nyugodt asztalt a szomszédos helyiségben, megrendelték az előételt és az italt. Phillip kőkemény kísérletei ellenére sem tudott még az üzleti ügyekre koncentrálni.

– Igazán azt kell mondanom, hogy a barátnőjével eltöltött nap teljes siker volt! Az előbb alig ismertem meg!

– Köszönöm – felelte a nő zavartan. – Ez most bók akart lenni?

– De még mennyire!

Phillip figyelmesen nézte a nő különleges arcát, telt ajkát és öntudatos állát a gyertyafényben. Most is volt rajta leheletnyi smink, de tulajdonképpen nem is lett volna rá szüksége. A természet igazán bőkezű volt hozzá.

– Valami baj van? – kérdezte Juliet, amikor észrevette a férfi tekintetét.

– Maga hihetetlen! – felelte Phillip gondolkodás nélkül. Szemlátomást ugyanúgy sutba dobott minden józan visszafogottságot, mint ahogyan a nő elhagyta a szigorú copfját. – Ó, bocsásson meg, kérem!

Juliet félrehajtotta a fejét, és megkérdezte:

– Ez azt jelenti, hogy visszavonja a bókját?

– Nem – válaszolta nevetve a férfi. – Úgy gondoltam, ahogy mondtam, és ki is tartok mellette.

Sugárzó mosoly terült szét a nő arcán.

– Tetszik nekem, ha azt mondja, amit gondol! Már az is hízelgő volt rám nézve, amikor a minap rendkívülinek nevezett.

– Igen, emlékszem.

– De a „hihetetlen” még annál is jobb!

Amikor a pincér hozta a bort, Phillip már-már hálás volt, hogy félbeszakadt a beszélgetés. Koncentrálj végre az üzletre! – utasította rendre magát, miközben megkóstolta a bort. De aztán azt mondta:

– Azt hiszem, a haja a ludas. Még soha nem láttam eddig kibontva. Tényleg őrülten hosszú!

– Lassan fel kell tennem a kérdést, hogy maga nem hajimádó-e.

– Őszintén szólva én is ezt kérdezem magamtól – ismerte el a férfi nevetve.

Phillipet nem lepte meg, hogy végül Juliet rukkolt elő az üzlettel. Alighogy a pincér leszedte az asztalt, irattartó mappát vett elő a táskájából. Nem kerülgette sokáig a forró kását, hanem kijelentette:

– Valóban jó ötletnek találom, hogy létesüljön szálloda Medallion vendégei számára. Sőt, rendkívül jónak. És ahogy maga, én is azt hiszem, hogy a házam tökéletes volna erre a célra némi átalakítás és a bútorzat kicserélése után.

– Természetesen.

– Magammal hoztam a ház alaprajzát, meg néhány fotót az egyes szobákról – mondta Juliet, és mindkettőt letette a férfi elé. – Ezenkívül felvettem már a kapcsolatot egy aukciósházzal a belvárosban. A munkatársaik minden bútordarabot katalógusba vettek és felbecsültek. Jövő héten jönnek egy bútorszállító kocsival, és mindet elviszik.

– Maga aztán szorgalmas volt!

– Hát, megvolt a megfelelő indítékom – felelte a nő olyan mosollyal, amelyet Phillip nem tudott értelmezni. – Míg a régiségeket elviszik, meg kell mozgatnia a fantáziáját, és ki kell találnia, hogyan nézzenek ki a szobák.

– Az nem probléma – felelte a férfi vigyorogva. – Nagyon élénk a fantáziám.

– Igen, azt hiszem, már említette.

Futó mosoly játszott a nő ajkán, de úgy tűnt, szilárdan el van szánva, hogy nem hagyja eltéríteni magát.

– Ennek ellenére természetesen szívesen megnézném még egyszer a házat. Bár ez az ajánlatomat semmilyen módon nem befolyásolná, de kíváncsi vagyok, mert eddig még nem láttam az összes szobát.

– Természetesen. Semmi gond.

– Jó. És mikor?

– Amikor magának megfelel. Remélem, hogy a jövő hét végéig megszabadulok a régiségektől. Visszatérve a házra, mindegyik szobából fantasztikus a kilátás. A legnagyobb hálószobához még balkon is tartozik, ahonnan be lehet látni az egész birtokot.

– Igen, ez szép. Van benne valami romantikus.

– Ezzel a szemmel még sohasem néztem – válaszolta a nő, és elgondolkodva rágta az alsó ajkát. – Nászutas-lakosztályt lehetne csinálni belőle, és érkezéskor a legjobb pezsgőnkből szolgálhatnánk fel egy üveggel.

– Mi a helyzet a fürdőszobákkal? Tartozik mindegyik hálószobához egy-egy fürdő is?

– Nem, sajnos nem. A kisebb szobákban nincsen.

– Hm, ez probléma – válaszolta a férfi, és félretolta a gyertyát, hogy kiteríthesse az alaprajzot az asztalon. – Egy luxusszálloda vendégeinek általában nincs kedvük idegen emberekkel osztozni a fürdőszobán, akármilyen nagyszerű is a kilátás a szobájukból.

– Viszont van mindegyik szobában egy-egy nagy, gardróbszerű faliszekrény – vetette közbe Juliet, és megmutatta az alaprajzon. – Talán azokba be lehetne építeni kis fürdőket. A vezetékekre rácsatlakozni nem probléma, azok amúgy is ott vannak.

– Jó ötlet. Fel fogom venni a kapcsolatot egy építési vállalattal, és tisztázom a dolgot. – Phillip elégedetten göngyölte össze az alaprajzot. – Mindebből arra következtetek, hogy hajlandó eladni a házat.

– Úgy van.

– Nagyszerű! – A férfi örömében legszívesebben megölelte volna, de ehelyett rámosolygott. Az első akadályt tehát vette. – A múltkor ellenjavaslatról beszélt. Alacsonynak találja az ajánlatomat?

– Az ajánlata több mint nagyvonalú – kezdte a nő.

– Ennek ellenére több pénzt akar?

– Nem, tulajdonképpen nem.

Miért feszíti akkor a húrt?

– Hát akkor mit akar? – kérdezte Phillip türelmetlenül.

A nő lassan előredőlt, a gyertya fénye visszatükröződött zöld szemében. Tekintetét szilárdan a férfira szegezve azt mondta:

– Résztulajdont Medallionban.

– M…micsoda?

Juliet ilyesféle reakcióra számított. Bár a férfi félig meglepett, félig elhűlt arckifejezése minden volt, csak bátorító nem, folytatta:

– Magára íratom a házamat, ha ennek fejében maga rám íratja a szőlőbirtok egy részét.

Phillip lassan hátradőlt a székén.

– Nem vagyok érdekelt társtulajdonosságban.

– Eredetileg én sem voltam, higgye el!

– Juliet, tudom én jól, milyen sokat jelent magának Medallion – kezdte a férfi.

– Rendben, akkor azt is tudja, hogy halálosan komolyan gondolom, ha azt mondom, a házamat semmilyen más feltétellel nem fogom eladni – szakította félbe a nő határozottan. Aztán valamivel nyugodtabban hozzátette: – Ezenkívül nem ötvenszázalékos részesedést kívánok én, Phillip. Pontosan tudom, hogy Medallionnak mi az értéke, és a házam messze nem ér annyit. Az üzleti tisztesség számomra a legtöbb parancsolat, ezért továbbra is maga maradna a fő tulajdonos.

– Milyen kedves! – mordult fel a férfi.

– Partnerként sok mindennel járulhatnék hozzá a sikerhez – ajánlotta megfontolásra Juliet.

– Ezt már most is megteszi.

A nő mosolyogva válaszolt.

– Nagyon köszönöm. Sokat jelent a számomra, hogy ezt mondja.

– Egyszerűen ez az igazság. – Phillip kicsit kelletlenül tette hozzá: – Ha felmondana, átkozottul nehéz volna találnom valakit, aki akár csak megközelítően jól helyettesíthetné.

– De nem volna lehetetlen. És én azt szeretném, ha mindenképpen pótolhatatlanná válnék Medallion számára!

– És mivel nem tudja az, egészet megszerezni, egyelőre beérné résztulajdonnal? – kérdezte a férfi a homlokát ráncolva.

A nő bólintott.

– Nézze, Juliet…

De a nő másodszor is félbeszakította.

– Ez egy jó ajánlat. És ha nyugodtan végiggondolja, be fogja látni, hogy nagyon jó ajánlat a maga számára. Tehát ne siesse el, nem kell azonnal válaszolnia. Elviheti a mappát a fotókkal és az alaprajzzal. A képek fele annyira sem szépek, mint amilyenek a szobák a valóságban. – Azzal felállt. Fogta a táskáját, és elköszönt: – Aludjon rá egyet, Phillip! Holnap találkozunk. – Azzal otthagyta a férfit.

Phillip elképedve nézett utána, és tehetetlen sóhajjal rogyott vissza a székére. Hogy Juliet ellenjavaslata résztulajdonosi partnerséget fog tartalmazni, azt igazán nem sejtette. Azt pedig még kevésbé, hogy a nő egyszeriben úgy fog kinézni, mintha az álmaiból lépett volna elő!

Minél tovább törte ezen a fejét, annál dühösebb lett. A kibontott haj, az új külső… Milyen praktikus, hogy Juliet pont akkor fedezte fel az összes női kellemét, amikor fontos megbeszélésük volt! Biztos, hogy így próbálta meg az ujja köré csavarni őt, pedig ő ki nem állhatja a trükköket. Ezenkívül soha nem hitte volna, hogy Juliet ilyen taktikázáshoz alacsonyodik le.

– Kérem a számlát! – kiáltotta oda az arra haladó pincérnek.

– Már nem szükséges, *monsieur.* A hölgy fizetett.

Na, most aztán elég! A nő játszik vele, ez pedig a legkevésbé sincs ínyére. Semmiképpen nem tűri! Elszántan pattant fel, és dühtől tajtékozva távozott az étteremből.

Mire végre elhozta az autó kulcsait a szobájából, a kocsit pedig a szálloda mélygarázsából, jó tíz perc telt el. Ennek ellenére sikerült utolérnie a nőt. Juliet éppen kiszállt az autójából, amikor bekanyarodott a kocsibehajtóra.

– Phillip! Micsoda meglepetés!

– Maga csak ne beszéljen nekem meglepetésekről! – morogta a férfi.

– Tessék?

– Magának aztán vannak idegei, Juliet! – kiáltotta Phillip, kiugrott a kocsijából, és becsapta az ajtót, majd dühösen odalépdelt a nőhöz.

– Attól tartok, nem tudom követni – játszotta az értetlent Juliet.

– Ennek az az oka, hogy maga egyáltalán nem akar senkit sem követni. Maga mindig csak a saját ügyét tartja szem előtt, és azt gondolja, hogy minden egyes ember ezen az átkozott planétán köteles ennek alárendelni magát!

Juliet mérgesen fonta össze a mellén a karját, és azt válaszolta:

– Csak tudom, hogy mit akarok, és küzdök érte. Efelől soha nem lehettek kétségei.

– Úgy van. És kezdetben tiszteltem is ezért magát, Juliet, még ha néha majd szétvetett is a düh. De ma este… ma este belibeg az étterembe, és… – tekintete félig ámulva, félig mérgesen siklott le a nő testén – …és egyszerűen lehengerlően néz ki, majd megpróbál partnerségre csábítani!

Juliet dacosan engedte le a karját.

– Micsoda? Alig merem elhinni, amit mond!

– Szívesen megismétlem – válaszolta a férfi szárazon.

A nő dühösen húzta el a száját, amit Phillip bosszankodva még szexinek is talált.

– Megnézte már figyelmesen az ajánlatomat? – kérdezte Juliet fagyosan. – Valószínűleg nem. Hogyan is tette volna? Nem is volt ideje rá, mert az üldözésemre kellett indulnia. Ha elolvasta volna, tudná, hogy tisztességes ajánlatot tettem. Sőt, nagyon is tisztességeset!

– De a módszer nem volt tisztességes!

– Miről beszél tulajdonképpen, Phillip?

– Erről… az egészről! – válaszolta a férfi, és Julietre mutatott az ujjával. – Kihangsúlyozta minden előnyös oldalát, és pontosan tudja, hogy vonzónak találom magát. A kibontott haja, a ruha, amely tényleg jól áll magának… Ismerje csak el, hogy azért játszotta ki ezt a kártyát, mert előnyt akart szerezni a tárgyalás menetében!

– Igazán azt hiszi, hogy maga miatt tettem?

– Felhívott ma délután még valakit, és kért tőle találkozót?

– Csak hogy tudja: én ezt magam miatt tettem, senki más miatt! – kiáltotta izgatottan Juliet.

– Hát persze! Ezer bocsánat, amiért a stílusváltás időpontját kissé különösnek találom.

– Ha százszor annak is találja, akkor is az igazat mondom! – Halkan tette hozzá: – Az utóbbi hónapokban belül halott voltam, Phillip. Most kezdem újra elevennek érezni magam.

Különös! A férfi ugyanezt érezte.

– Végre újra az az érzésem, hogy a jövő valami jót is hozhat számomra, és nem csak újabb katasztrófákat. És én… én… – A hangja remegni kezdett, és elakadt. Többet nem is kellett mondania. Phillip értette.

Igen, Phillip hitt a nőnek, de ettől még nem érezte jobban magát, hiszen Juliet éppen most adta tudtára, hogy nem ő, hanem Medallion az oka az „újjászületésének”. A fenébe is!

– És most rózsásabbnak látszik a jövője?

– Igen, azt remélem. Ha maga józan, és az agyával gondolkodik, nem pedig…

– Nem pedig a micsodámmal? – kérdezte a férfi kihívóan.

– Nem pedig a felfújt önértékelésével.

– Higgye el, a maga jelenlétében pokoli nehéz megőriznie az embernek az önértékelését!

Juliet felháborodottan kiáltott fel.

– Van még valami, ami miatt engem okol, Mr. Holland?

– Maga egy… Juliet! – Nagy levegőt véve beletúrt ujjaival a nő hajába. – Nem hiszem, hogy jó üzleti partnerek lennénk.

– Miért nem? Mert túlságosan piszkálja az önérzetét, hogy nem akarok lefeküdni magával? Micsoda értelmes érv! Maga tényleg született üzletember!

Nyugodt, szilárd hangja kis híján becsapta a férfit. De amikor a copfjáért akart nyúlni, és az nem volt ott, ehelyett egy hajtincset tekergetett az ujjára, Phillip felismerte, hogy ideges. Blöfföl!

– Nem, Juliet! Azért nem hiszem, hogy a partnerség működhetne, mert maga is le akar feküdni velem!

Juliet érezte, hogy belül forróság önti el. Hallatlan, amit ez a férfi merészel! És még a pasi bosszankodik azon, hogy ő, Juliet tisztességtelen játékot játszik!

– Mondja a szemembe, hogy nem érez vonzalmat irántam! – szólította fel a férfi. – Mondja!

– Nem érzek vonzalmat maga iránt.

Phillip gúnyos nevetéssel válaszolt.

– Ne kezdj el itt nekem pókerezni, kicsikém! Még a holdfény félhomályában is elég belepillantani a szemedbe, hogy tudjam: ugyanúgy akarsz, ahogyan én téged.

– Ez nevetséges! – kiáltotta a nő, és igyekezett tudomást sem venni heves szívdobogásáról. – És nincs kedvem ezt a beszélgetést akár csak egy perccel is tovább folytatni – tette hozzá csípősen, majd sarkon fordult.

– Gyáva! – mondta Phillip olyan szelíden, hogy az majdnem becézésnek hangzott. A nő rögtön megállt. – Ugyan, Juliet, ismerd már el! Te is érzed. A csókunk a minap az irodában.

– Piszok rossz ötlet volt – fejezte be Juliet a mondatot. – És ha jól emlékszem, ezt már megtárgyaltuk.

– Hm, ha az rossz ötlet volt, mi a véleményed erről?

Még mielőtt Juliet megérthette volna, hová akar kilyukadni a férfi, Phillip megragadta a lány karját, és egészen közel húzta magához. Olyan közel, hogy a karja, amelyet még mindig összefonva tartott, neki szorult a férfi mellkasának. Így még csak el sem tudta tolni magától! Néhány másodperccel később Juliet ugyan már képes volt mozgatni a karját, de ahelyett, hogy elszakadt volna a férfitól, ami a szándéka volt, éppen az ellenkezőjét tette: keze ráfonódott a férfi nyakára. Phillip kemény, férfias testének a forrósága olyan vágyat lobbantott fel benne, amelyet itt kinn, a kocsibejáróban aligha lehetett kielégíteni.

Amikor az ajkuk elvált egymástól, Phillip azt mondta:

– Azt hiszem, most szívesen megnézném a ház többi szobáját is. Akkor is, ha a bútorokat még nem szállították el.

Juliet erre számított a legkevésbé.

– M… micsoda?

– Tudnom kell, mibe megyek bele!

Nem, nem a tervezett szállodáról beszélt! Ugyanúgy nem, ahogyan Juliet sem, amikor félig magának azt mormolta:

– Én is. – Kisimított egy tolakodó tincset az arcából, és megkérdezte: – Ez talán azt jelenti, hogy elfogadod az ajánlatomat? – Juliet is áttért a tegezésre, mert érezte, hogy ebben a helyzetben képtelenség lenne magáznia a férfit.

– Igen, pontosan azt: jelenti.

Julietnek örömében most ugrálnia kellett volna, de úgy érezte, hogy itt valami nincs rendben.

– Miért?

– Most meg kérdezősködsz? Hiszen ez az, amit akarsz, nem?

– De! – válaszolta a nő, és nyelt egyet. – Ezzel pontosan azt kapom meg, amit akartam. De mit akarsz te?

– Nos, először is a házadat. Én ugyan továbbra sem szeretnék üzleti partnert, de a napnál is világosabbá tetted, hogy csak ezzel a feltétellel vagy hajlandó eladni. Néha kompromisszumot kell kötni – magyarázta a férfi nyugodtan, majd messze nem olyan üzleties hangon hozzátette: – És azt hiszem, még valamit tisztáznom kell.

– Mi volna az?

– Téged is akarlak!

Julietnek elállt a lélegzete. A férfi szavat legalább annyira meglepték, mint az, ahogy a teste reagált az elhangzott mondatra.

– Jóságos ég, Phillip Holland! És még azt mondod, hogy én vagyok szókimondó! – Juliet a vadul dübörgő szívére szorította a kezét.

– Csak azt mondom ki, ami már régen a levegőben lóg. És isten látja lelkem, megpróbáltam nem észrevenni! – A férfi szünetet tartott, aztán folytatta: – Természetesen nem helyes, hogy a főnöködként közeledem hozzád.

– És ha az üzleti partnerem lennél, jobb lenne a helyzet?

– Tulajdonképpen úgy sem jó ötlet – felelte Phillip a homlokát ráncolva. – De úgy legalább nem vagy többé az alárendeltem.

– Rémes szó! De értem, mit mondasz.

– Jól van. És még valami, amit tisztázni szeretnék: pillanatnyilag egy szilárd kapcsolatban ugyanúgy nem vagyok érdekelt, mint az üzleti partnerségben.

Julietnek azonnal eszébe jutott Phillip volt menyasszonya, akiről a férfi egyszer említést tett. A menyasszonya, aki most Phillip unokatestvéréhez akar férjhez menni.

– Tényleg nagyon megbántott, ugye? – kérdezte halkan.

A férfi vonásai megkeményedtek.

– Mira az örökségemet jobban szerette, mint engem. Ez természetesen bántó.

– És most még férjhez is megy az unokatestvéredhez – mondta ki Juliet a férfi gondolatát.

Phillip megvonta a vállát.

– Így megkapja, amit mindig is akart.

– De ez akkor sem tisztességes.

A férfi keserűen nevetett.

– Az élet már csak ilyen tisztességtelen, Juliet. Ezt te is tudod. Ha az élet tisztességes volna, nem küzdenél azért, hogy az üzleti partnerem légy. Mindez a tiéd lenne. – Széles kézmozdulattal körbemutatott.

– Az édesapámé és az enyém – helyesbített a nő. – Ha az élet tisztességes lenne, apám még élne.

– Igazad van – mondta a férfi, és helyeslően bólintott. – Bizonyára nagyon hiányzik neked.

– Nagyszerű apa volt. Amit a borokról tudok, arra ő tanított meg – jegyezte meg a nő halkan.

– Hát, a Mirával történtekből számtalan tanulságot leszűrtem. Például azt, hogy mindig képzeljem magam embertársaim helyébe, és kérdezzem meg, mik a céljaik. Mielőtt összejövök egy nővel, szeretném tisztán látni, hogy engem akar-e, vagy a szőlőbirtokomat.

– És az én esetemben tisztán látod? – kérdezte Juliet halkan.

A férfi nem válaszolt.

– Ez úgy hangzik, mintha teljesen érzéketlen lennék – mondta végül Juliet.

– Nem érzéketlen. Örülök, hogy őszinte vagy: te Medalliont akarod.

A férfinak igaza volt, Julietnek mégsem tetszett, hogy ezt Phillip kimondta. A szőlőbirtok iránti szenvedélye hirtelen kissé eltúlzottnak tűnt, ezért védekezni kezdett:

– Én nagyon sokat fektettem Medallionba.

– Én is.

– De én nem csak pénzt fektettem bele.

– Én sem, Juliet. Én sem! Nekem itt sikeresnek kell lennem!

– Hogy bebizonyíthasd a családodnak, hogy igazad volt? – fejezte be a nő a mondatot. Ezzel Phillip bebizonyíthatta Mirának, hogy rossz lóra tett, amikor az unokatestvérét választotta. De ezt inkább nem mondta ki hangosan.

A férfi bólintott.

– Tehát partnerek vagyunk?

– Üzleti partnerek! – erősítette meg Phillip.

– És máskülönben? Mik vagyunk munkaidő után?

– Úgy érted, ha lefekszünk egymással?

Ez az ember tényleg nem beszél virágnyelven!

– Mindenesetre egymás kizárólagos partnerei leszünk! Más férfi nem jöhet szóba! – felelte Phillip kurtán.

– De hát ez magától értetődik! – kiáltotta a nő felháborodottan.

– Bocsáss meg! Nem akartalak megsérteni, de nem szívesen osztozom.

– Ez is közös bennünk.

– Ha jól emlékszem, egyszer említést tettél róla, nem tudod elképzelni, hogy egyszer férjhez menj.

– Úgy van – ismerte el a nő, bár egyszeriben nyilallást érzett a szívében. – Nem vagyok férjkeresőben. Ez gondot okoz neked?

– A legkevésbé sem! Nekem sem sietős az oltár elé állnom. Jó, hogy ezt tisztáztuk, így legalább egyikünk sem csalódik.

– Úgy érted, ha elmúlik? – kérdezte Juliet halkan.

Amikor a férfi bólintott, Juliet máris kapott némi ízelítőt a csalódásból, amelytől Phillip magát és őt meg akarta kímélni. Kényszeredett mosollyal állapította meg:

– Egek, Phillip Holland! Micsoda cinikus pár vagyunk!

– Lehet. De te szexi vagy, ha cinikusan beszélsz. – A férfi mosolyától Juliet szíve vadul verdesett.

– Lehet, de te máris a végéről beszélsz, pedig még el sem kezdődött!

– Egyáltalán nem kezdődött el? – Phillip hangja sokatmondó volt.

– Hát, nem nagyon – sóhajtott a lány, majd hozzátette: – Mindenesetre még messze nem eléggé!

Lassan fiús mosoly terült szét a férfi arcán.

– Ne aggódj, Juliet! Gondom lesz rá, hogy elkezdődjön.

7. FEJEZET

Véget ért a szüret Medallionban, és elkezdődött a borkészítés. A legtöbb fürtöt kipréselték, és a must most az erjedés állapotában volt. Ennek lefutása után az újbort érlelés céljából óriási acéltartályokba és fahordókba töltik át. A vörösborokhoz és némelyik zamatos fehérborhoz a tölgyfa hordók a legalkalmasabbak. A sajátos íz, amely kizárólag a fahordókban való tárolás útján érhető el, Julietet mindig is elbűvölte. Ezért kifejezetten lelkes volt Phillip javaslatától, miszerint Medallion chardonnay-ját ezúttal amerikai és magyar tölgyfából készült hordókban érleljék.

– Ez csodálatosan teljes, lágy aromát eredményez – ígérte a férfi. – Ehhez nagyon értek. Bízz bennem!

És Juliet bízott is. Olyan dolgokban is, amelyeknek egyáltalán semmi közük nem volt a borkészítéshez. Hamar felismerte, hogy a megbízhatóság Phillip számára nem idegen szó. Azon a napon, amikor kidolgozták a partneri szerződéseket, a férfi összetrombitálta Medallion teljes gárdáját, hogy bejelentse Juliet új, résztulajdonosi státuszát, és eközben elhallgatta, hogy továbbra is ő a nagyobb rész tulajdonosa. Ami magánéleti viszonyukat illeti, a birtokon megpróbált a lehető legdiszkrétebben viselkedni. Például amikor munka közben olykor intenzív, vágyakozó tekintettel nézte a nőt.

A házban is történt már néhány változás. Juliet mostohaanyjának régiségeit elszállították, és tudni lehetett, hogy még ugyanebben a hónapban megtartják végre az árverést. A ház hirtelen sokkal nagyobbnak tűnt. Amikor elkezdtek az átépítési terveken dolgozni, Juliet hagyta, hogy a férfi lelkesedése magával ragadja.

Ő még mindig ott lakott. Mivel a felújítási munkáknak leghamarabb november elején kellett elkezdődniük, és a befejezésük valamikor májusban volt várható, Phillipnek az volt a véleménye, hogy jobb lenne, ha Juliet csak a felújítás után keresne másik otthont. Ő maga vásárolt a medallioni pihenőszobába egy kényelmes ágyat, és ott töltötte az éjszakákat.

Kora reggel, amikor Juliet megérkezett a szőlőbirtokra, a férfi elindult a házhoz, ahol lezuhanyozott és tiszta holmit vett fel, amit sok más személyes tárggyal együtt az egyik vendégszobában tartott.

Egyik éjjel, amikor belebújt a nadrágjába és a kabátjába, hogy visszatérjen a birtokra, Juliet összeszedte minden bátorságát, és előállt a javaslatával:

– Tulajdonképpen akár ide is költözhetnél. A ház most már a tiéd, és majdnem minden holmid itt van. Gyakorlatilag egy ideje már együtt élünk.

A férfi hosszasan bámult a lányra, úgy, hogy Julietnek teljesen elgyengült a lába.

– Tudom – válaszolta végül Phíllip.

– Akkor miért nem költözöl ide? – kérdezte Juliet felszegett állal.

– Mert az nagy lépés lenne – hangzott a válasz. – Az összeköltözés mindent megváltoztatna közöttünk. És nem vagyok biztos benne, hogy készen állunk-e erre.

– Az elején megállapodtunk abban, hogy ebből a viszonyból nem lesz állandó kapcsolat – emlékeztette a nő.

– Úgy van. Semmi állandó. – Phillip bólintott. – Ami azonban nem jelenti, hogy nincsenek érzelmek a játékban. Soha nem foglak érzéketlenül kezelni, Juliet.

Jó válasz! A férfi szavai mélységesen meghatották a lányt. Annyira, hogy áruló könnycseppek gyűltek a szemébe. Juliet mosolyt kényszerített magára, és feltűnően könnyed hangon válaszolt:

– Semmi gond. Ez kölcsönös!

Néhány órával azelőtt, hogy Medallionban megkezdődött volna a szüreti nagy hálaadó mulatság, megszólalt a telefon. Juliet sietve kiugrott a zuhany alól, a törülközőből turbánt tekert vizes hajára, testére pedig fürdőlepedőt, majd kirohant a hálószobába, és felvette a telefont. Corey volt az.

– Na? Fel fogod venni a ruhát? – kérdezte a barátnője köszönés helyett.

Juliet elgondolkodva nézett a tűzpiros ruha felé, amely a hálószoba ajtajára akasztva lógott a vállfán. Már azon is hihetetlenül szexinek tűnt.

– Nem!

– Felpróbáltad egyáltalán? – tudakolta Corey alig leplezett rosszallással.

– Igen, fel.

– És?

Juliet a szíve mélyén semmi kivetnivalót nem talált barátnője ízlésében. A térdig érő ruha a háromnegyedes ujjával és a lélegzetelállító kivágással rendkívül jól állt neki. Mégis azt mondta:

– Túl rövidnek találom.

– Egyáltalán nem rövid! – mondott ellent Corey felháborodottan. – A hossza éppen tökéletes. Ez a ruha egyszerűen tökéletes! Amikor megláttam a butik kirakatában, azonnal tudtam, hogy úgy állna rajtad, mintha egyenesen rád szabták volna. – A barátnőjének ebben abszolút igaza volt. Csakhogy éppen ez volt a probléma.

– Igazán kedves tőled, hogy megvetted nekem a ruhát. Őszintén mondom, Corey. De én nem érzem magam jól a ruhákban. Hiszen tudod, hogy soha nem szerettem ilyet hordani. Mindig is félig fiú voltam.

– Pontosan. Félig fiú *voltál,* Juliet – vetette ellen a barátnője. – És ez akkoriban nagyon is érthető volt, hiszen hosszúra nőtt tinédzser voltál, akinek hiányzott az édesanyja, hogy egy kis példát mutasson nőiességből.

– Az anyámnak az égvilágon semmi köze nincs ahhoz, hogy én a farmert szeretem – ellenkezett Juliet morcosan.

– Kedvesem, én láttam fotókat az édesanyádról. Azért, mert úgy nézel ki, mint Heather, még egyáltalán nem vagy olyan, mint ő, és a jövőben sem leszel.

Juliet elgondolkodva nézte magát a fésülködőasztal fölötti tükörben. Édesanyja arca nézett vissza rá.

– Ezt én is tudom.

– Akkor kezdj el lassan úgy is viselkedni, mint aki tudja, és vedd fel ma este azt az átkozott ruhát, Juliet! Vonzó, fiatal nő vagy, sikeres karrierrel és egy nagyszerű férfival az oldaladon. – Corey természetesen mindent tudott Juliet és Phillip viszonyáról. – Tényleg ideje már, hogy magad mögött hagyd a lánykorod gondjait és aggodalmait.

– Van még valami mondanivalója, kedves pszichológusnő? – kérdezte Juliet szárazon, és abban reménykedett, hogy a humoros provokációval talán el tudja téríteni barátnőjét a témától.

Súlyos tévedés volt. Corey ehelyett újra kérlelni kezdte:

– Vedd fel azt a ruhát, Juliet! Hihetetlenül szép, karcsú lábad van. Egyszer szánd már rá magad végre, hogy megmutatod! Phillip biztosan meg fogja köszönni.

– Igen, tetszik neki a lábam – mormolta Juliet.

– Nem csak a lábad, kedvesem.

Barátnője szelíden kiejtett szavai mélyen meghatották Julietet. A hirtelen szívdobogás idegesítette. Pontosabban sok minden idegessé tette a Phillippel való viszonyával kapcsolatban.

– Szóval akkor felveszed? – firtatta Corey pillanatnyi hallgatás után.

– Még átgondolom – felelte Juliet kitérően.

Barátnője látszólag elégedetten témát váltott.

– És hogyan fogod viselni a hajadat?

– Nem tudom, talán copfba fonva. – Néha nem tudta megállni, hogy egy kicsit ne ugrassa Coreyt. Még mielőtt: az újra meg tudott volna szólalni, hozzátette: – Gyere majd egy kicsit korábban, jó? Szeretném úgy bemutatni neked Phillipet, hogy még nem figyel minket tucatnyi ember.

Némi tétovázás után Juliet mégsem vette fel a ruhát. Corey haragja azonban nagyon hamar elpárolgott, amikor meglátta, mire esett barátnője választása.

– Hűha, nagyon csinos! – kiáltotta Corey elismerően, amikor Juliet üdvözölte a szőlőbirtokon.

– És nem orrolsz meg, hogy mégsem az a ruha van rajtam? – kérdezte egy kicsit bizonytalanul Juliet.

– Nem, nem.

– Rajta hagytam az árcédulát, tehát gond nélkül ki tudod cserélni.

– Tartsd meg a ruhát, Juliet! Biztos vagyok benne, hogy eljön az az alkalom, amikor majd felveszed.

– Corey…

– Csak semmi ellenkezés! Azt szeretném, ha megtartanád. Valamikor még jól fogod magad érezni abban a ruhában. Biztos vagyok benne. De a mai viseleted is rendkívül szép!

– Rendkívüli – mormolta Juliet eltűnődve. Phillip is ezzel a jelzővel illette egyszer. – Köszönöm, Corey!

És Juliet rendkívülien is érezte magát! A fekete, laza szabású selyemnadrág úgy hízelegte körül a lábát, mint egy hosszú szoknya. Jádezöld felsőt viselt hozzá, ugyancsak selyemből. A szabása majdnem ugyanúgy hangsúlyozta karcsú alakját, mint a ruha, amelyet Corey választott ki a számára.

A haját kibontva hagyta. Az utóbbi időben gyakran megtette, csak munkába fonta össze továbbra is. Ezenkívül valamivel több szemhéjfestéket tett fel, mint máskor.

– Nem találod úgy, hogy túlzott a sminkem? – kérdezte Coreytól, mivel barátnője ámulva csodálta őt.

– Nem, egyáltalán.

– Biztos vagy benne?

– Juliet, egyszerűen hihetetlenül jól nézel ki!

– De ez túl sok, nem? A végén még azt hiszik az emberek, hogy fél napot töltöttem a fürdőszobában az ünnepre való készülődéssel.

– A sminked nagyon ízléses, és cseppet sem vagy túlöltözött. Az öltözéked egyszerű és elegáns.

Juliet arca azonnal felderült. Ízléses, egyszerű, elegáns – ezeket a jelzőket ugyanúgy szerette, mint a „rendkívülit”.

Phillip igen nagyvonalú összeget bocsátott Juliet rendelkezésre a mulatsághoz, amelyet nemcsak szüreti hálaadó ünnepségnek szánt, hanem hivatalosan is be akart mutatkozni új szomszédainak, Le Pin lakóinak.

Juliet a költségvetés minden centjét értelmesen használta fél. A környék legjobb hidegkonyhai szolgáltatóját bízta meg, hogy gondoskodjék a változatos büféről és üdítőkről. Corey javaslatára még élő zenét játszó csapatot is szerződtetett.

Julietnek elég volt egyetlen pillantást vetnie a gitáros szűk farmerére és izmos felsőtestére, hogy felfogja barátnője javaslatának mélyebb értelmét. Amikor Juliet és Corey belépett a mécsesekkel és lampionokkal feldíszített díszterembe, a zenekar tagjai éppen hangoltak. Phillip a terem túlsó végében állt, és néhány munkatárssal társalgott.

Ennek ellenére észrevette, hogy Juliet és Corey belépett a helyiségbe, és tekintetével követte őket.

– Ó, Istenem! – kiáltotta Corey, és Juliet karja után kapott. – Ez csakis ő lehet!

Juliet kíváncsian kérdezte:

– Miből jöttél rá?

– Ha nem ő az, akkor már azért őrizetbe kellene venni, ahogy rád néz! – válaszolta Corey. – Azt hiszem, egy kicsit irigy vagyok rád!

A férfi fekete öltönyt viselt, amely kihangsúlyozta széles vállát és keskeny csípőjét. Fehér ing és ízléses selyem nyakkendő tette teljessé elegáns megjelenését. Rakoncátlan, fiús haja azonban, amely inge gallérjáig ért, feltűnő ellentétet képezett az öltözetével. „Szexi” volt az a szó, amelyet Juliet a legtalálóbbnak ítélt a leírására.

– Jó estét a hölgyeknek! – köszöntötte őket a férfi sármos mosollyal. Majd Juliethez fordult, és elismerően hozzátette: – Nagyon csinos vagy!

– Köszönöm! Phillip, szeretnélek összeismertetni a barátnőmmel, Corey Worthszel. Iskolás korunk óta jóban vagyunk.

– Nagyon örülök, hogy megismerhetem! – biccentett a férfi szívélyesen, és kezet rázott Coreyval.

– Részemről a szerencse! Juliet már sokat mesélt magáról.

– Igazán? Remélem, tekintetbe veszi, hogy Juliet hajlamos a túlzásokra – tréfált Phillip.

– Ebben az esetben semmiképpen nem túlzott – vélte Corey mosolyogva. – Inkább azt mondanám, néhány fontos részlet felett elsiklott.

A férfi kérdőn nézett Juliet szemébe, akinek immár második alkalommal öntötte el a forróság az arcát. Ártatlan mosollyal megkérdezte:

– Van valaki más is rajtam kívül, aki szomjas?

Érdekes, gondolta Phillip, amikor átsétáltak a bárhoz: Juliet elpirult.

– Talán koccintanunk kellene – javasolta Corey. – A jó barátokra, a régiekre és az újakra.

A félkör alakú bárpult mögött, ahol normális körülmények között csak bort mértek, fél tucat fekete frakkos bárpincér várt bevetésre. Ma este ugyanis nem csupán abból lehetett válogatni, amit Medallion kínált, hanem vagy egy tucat más italból is.

– Mihez volna kedvetek? – kérdezte Phillip.

– Én egy gin tonikot kérek – válaszolta Corey, és még hozzátette a mixerhez fordulva: – Dupla adag lime-mal, ha lehet.

– Én csak egy pohár bort szeretnék – mondta Juliet.

– Én is – csatlakozott hozzá Phillip.

Körülbelül egy órával később a legtöbb vendég megérkezett. Pohárral a kezükben sétálgattak a díszteremben, kis csoportokba verődtek és társalogtak, vagy a hidegbüfénél szolgálták ki magukat. A zenekar most halk háttérzenét játszott. Két szám között a kis szünetet kihasználva Phillip felment a színpadra, hogy hivatalosan üdvözölje a vendégeket Medallion szüreti mulatságán.

– Jó estét kívánok, és nagyon köszönöm, hogy mindannyian eljöttek! – kezdte, és várt egy pillanatig, amíg a terem elcsendesedett, aztán folytatta: – Amint azt sokan önök közül már tudják, Phillip Holland vagyok. A borász szakmát jól ismerem, mert egy szőlőbirtokon nőttem fel. Még általános iskolás voltam, amikor először vettem részt szüreten. De Franciaország, Le Pin újdonságot jelent számomra. Kaliforniából származom, és nagyon örülök, hogy *ennek ellenére* ilyen szívélyesen fogadtak. – Jókedvű nevetés hangzott fel a kis tréfára.

– Ma este ünnepelni akarunk. Medallion jó termését ünnepeljük meg, amelyet mindenekelőtt a munkatársaink és a szüreti kisegítők kemény munkájának köszönhetünk.

Frank Monroe pontosan tudta, mit csinál, amikor felfogadta ezeket az embereket. Okosak, lelkiismeretesek és szorgalmasak. Az első naptól kezdve mindig és mindenben támogattak. Ezért szeretnék ma köszönetet mondani nekik. – Phillip felemelte a poharát, és körbepillantott, arra törekedve, hogy lehetőség szerint mindegyik munkatársára ránézzen.

Tekintete utoljára találta meg Julietet.

– Ma este azonban van még egy további ok az ünneplésre. Mindannyian tudják, hogy Medallion családi vállalkozás volt, amíg… nos, amíg Frank Monroe váratlanul el nem távozott az élők sorából. Bizonyos okokból, amelyeket itt most nem szeretnék taglalni, a lánya, Juliet nem vehette át örökségként a szőlőbirtokot, és bizonyára nem árulok el titkot, ha azt mondom, hogy ezt a jelenlévők közül sokan fájlalják. A leginkább maga Juliet, aki már az első medallioni napomon felajánlotta, hogy megveszi tőlem a szőlőbirtokot. – A férfi kis szünetet tartott. – Akkor mereven elutasítottam az ajánlatot, és azután is sokszor. Szeretem Medalliont. Szeretem Le Pint és a vidék szőlősgazdái közötti barátságos konkurenciát. Ezért is nem állt szándékomban megválni a birtoktól, és valahol másutt letelepedni. De talán önök is tapasztalták, Juliet néha elég makacs tud lenni.

Ahogyan Phillip várta, ez a jellemzés hangos nevetést váltott ki. Csak az a nő nem nevetett, akiről éppen beszélt. Akkor sem, amikor ráhunyorított.

Folytatta tehát:

– Nagy tervekkel jöttem ide, amelyeket Medallion jövőjéről szőttem. Sok ötlettel, amelyet már régóta tettekre akartam váltani. Juliet megmutatta, mekkora érték egy megbízható partner, ha valaki az álmait meg akarja valósítani. És ezért örömmel jelentem be, hogy mostantól ő is résztulajdonosa Medallionnak.

Szavai viharos tapsot és hangzavart váltottak ki. A vendégek, akik Juliet közvetlen közelében álltak, mind egyszerre akartak kezet szorítani vele, és elismerően vállon veregették. Phillip megvárta, amíg a zajongás kissé lecsillapodik, aztán tovább beszélt:

– Azt kérem tehát, hogy poharunkat ne csupán a jó termésre emeljük, hanem Julietre is, a legjobb üzleti partnerre, akit bárki kívánhat magának. A szerencse kegyeltjének tekintem magam, hogy a magaménak tudhatom! – Hogy ezek a szavai valójában mennyire igazak voltak, és hogy hány szinten, azt nyilván senki nem sejtette a teremben. Nem olyan régen még magának sem merte volna bevallani. Ismét felemelte a poharát: – Julietre!

A beszéd alatt a kezdeti meglepetés, amelyet a nő arckifejezése elárult, elbizonytalanodásba és végül zavarba váltott át. De a meghatottság mindent elsöprő érzését éppoly kevéssé tudta palástolni, mint a jogos büszkeségét. A férfi mindkettőt kiolvasta a szeméből. Amikor távozott a színpadról, először is egy nagy csokor vörös rózsát hozott elő a bárpult mögül, majd odament a lányhoz. Juliet hirtelen nagyon törékenynek és sebezhetőnek látszott.

A zenekar újra játszani kezdett, és a vendégek izgatottan beszélgettek, amikor Phillip odalépett Juliethez és a nagy panorámaablakhoz, ahonnan csodaszép kilátás nyílt a szőlőhegyekre. Corey, aki észrevette, hogy Phillip útban van Juliet felé, diszkréten visszahúzódott.

– Ezt neked hoztam – mondta a férfi, és átnyújtotta a csokrot.

– De szép rózsa! – válaszolta Juliet, és piruló arcát belerejtette az illatos virágokba. – Először kapok vörös rózsát ajándékba. Köszönöm szépen!

A férfi legszívesebben magához húzta és megcsókolta volna. Ehelyett megköszörülte a torkát, és azt mormolta:

– Szívesen.

– Miért tetted?

– Úgy gondoltam, hogy egy csokor virág illik az alkalomhoz.

– Nem, úgy értem, miért jelentetted be nyilvánosan a partnerségünket?

– Zavar?

A nő a fejét rázva válaszolt:

– Egyáltalán nem. De igazából nem volt szükség rá. Már úgyis mindenki tudja Medallionban.

– Igen, de a szomszédos szőlészek nem tudták. Én ezt tisztesség kérdésének tekintettem.

– Tisztesség? – kérdezte Juliet csodálkozva. – Nem egészen értem, hová akarsz kilyukadni.

– Nos hát, a konkurenciának joga van tudni, mibe megy bele, nem igaz? – válaszolta a férfi vigyorogva, és ráemelte a poharát.

– Köszönöm.

Phillip hirtelen elkomolyodott.

– Minden szót, amit elmondtam, komolyan gondoltam, Juliet. Nincs senki, akit szívesebben fogadnék el üzlettársként, mint téged!

– Én is örülök a partnerségünknek. Soha nem találkoztam még senkivel, akiben ekkora volna a szőlészet iránti szenvedély, mint benned!

– Igen! A bor az én nagy szenvedélyem – erősítette meg a férfi, és tekintete vágyakozón vándorolt Juliet ajkára. – Úgy érzem, elég meleg van itt benn.

– Igen, már nekem is feltűnt.

– Valóban? Akkor mi lenne, ha egy pillanatra kimennénk, és szívnánk egy kis friss levegőt?

– Nagyszerű ötlet! – helyeselt a nő.

Kint a teraszon néhány vendég sétálgatott, túlnyomórészt dohányosok. Amikor Juliet megállt az egyik asztal mellett, Phillip megfogta a kezét.

– Gyere velem!

– De hát hová? – kérdezte a nő meglepetten.

– Oda, ahol nem zavarnak – suttogta a férfi titokzatosan.

Az ezüstös holdfény varázslatos hangulatot árasztott. Hold fény varázs, gondolta Juliet álmodozón, és Philliphez simult. A férfi mosolyogva szorította magához, és a téglával kirakott ösvényen a pince bejáratához vezette, ahol Medallion borait tárolták és érlelték.

– Hölgyeké az elsőbbség – mondta Phillip, és kitárta előtte az ajtót.

Medallion borospincéje egy szőlőhegy barlangjában volt. A helyiség praktikus szempontok szerint volt berendezve, és nem volt igazán romantikus, viszont itt nem zavarta őket senki, amire Phillip már egész este annyira vágyott. Balra, a bejárati ajtó mellett egy boroshordó állt, amely mint valami kisasztal, fehér vászonterítővel volt leterítve, és gondos kezek két poharat, valamint egy megbontott üveg kései szüretelésű bort készítettek oda.

Juliet csodálkozva vonta fel a szemöldökét. Amikor rájött az előkészületek értelmére, vidám szikrák villantak a szemében.

– Nagyon előrelátó az úr! – állapította meg derűsen.

A férfi a fejét rázva válaszolt.

– Dehogy! Az lett volna az előrelátás, ha idehozom a kanapét a pihenőhelyiségből!

A célzás megnevettette Julietet. Phillip megjátszott komolysággal folytatta:

– De akkor meg valamiféle hátsó szándékokat tételeztél volna fel rólam, pedig engem csak az a remény töltött el, hogy ezen az estén pár percig egészen a magaménak tudhatlak.

– Ó, igen. És természetesen mindenféle hátsó szándék nélkül!

– Hm… talán nem egészen… Zavar téged?

– A legkevésbé sem – válaszolta Juliet mosolyogva. Letette a rózsát, megragadta az egyik poharat, és odanyújtotta a férfinak, hogy tölthessen. Phillip mosolyogva öntött előbb

a nő poharába, aztán a sajátjába. Miután ivott egy kortyot a zamatos borból, halkan azt mondta:

– Tudod, amikor megismerkedtünk, el sem tudtam volna képzelni, hogy mi ketten egyszer ilyen jól megértjük majd egymást.

– Azóta én is megváltoztam egy kicsit – jegyezte meg a nő elgondolkodva, és kisimította a haját a homlokából.

– Ebben igazad van. De már a változások előtt is felkeltetted az érdeklődésemet. Tudod, hogy a mostani külsődet lehengerlőnek találom, de valami kezdettől fogva vonzott benned.

– Őszintén szólva én sem voltam veled másként – vallotta be Juliet sokatmondó mosollyal.

– Tényleg?

– Igen, nagyon szexinek találtalak a kaliforniai stílusoddal.

– Ez meg mit jelentsen, kérem?

– Ó, hát tudod te azt! Hosszabb haj, könnyedség… És a feszes feneked is elég hamar feltűnt. – Miközben ezt mondta, Juliet a kezét vizsgálódón odacsúsztatta az említett testrészre. – Ennek ellenére soha nem hittem volna, hogy egyszer ilyen jó partnerek leszünk, arra pedig végképp nem gondoltam, hogy a magánéletben is összetartozunk majd.

– Én sem állíthatnám, hogy ezt előre láttam – felelte Phillip, és az ajkát puhán rátapasztotta a nőére. Miután befejezte a csókot, hozzátette: – De mindkettőt nagy-nagy szerencsének tartom.

Újra megcsókolta a nőt, míg Juliet egészen bele nem szédült.

– Te vendégként nagyon elítélendőnek tartanád, ha a házigazdák nem térnének vissza a rendezvényükre? – kérdezte Juliet.

Homlokát az övéhez támasztva a férfi szintén kifulladva válaszolt.

– Igen, annak tartanám.

– A fenébe, én is! Arra tippelek, ez azt jelenti, hogy most vissza kellene térnünk a vendégeinkhez. – Juliet nehéz szívvel elvált a férfitól, de az megragadta a kezét, és villámgyorsan ismét a karjába zárta.

– Igen, fontos társasági kötelezettségeknek kell eleget tennünk – állapította meg Phillip, és elkezdte a nő fülcimpáját csókolni.

– Hm! – sóhajtotta Juliet. – Az emberek már biztosan rég csodálkoznak, hogy hol bujkálunk.

– Tudom – válaszolta a férfi, és abbahagyta Juliet nyakának csókolgatását, hogy félresimítsa a haját. Meleg lehelete súrolta a lány bőrét. – Mit szólnál hozzá, ha még pár percig kétségek között hagynánk őket?

– Csak pár percig? – kérdezte Juliet kétkedve.

Phillip nevetve tolta le a nő felsőjének pántját.

– Talán még pár perccel tovább.

Több mint egy órával később ismét elvegyültek az ünneplő vendégek között. Feltűnés nélkül más-más bejáraton keresztül.

8. FEJEZET

Teltek a hetek, és megváltozott a kapcsolatuk. Elmélyült, és egészen sajátos, különleges jellege lett – majdnem úgy, mint a boroknak, amelyek Medallion pincéjében értek.

Juliet lassan érteni vélte, édesapja miért döntött annak idején úgy, hogy mégis újra próbálkozik a házassággal, miután az első felesége elhagyta őt és a gyermeküket. Egyedül lenni nem az igazi! Mennyire élvezte Juliet, hogy van mellette egy meghitt társ, hogy vele eszik, és minden este hosszú beszélgetéseket folytatnak!

És aztán természetesen a szex… Phillip hihetetlenül fantáziadús és kitartó szeretőnek mutatkozott, aki a partnerének legalább annyit adott, mint amennyit magának kívánt. És Juliet vágya semmiben sem maradt el az övétől. A nő néha úgy érezte magát, mint Phillip tanítványa: hátradőlt, és izgatottan várta, mit fog tenni a férfi a következő pillanatban. Phillip jó értelemben véve kiszámíthatatlan volt az ágyban, és úgy tűnt, mintha ez átragadt volna a lányra is.

Juliet életében először jól érezte magát a bőrében. Élvezte, hogy nő, és ez a ruházkodási stílusában is megmutatkozott. Édesapja bő ingeit már munkába sem hordta. Még ha nem tudott is megválni tőlük, nem volt szüksége többé rájuk, hogy közel érezze magát az apjához. Mindig vele volt – Medallion borában, a szőlődombokon, a kóstolóhelyiségben és természetesen a házban, a jövőbeli szállóban is.

Ráadásul Juliet egészen biztosan tudta, hogy édesapja tökéletesen elégedett lenne az ő munkájával és a birtokon tervezett valamennyi változtatással. Meg volt győződve róla, hogy kedvelné Phillipet, akkor is, ha nem lelkesedne a szerelmi viszonyukért. Apja házasságpárti volt, és rosszallotta a hivatalos áldás nélküli kapcsolatokat.

Ez lassan Julietet is kezdte zavarni. Amikor Phillip éjjelenként felkelt, hogy felöltözzön és visszamenjen a birtokra, annyira szerette volna, hogy mellette maradjon, hogy az már szinte fájt. Bár nagyon élvezte a közös vacsoráikat és a szenvedélyes éjszakákat, valójában vágyott egy sokkal szorosabb és szilárdabb kapcsolatra.

Egy-két alkalommal majdnem kibuggyantak belőle az érzései. Ezek az érzések sokkal intenzívebbek és nyugtalanítóbbak voltak, mint amiket eddig ismert. Mindkét alkalommal sikerült az utolsó másodpercben visszafognia magát, még mielőtt szégyent hozott volna a saját fejére. Meg volt győződve róla, hogy ezek az érzések a hormonjaira és a férfi szerelmi művészetére vezethetők vissza. Örült neki, hogy a munka napközben annyira igénybe vette, hogy nem ért rá a szerelmi életén töprengeni. Partnerségük híre időközben futótűzként terjedt, az újságírók szünet nélkül ostromolták őket interjúért. Egy nagyon jó cikk meg is jelent róluk egy borkedvelőknek szóló folyóiratban. Ennek már nemcsak Juliet résztulajdonossá válása volt a témája, hanem Phillip döntése is, miszerint eladta a *Holland Farms*ban lévő részét, és egy viszonylag ismeretlen franciaországi szőlőbirtokba fektetett be.

A reklámnak ez a fajtája az égvilágon semmibe sem került, mégis igen hatékony lehetett. Az egyik cikkre végül egy nemzetközi hírügynökség is ráharapott, úgyhogy amerikai bormagazinok is beszámolót közöltek róluk. Egy nap még Phillip édesanyja is telefonált, és büszkén mesélte, éppen most értesült az újságból fia Medallionnal kapcsolatos terveiről.

– Az egész világ rólunk beszél! – állapította meg Phillip elégedetten.

És ez így is volt. Mindenesetre nem csak a szőlőbirtoknak köszönhetően. Minden fáradozásuk ellenére, hogy titokban tartsák a kapcsolatukat, többé-kevésbé nyílt találgatás

folyt „partnerségük valódi jellegéről”. Corey is feltette magában ezt a kérdést, jóllehet mindenki közül ő sejtette a leginkább, mi történik az irodák bezárt ajtói mögött.

Amikor egy november végi szombat délután ő és Juliet kedélyesen összeültek, társalogtak és kávéztak, egyszer csak minden előzmény nélkül azt mondta:

– Nekem egyébként a kéknek majdnem minden árnyalata jól áll.

Juliet zavartan meredt rá.

– Ez meg hogy jutott az eszedbe?

– Hát, tudod te azt! A koszorúslányaid ruhája. Nehogy valami őszibarack színnel gyere nekem! – Corey elfintorította az arcát. – Az ugyanis sápaszt.

– Ha-ha! Nagyon vicces! – kiáltotta Juliet, és a szemét forgatta. Aztán látszólag lazán ivott egy nagy korty kávét. De a keze, amelyben a csészét tartotta, feltűnően remegett.

– Tulajdonképpen nem tréfálok. Abban semmi esetre sem, ami a kedvenc színeimet illeti.

– De Corey, éppen neked kellene tudnod, hogy Phillip és köztem ez nem úgy van.

Barátnője azonban energikusan megrázta a fejét, és nem hagyta, hogy végigmondja.

– De igen! Pontosan úgy van! Ez egy nagy szerelem!

Szerelem! Alighogy Corey kimondta a szót, Juliet érezte, hogy pánik fogja el, és ráadásul félre is nyelte a forró kávét! Itt csak egyféle védekezés lehetett: a tagadás.

– Nem, nem! Ez nem szerelem! Ez csak… – Tanácstalanul vont vállat.

– Csak mi? Szex?

– Én ugyan azt akartam mondani, hogy *hihetetlen* szex, de igen. – Na, ez egész hihetően hangzott.

Corey ennek ellenére átlátott rajta, és kétkedve kérdezte:

– Te tényleg azt hiszed, hogy nem szerettél bele Phillipbe?

– Nemcsak hiszem, hanem biztos is vagyok benne – felelte Juliet sietve. Corey csak a szemöldökét vonta fel. – Természetesen tetszünk egymásnak, és sok dologban meglepően jói illünk egymáshoz.

– Igen, ez feltűnt, amikor nemrég bejöttem az irodádba, és ő éppen zsebre dugta a kezét. A tiédbe… – válaszolta Corey szárazon.

Juliet zavart torokköszörüléssel azt mondta:

– Igyekszünk a munkában teljesen profi módon viselkedni, de néha nem egészen sikerül. És ő olyankor egy kicsit… ragaszkodó lesz.

– Édesem, a macskám, az egy „kicsit ragaszkodó”. Amilyen ő ott az irodádban volt, azt én egészen másnak mondanám!

– És pedig? – kérdezte Juliet kihívóan.

– Nos, fogalmazzunk úgy: mióta láttam, hogyan néz rád, tudom, hogy a pólusok jégsapkái miért olvadnak. Ez egy egészen nagy szerelem! – jelentette ki Corey immár másodszor.

Most azonban Juliet kezdett lassan tényleg idegessé válni.

– Ugyan, hagyd már abba! Te összetéveszted az erotikus feszültséget a… a szerelemmel. – Különös módon nehezére esett még kimondania is ezt a szót.

– Nem, szó sincs róla! Hidd el, az erotikus feszültséget pontosan felismerem – erősködött Corey. – Akkor is, ha már jó ideje annak, hogy személyesen megtapasztaltam.

– Hát akkor tudod jól, hogy ez két felnőtt ember kapcsolatának teljesen normális és egészséges jele, és egyáltalán nem követeli meg a hosszú távú elkötelezettséget, a házasságról nem is beszélve. Manapság a legtöbb ember anélkül él szexuális életet, hogy előtte el nem múló szerelmet esküdne, vagy közös edény- és függöny válogatáson esne túl.

– De én nem akármiféle emberekről beszélek, Juliet. Rólad és Phillipről van szó. A ti kapcsolatotok messze több a szexnél!

– Természetesen – erősítette meg Juliet bólintva. – Mi üzleti partnerek is vagyunk.

– Pontosan tudod, hogy nem erre gondoltam – mondta Corey szelíden. – De rendben van, megértem, hogy félsz.

– Mitől kellene félnem? Nem félek!

Anélkül, hogy a hangnemen változtatott volna, Corey megállapította:

– Bizony hogy félsz!

– Ha te így gondolod, biztos így is van. – Juliet bosszúsan összefonta a karját. – És mitől félek?

– Attól, hogy Phillip fájdalmat okozhat neked. Attól félsz, hogy elhagy, sőt attól is, hogy esetleg te hagyod el, mint ahogy az édesanyád tette.

Juliet szerint a barátnője túl sok okot darált el hirtelenjében.

– Corey, hagyd abba! Elég volt!

A lány azonban nyilvánvalóan más véleményen volt:

– Azok után, amit a volt menyasszonyáról mondtál, azt hiszem, hogy Phillip is fél.

– Én pedig ezt az egész félelemvitát jó nagy hülyeségnek tartom! – kiáltotta Juliet a fejét rázva.

– Akkor lássuk, hogy reagálsz erre: Medallion a legfontosabb az életedben, és úgy érzed, hogy közelebb hoz az édesapádhoz. De azt hiszem, hogy a szőlőbirtok mindenekelőtt a csigaházad is, ahová visszahúzódhatsz, és ahol biztonságban érezheted magad. Azért szereted ennyire Medállionl, mert nem mersz egy férfit szeretni. Mert egyszerűen nem bízol meg senkiben.

– Ugyan, kérlek! – méltatlankodott Juliet. Amit Corey mondott, azt hallani sem akarta.

– Úgy tűnik, Phillipnek is problémát okoz megbízni valakiben. Egyszóval nem bíztok meg egymásban – ütötte a vasat Corey.

– Én nagyon is megbízom benne – tiltakozott energikusan Juliet.

– De a szíved legmélyén nem.

Mivel a barátnőjének igaza volt, Juliet kitérően válaszolt.

– Az én szívemnek ebben a kapcsolatban nincs semmilyen szerepe.

– Ezt meséld a nénikédnek! Mint ahogy azt a szöveget is, hogy mindaz, ami közöttetek történik, tisztán hormonálisán létrejövő „erotikus feszültségen” alapszik. Miért nem akarod elismerni, hogy Phillip az igazi?

Juliet élesebb hangon, mint ahogy szerette volna, azt válaszolta:

– Számomra nem létezik az *igazi!* És amit te nagy szerelemnek nevezel, az nem más, mint nagy gyönyör. Egyikünk sem szeretne ennél többet.

Corey olyan pillantással kérdezte, amelyben egyszerre volt lemondás és szomorúság:

– És ez neked tényleg elég, kedvesem?

Juliet azokra az idegen és felkavaró érzésekre gondolt, amelyek éjszaka törnek rá, amikor az ágyban forgolódik, és Phillip után tapogatózik maga mellett, pedig tudja, hogy a férfi már rég elment.

– Tudod mit? Beszéljünk másról!

– Hát jó – sóhajtott Corev. – Nem kell, hogy válaszolj nekem erre a kérdésre. De tedd meg, kérlek, azt a szívességet, hogy magadnak megválaszolod!

Amikor novemberről decemberre váltott a naptár, Juliet és Phillip kapcsolatának egészen új, magától értetődő jellege lett. Napkeltétől napnyugta utánig vállvetve dolgoztak Medallionban. Juliet különösen értékelte, hogy a férfi soha nem kérdőjelezte meg az ő tudását, a környék klímájával kapcsolatos tapasztalatait. Cserébe ő elfogadta a férfi kitűnő stílusérzékét, amikor a szállodai szobák kialakításáról volt szó.

A ház néhány szobáját már felújították és fürdőszobával látták el. Phillip saját lakosztályának felépítése ugyan még némi időt igényelt, de az alap már készen volt.

Esténként együtt bújtak össze a konyhában, végignézték az anyag- és színmintákat, valamint áttanulmányozták a bútorkatalógusokat, amelyeket a belsőépítész hagyott ott nekik.

– Diane és én sötét parkettára gondoltunk vastag, pezsgőszínű szőnyegekkel – magyarázta Phillip, és a megfelelő mintára mutatott.

– Szóval így állunk! Nagyon különös, hogy milyen gyakran vagytok ti ketten egy véleményen! – állapította meg Juliet félig tréfásan, félig komolyan.

– Féltékeny vagy?

– Nem, ha az a nő tud parancsolni a hormonjainak! Pezsgőszínű szőnyegek? Ez egy kicsit dekadensen hangzik.

– Nem is kicsit – mormolta a férfi szelíden, és ujja hegyével gyengéden megsimogatta Juliet állát. A nő érverése azonnal felgyorsult. – Annyira puhák lesznek, hogy a vendégeinknek egyszer csak nem lesz kedvük ágyban aludni.

– Ki tudja, hogy *egyáltalán* lesz-e kedvük az alváshoz? Ez a szálloda túlságosan romantikus lesz ahhoz, hogy akár csak egyetlen pillanatot is alvásra fecséreljenek.

– Romantikus?

– Igen, nagyon! – erősítette meg Juliet. – És az a véleményem, hogy pontosan így is kellene bevezetnünk a piacra.

– Tulajdonképpen mit találsz te romantikusnak? – kérdezte Phillip halkan, és ismét megsimogatta a nő arcát. A pihekönnyű, gyengéd érintésben mintha ki nem mondott ígéret lett volna. – Mi tesz téged egészen puhává és simulékonnyá?

Még mielőtt végiggondolta volna, Juliet már el is suttogta a választ:

– Te!

Ezúttal Phillipnek állt el a szava. A nő válasza mélyen megérintette. Ajkára szorította Juliet kezét, és felhúzta a nőt a székéről.

– Gyere ide! – suttogta, és az ölébe vonta. Vad, követelő csókja nem hagyott kétséget szándékai felől.

Amikor felállt, és magához szorította Julietet, az kacér mosollyal állapította meg:

– Úgy tűnik, nem éppen a puhaságot váltom ki belőled… – A férfi testén pillanatnyilag valóban semmi puha nem volt.

– Szüntelenül ilyen hatással vagy rám.

– Veszem észre.

– Nem úgy hangzik, mintha ez, zavarna téged – mondta a férfi vigyorogva.

– A legkevésbé sem! – erősítette meg Juliet, és a füle mögé igazította a haját, hogy akadálytalanul boríthassák el apró, gyengéd csókok a nyakát. Amikor azonban Phillip kigombolta Juliet blúzának legfelső gombját, a lány aggodalmasan pillantott az ajtó felé. Valamelyik építőmunkás bármelyik pillanatban besétálhatott. – Ese… esetleg nem kellene ezt későbbre halasztanunk?

Válasz helyett a férfi felemelte a lányt a konyhaasztalra, úgy, hogy Juliet melle most pont egy magasságban volt az ő ajkával. Phillip elégedett mosollyal pontosan ott folytatta, ahol kevéssel korábban abbahagyta, Juliet pedig azonnal elfelejtett minden logikus ellenvetést.

A második, harmadik és negyedik gombbal a férfi immár gond nélkül végzett. A szenvedély forró borzongása remegtette meg a nőt, amikor Phillip félretolta a puha anyagot, és vágyakozva becézgette az ő finom, világos bőrét. A férfi ügyes mozdulattal kinyitotta a melltartó elülső csatját, és ajkát a nő mellére tapasztotta.

Juliet jóleső sóhajjal nyögte:

– Ó, Phillip, én úgy szeret… – A férfi egy rövid, hihetetlen pillanatig úgy hitte, azt fogja mondani, hogy „szeretlek”, de aztán Juliet úgy fejezte be a mondatot, hogy: „szeretem, amit velem csinálsz”.

– De hát mit csinálok? Erre gondolsz netán? – kérdezte a férfi ártatlanul, és újra becézni kezdte az ajkával. Juliet önkontrollja most már végérvényesen odalett. Szenvedélyesen túrt bele mindkét kezével a férfi hajába, magához szorította, és hosszú lábát Phillip csípője köré fonta.

– Igen! – nyögte. – Pontosan ezt!

Phillip mindjobban felizgulva körülnézett. A konyhaasztalon? A földön? Ebben a pillanatban még a hideg padlócsempe is olyan hívogatónak tűnt a számára, mint egy pehelyágy.

Szaporán lélegezve hirtelen megállt. Miféle zaj volt ez? Léptek, amelyek egyre közelebb jöttek. Amikor Juliet számára is világossá vált, hogy ez mit jelent, leugrott a konyhaasztalról, és szélsebesen visszagombolta a blúzát. Még épp idejében, mielőtt kivágódott az ajtó, és bejött a munkavezető.

A férfi elgondolkodva pillantgatott ide-oda Juliet kipirult arca és Phillip hangsúlyozottan közönyös arckifejezése között. Phillip még mindig úgy zihált, mintha éppen a maratoni távot futotta volna le. Hála istennek a konyhaasztal, amely mögé nagy lélekjelenléttel beállt, elrejtette a nagyon is egyértelmű bizonyítékát, hogy mi folyt itt nemrég.

– Talán… hm… esetleg kopogtatnom kellett volna – dadogta bocsánatkérően a munkavezető.

– Ugyan, nem szükséges. Juliet és én csak… a szobák falainak a színét válogattuk ki – válaszolta Phillip, és túl későn vette észre, hogy a színminták a padlón szétszóródva hevernek.

A munkavezető szótlanul vette szemügyre a káoszt a konyha padlóján, aztán megköszörülte a torkát, és bejelentette:

– Mára végeztünk.

– Nagyon jó! – bólintott Phillip helyeslően.

– A vízvezeték-szerelő minden fürdőszobához lefektette a csöveket a felső szinten. Nagyon úgy néz ki, hogy jövő hét végére használhatók lesznek.

– Nagyszerű! – nyögte ki Juliet.

– Igen, nagyon köszönjük a tájékoztatást!

– Nagyon szívesen – válaszolta az ember, és rosszul palástolt vigyorral még hozzátette: – Hát akkor szép estét a továbbiakban!

Amikor a munkavezető elment, sokatmondó pillantást váltottak egymással.

– Rosszul időzített a fickó! – mormolta Phillip.

– Nagyon rosszul! – adott neki igazat Juliet. Ha csak egy perccel később jön…

– Pontosan! – fújtatott a férfi.

Az előtér felől a munkások súlyos lépteinek a zaja hallatszott, aztán becsapódott az ajtó, és csend lett. Most már teljesen egyedül voltak a házban, és nem kellett újabb háborgatástól tartaniuk. Phillip ennek ellenére nem adta jelét, hogy közeledni akarna Juliethez. Hevülete jelentősen lehűlt. Pillanatnyilag a szexnél sokkal fontosabb dolog foglalkoztatta.

Én szeret…

Amikor azt hitte, Juliet szerelmet fog neki vallani, számos érzés rohanta meg, köztük néhány elég nyugtalanító. Azután zavarban volt. Mindenekelőtt azért, mert különös módon valami csalódásfélét érzett amiatt, hogy a nő végül nem úgy fejezte be a mondatot, ahogy várta. Sürgősen időre volt szüksége, hogy elgondolkodhasson!

– Talán nekem is mennem kellene – mondta vontatottan.

Pár héttel korábban elvitte a holmiját a vendégszobából, és egy közeli kis panzióba költözött. Az új ágy a pihenőszobában ugyanis még kényelmetlenebbnek bizonyult, mint a régi. Juliet felajánlotta ugyan, hogy akár ő is elköltözhetne egy szállodába, a ház végül is

most már inkább a férfié, mint az övé, de Phillip volt annyira úriember, hogy ezt nem engedte. Legalább addig akarta hagyni, hogy Juliet az édesapja házában lakjék, míg az ő lakosztályának építése be nem fejeződik. Addig bőven lesz ideje Julietnek megbízni egy ingatlan-közvetítőt, hogy keressen számára új otthont.

Ennél jobban nyugtalanította őt a Juliet iránti érzelmeinek alakulása. Ezek kezdetben csaknem teljesen szexuális vonzalmon alapultak. Akarta a nőt, Juliet: pedig kívánta őt. Az a megállapodás, hogy a kapcsolatuk nem lesz tartós szerelmi kapcsolat, ideális megoldásnak tűnt. Egyszerűnek és biztosnak. Az imént azonban, amikor azt hitte, Juliet szerelmet vall neki, nem tudta elhessegetni nyugtalanító gondolatait. Mi van, ha a kapcsolatuk immár több mint szex? Mi van, ha itt valami nagyobb, mélyebb dolog kezdődött el?

És a nő aztán mégsem azt mondta, hogy „szeretlek”, és erre még sokkal nyugtalanítóbb gondolatai támadtak. Mi van, ha többet kíván Juliettől, mint amennyit az adni tud vagy akar? Vagy ami még rosszabb: mi van, ha egyszer azt kell megállapítania, hogy a nőt tulajdonképpen egyáltalán nem ő, hanem csak Medallion érdekli? Mi van, ha ez a nő a szőlőbirtokát jobban szereti, mint őt?

A kérdésekre adható lehetséges válaszok egyáltalán nem tetszettek Phillipnek. És amikor Juliet azt mondta: „De hát nagyon esik, és az utak csúszósak lehetnek; miért nem maradsz itt ma éjszakára?” – Phillip csak fáradtan megrázta a fejét.

– Azt hiszem, jobb, ha elmegyek.

– De miért? – kérdezte a nő halkan, egy hajtincset az ujja körül tekergetve.

– Nehéz elmagyarázni – felelte a férfi, és kezével végigsimította a homlokát. – Egyszerűen csak azt hiszem, hogy nem jó ötlet, ha itt maradok.

– Ma éjjel? Vagy úgy általában?

– Nem tudom. Bocsáss meg, ha összezavarlak! Pillanatnyilag nem tudok tisztán gondolkodni.

Juliet az alsó ajkát rágva nézett kutakodón a férfi arcába.

– Félsz?

Micsoda különös kérdés! Bár nem volt biztos benne, hogy a nő mire gondolt, Phillip nem kérdezett rá.

– Rettenetesen félek!

Fogta a kabátját, és az ajtó felé indult. Tévedett, vagy Juliet tényleg azt suttogta, hogy „én is”?

9. FEJEZET

Juliet késő éjszakáig ébren feküdt. Magányosnak érezte magát, és zavarodottnak. Te jó isten, majdnem megtette! Majdnem megmondta a férfinak, hogy szereti! Eddig az érzelmi kitöréseit a hormonjaira fogta, de most világossá vált számára, hogy egész idő alatt áltatta magát. Hevesen dobogó szívvel most végre bevallotta magának az igazságot. Szereti Phillipet!

Korábban a konyhában még azt hitte, nagyon jól el tudja ezt titkolni a férfi elől, de Phillip menekülésszerű távozása inkább az ellenkezőjéről tanúskodott.

És ezért nem is tudott aludni.

Phillip semmiképpen nem látszott lelkesnek attól a lehetőségtől, hogy Juliet iránta való érzelmei mélyebbek lehetnek, mint ami a megállapodásukban szerepelt.

„Félsz?”

Bárcsak Corey ne ültette volna el ezt a kérdést a tudatalattijában! És milyen furcsa választ adott erre a férfi: „Rettenetesen félek!”

Ez most jó vagy rossz? Juliet végül úgy határozott, hogy inkább nem is akarja tudni. Röviddel elalvás előtt még fel is tudott idézni valamit a régi elégedettségből.

Csakhogy közeledett a karácsony, és ezen az elégedettségen komoly repedések keletkeztek. Julietnek ugyan nem volt családja, akikkel együtt ünnepelhetett volna, Phillipnek viszont igen. Még ha a viszony feszültnek tűnt is, mikor tegye félre az ember az ilyesfajta viszályt, ha nem karácsonykor?

A férfi ennek ellenére egyetlen szóval sem említette december közepéig, hogy elutazna Kaliforniába. De azt sem, hogy Le Pinben marad. Bár alig bírt a türelmetlenségével, Juliet mégis jobbnak látta, ha nem kérdez rá közvetlenül a férfi terveire. Arra sem, ami a kapcsolatukra vonatkozott. Jobbnak tűnt kivárni. Amíg nem tudott közelebbit, legalább bebeszélhette magának, hogy nincs nagy jelentősége, hol töltik a karácsonyt.

Egy héttel az ünnep előtt, amikor Juliet éppen bort töltött a vacsorához, Phillip végül azt mondta:

– Ma délután felhívott az édesanyám.

A vacsorát ezúttal is a házvezetőnő készítette.

– Igen? És minden rendben van velük? – kérdezte Juliet.

– Igen, a legnagyobb rendben – válaszolta a férfi. Torkát köszörülve hozzátette: – Megkért, hogy a karácsonyt töltsem a családdal.

A saláta egyszeriben megkeseredett Juliet szájában. Ennek ellenére mosolyt erőltetett magára.

– Nos, ez igazán szép dolog. Kivihetlek a reptérre, ha szeretnéd. Mikor akarsz repülni?

A férfi egy pillanatig kutakodva nézett rá. Aztán azt mondta:

– Tulajdonképpen nem döntöttem még el, hogy megyek-e.

– Nem? – Ostoba módon ezek a szavak hihetetlenül boldoggá tették Julietet.

– De valószínűleg kellene.

– Igen. – Ez most hihetően hangzott? – Végtére is karácsony van.

A férfi elgondolkodva turkált a salátájában.

– Tudom. Ezenkívül már tavaly sem voltam ott. Édesanyám erre is emlékeztetett.

– Hol voltál tavaly? – bukott ki a kérdés Julietből, még mielőtt meggondolhatta volna, hogy ez egyáltalán rá tartozik-e.

A férfi derűs mosollyal válaszolt:

– Először Franciaországban, hogy eladásra kínált szőlőbirtokokat nézzek meg. A karácsonyt pedig Svájcban töltöttem egy barátomnál. Önsajnálatba burkolózva és abban a reményben, hogy édesapám felhív, és könyörögni fog, hogy menjek haza, és hogy minden *Holland Farms*szal kapcsolatos elképzelésemet megvalósítja. Felesleges mondanom, hogy ebből nem lett semmi.

– Medallion szerencséjére!

Phillip hátradőlt a székén, és hangosan felnevetett.

– Lefogadom, hogy amikor megérkeztem, nem gondoltad volna, hogy egyszer még ezt mondod!

– Akkoriban nem, valóban – adott igazat a férfinak Juliet. – De most komolyan gondolom. Medallion ugyan már azelőtt is jó bort termett, hogy te megvetted volna, de most sokkal jobbat készítünk. – Meleg mosoly játszott az ajkán, amikor folytatta: – Pontosan azon az úton haladunk, amelyet az édesapám mindig is elképzelt. Nélküled ezt soha nem tudtam volna véghezvinni.

Úgy tűnt, a férfi nem erre a bókra számított. Homlokát ráncolva morogta:

– Milyen jó, hogy a hasznodra voltam!

– Phillip!

A férfi elhárítóan rázta meg a fejét.

– Felejtsd el! Egyszerűen csak rossz kedvem van. És édesanyám telefonja sem vidított fel. Mindent elkövetett, hogy rossz legyen a lelkiismeretem.

– Bizonyára csak azért, mert hiányzol neki.

Juliet önkéntelenül a saját anyjára gondolt. Milyen szép is lehet, ha egy anyának hiányzik a gyereke! Évek óta nem hallott semmit Heather felöl a semmitmondó részvétnyilvánító lap édesapja halála után nem számított.

– Persze hogy hiányzom neki. Ezért is érzem magam olyan kutyául – magyarázta a férfi, és eltolta maga elől a tányérját.

Egyszeriben olyan szerencsétlennek látszott. Julietnek ettől sokkal könnyebb volt azt mondania:

– Utazz haza, és karácsonyozz a családoddal, Phillip!

– És ez neked egyáltalán nem esne rosszul? – kérdezte a férfi halkan.

– Természetesen nem – válaszolta Juliet, tettetett könnyedséggel. – Miért is esne? Egyre távolabb kerültök egymástól, minél tovább halogatod a hazalátogatást.

– Engem nem érdekel az eltávolodás. Idegesít, hogy az apám mindig és mindenben az unokatestvéremnek ad igazat, és amiatt sem repesek az örömtől, hogy Fred most még a volt menyasszonyomat is feleségül akarja venni. De ezen túl vagyok. Mira rég történelem.

– Ennek örülök… miattad! – tette hozzá a nő gyorsan.

Phillip hangulata azonban láthatólag még mindig nem javult meg, mert nyersen azt mondta:

– Nem lennék együtt veled, ha egy másik nő után epekednék! Nem az én stílusom.

– Jó tudni. – Juliet idegesen babrált a szalvétájával. – De még ha túl is vagy Mirán, az nem jelenti azt, hogy az általa okozott csalódottságon is túl vagy.

– Te már csak tudod.

– Ezt hogy érted? Mi az, amin szerinted én nem vagyok túl?

– Azon, hogy az anyád annak idején otthagyott titeket.

A férfi válasza olyan váratlan volt, hogy Julietet arculcsapásként érte.

– M… micsoda?

– Érted te, mit mondok! Hány éves voltál akkor? Tizenkettő?

– Épp hogy tizenhárom.

– Még gyerek. És azóta azt a tényt, hogy az anyád akkor cserbenhagyott téged és az édesapádat, kifogásként használod a kapcsolattól való félelmedre.

– Ez nem igaz! – Vagy talán mégis? Corey nem pont ugyanezt mondta? És Corey már évek óta ismeri őt. Phillipnek csak néhány hónapra volt szüksége, hogy ugyanarra a felismerésre jusson, mint a barátnője. És ez a tény Julietnek egyáltalán nem tetszett, tehát taktikát változtatott:

– Most nem rólam van szó!

– Ügyes kifogás! Így egyáltalán nem fenyeget a veszély, hogy el kell gondolkodnod, hátha mégis van valami problémád!

Juliet nem tudott a férfi szemébe nézni.

– És ahhoz, hogy miként alakítom a kapcsolataimat, az anyámnak az égvilágon semmi köze.

– Hagyd már abba az önáltatást! – kiáltotta Phillip indulatosan. – Hiszen te magad említetted egyszer.

– Mikor volt ez? – kérdezte a nő, és újra egyenesen belenézett a férfi szemébe. Ilyet ő egészen biztosan nem mondott!

– Mielőtt összejöttünk. Pontosan emlékszem arra, amikor közölted, hogy soha nem szeretnél férjhez menni.

Akkoriban nem, ez igaz volt… De most? Mivel sarokba szorítva érezte magát, Juliet hűvösen válaszolt:

– Igen. És?

– Én még egyetlen nővel sem találkoztam, aki titokban ne pompázatos esküvőről álmodott volna álmai hercegével.

– Hát akkor nézz meg jól, itt áll előtted egy! – blöffölt Juliet.

– És miért? Van valami problémád a házassággal, Juliet? – kérdezte a férfi szelíden.

Abban a reményben, hogy a beszélgetést másfelé terelheti, a nő kérdéssel válaszolt:

– És *te* hogyhogy nem akarsz szilárd kapcsolatot?

– Ki mondta, hogy nem akarok?

Juliet elképedve meredt rá, miközben a szíve hevesen vert.

– Hát akarsz?

A férfi vállat vonva válaszolt.

– Persze, majd valamikor. Veled ellentétben nem zárom ki ennek a lehetőségét. – Egyszeriben határozottan dühös lett a hangja: – Veled ellentétben ez az átkozott szőlőbirtok számomra nem vágyaim netovábbja. Többet akarok annál, mint hogy világszerte ismert borokat állítsak elő. Ha eljön az ideje – és az igazi nő –, mindenképpen családot szeretnék alapítani.

Egy ökölcsapás semmi nem lett volna ehhez képest! Juliet úgy érezte magát, mintha éppen kiütötték volna. Szinte azt várta, hogy egy bíró föléje hajoljon, és rászámoljon.

– Nos, örülök, hogy segíthetek neked addig agyonütni az időt! – Tudja az ég, hogyan sikerült elérnie, hogy a hangja inkább cinikusan, mintsem sértetten csengjen.

Amikor Phillip rájött, milyen sértőek voltak a szavai Julietre nézve, grimaszt vágott.

– Jaj, istenem! Juliet, bocsáss meg! Nem úgy értettem!

A nő elhárító gesztussal rázta meg a fejét.

– Nem, nem! Igazán nincs okod bocsánatot kérni. Végtére is mindketten pontosan tudjuk… – Nagy nehezen nyelt egyet. – …hogy a kapcsolatunknak vannak bizonyos határai.

– Igen, valóban. A határok. Én meg azt hittem…

Hogy a férfi nem folytatta, Juliet rákérdezett:

– Mit hittél?

Phillip a fejét rázva válaszolt:

– Nem, semmi, semmi. Nincs jelentősége. – Furcsán megkeményedett arckifejezéssel tette félre a szalvétáját, és felállt. – Még el kell intéznem az irodában valami adminisztrációt.

– De hát alig ettél valamit.

– Nem vagyok éhes. Holnap találkozunk.

Nélküle Julietnek sem volt már étvágya. Nyomott hangulatban dobta ki a hirtelen sült csirkemellet és a fűszeres rizst a szemétbe, és tette be az edényt a mosogatóba.

Amikor az első könnycsepp legördült az arcán, szomorúan motyogta:

– Micsoda pocsékolás! – Pedig nagyon jól tudta, hogy nem a rosszul sikerült vacsora volt az, ami megríkatta.

Phillip hihetetlenül rosszul aludt. Tulajdonképpen egyáltalán nem aludt. A Juliettel való vacsora óta ellenőrizhetetlen érzések fortyogtak benne kiszámíthatatlanul és veszedelmesen, mint egy vulkánban röviddel a kitörés előtt.

Valamikor feltétlenül be fog következni a robbanás, ezzel tisztában volt.

Amikor másnap reggel megérkezett Medellionra, Juliet már az íróasztalánál ült. Amikor megpillantotta a nőt, rögtön látta, hogy ő sem alhatott jól, mert sötét karikák voltak a szeme alatt. Legalább egy kis vigasz! Ráadásul Juliet szakadatlanul a mutatóujja körül tekergetett egy hajtincset, és Phillip már ismerte annyira, hogy tudja, ez nála az idegesség jele.

– Jó reggelt, Juliet!

– Jó reggelt!

A nő csészéjére mutatva Phillip megkérdezte:

– Hozzak neked még egy kis kávét? Úgyis az automatához megyek.

– Ne, köszönöm, van még.

Kezét nadrágja zsebébe mélyesztve a férfi halkan azt mondta:

– Juliet, borzalmasan érzem magam a tegnap este miatt.

– Nincs rá semmi okod. Csak az igazat mondtad.

– Nem, az nem az igazság volt. – És emiatt nem hunyta le egész éjszaka a szemét! Most egyszerűen ki kell mondania. – Te ugyanis sokkal fontosabb vagy nekem, mint gondolod. Én nem az időt ütöm agyon veled, ahogyan te fogalmaztál. Ez sokkal több annál. Messze több.

A nő fátyolos hangon válaszolta:

– Számomra is.

A férfi sóhajtva támaszkodott neki az ajtófélfának.

– Nem gondolod, hogy akkor tennünk kellene valamit, hogy lebontsuk a határainkat?

Juliet újabb tincset tekert az ujjára.

– Nem tudom, hogyan. Azt kívánom… azt kívánom… – Remegett az ajka, aztán megrázta a fejét.

Miért esik olyan nehezére szavakba öntenie az érzéseit? A férfi célzásoknál alig ment messzebbre.

– Úgy látszik, van néhány dolog, amelyről mindkettőnknek el kell gondolkodnunk – mondta Phillip halkan. Aztán megköszörülte a torkát, és hozzátette: – Eldöntöttem, hogy karácsonyra elutazom Kaliforniába.

Egy rövid pillanatra valami csalódásféle volt a nő tekintetében, de aztán elmosolyodott, és azt mondta:

– Jól van. Helyesnek tartom, hogy a családoddal karácsonyozol. Megmondtad már az édesanyádnak?

– Igen, tegnap este. Hihetetlenül nagy felhajtást csap. Mintha borjút akarna vágni vagy valami hasonló – mesélte Phillip nevetve.

– Nos, ezt általában csak a Bibliában teszik, ha a tékozló fiú hazatér. Te pedig nem kalandvágyó fiú voltál, hanem jó okod volt, hogy eljöjj.

– És te mit tervezel karácsonyra? – tudakolta Phillip.

Juliet vállat vonva válaszolt:

– Igazából semmit. Valószínűleg elmegyek Coreyhoz és az édesanyjához karácsony este vacsorára. Meghívtak. Ezenkívül a felújítási munkákkal és a szobák díszítésével épp elég tennivalóm akad.

– Juliet… – kezdte a férfi, de a nő nem hagyta, hogy folytassa.

– Ha május végén meg akarjuk nyitni a szállodát, hogy már a pünkösdi üdülőkre is számíthassunk, akkor lassan be kell indítanunk a reklámkampányunkat. A marketingfőnök már dolgozik a sajtónak szánt anyagon – magyarázta a lány anélkül, hogy a férfira nézett volna. – A prospektusokat huszonkettedikén akarja eljuttatni hozzám. Vagy legkésőbb huszonharmadikán. Akkor lesz elég időm mindent átnézni, hogy újév után azonnal szétküldhessük őket.

– Igazán nem kellene az ünnepnapokat munkával töltened.

– Tudom, hogy nem volna muszáj, de én így akarom. Tényleg! – bizonygatta a nő. Aztán halkan hozzátette: – Így legalább nem gondolok állandóan apámra.

Tényleg, ez az első karácsony az édesapja nélkül! Phillip egy pillanatra arra gondolt, megkéri a lányt, kísérje el Kaliforniába. Ott maradhatnának január elsejéig, kirándulhatnának Napa Valleybe, és megkóstolhatnák a konkurencia néhány borát. És bemutathatná Julietet a családjának. De aztán újra a „határok” jutottak az eszébe, amelyekről mindketten el akartak gondolkodni, és azok egyáltalán nem illettek ezekhez a tervekhez. Ezért csupán azt ígérte meg szelíden:

– Legfeljebb egy hétig leszek távol.

Phillip nehéz szívvel foglalt helyet magának a repülőn. Haza kellett mennie. Az édesanyja várta, és ideje volt, hogy szembenézzen az apjával, Freddel és Mirával kapcsolatos problémákkal. De nem szívesen hagyta egyedül Julietet karácsonykor. Annyi mindent kell kettejük között tisztázni.

December huszonnegyedikén reggel Juliet elvitte a férfit a nizzai repülőtérre, és egész idő alatt nagyon igyekezett a beszélgetést a lehető legkönnyedebb mederben tartani. Még ha neki örökkévalóságnak tűnik is, de a férfi hat nap múlva megint itt lesz! Amikor leparkolt az autóval, és ki akart szállni, Phillip még visszatartotta.

– Van még itt valami a számodra. Tulajdonképpen a karácsonyfád alá akartam tenni, de…

– De én nem állítottam fát – fejezte be Juliet a mondatot.

– Pontosan. Ezért most szeretném átadni.

– Muszáj megvárnom a felbontással az estét? – kérdezte a nő leplezetlen kíváncsisággal.

A szemében megcsillanó izgalom és várakozásteljes öröm tetszett a férfinak. Az utóbbi időben mindkettőt oly ritkán látta rajta.

– Nem, nem! Már most kibonthatod – mondta nevetve, és szépen becsomagolt kis csomagot húzott elő a kabátja zsebéből, majd átnyújtotta Julietnek.

– Igazán nem kellett volna – mondta a nő, miközben izgatottan felnyitotta a dobozka díszpapír alól előbukkanó fedelét. – Jaj, istenem!

Bár elragadtatott arckifejezése nem hagyott kétséget, Phillip mégis megkérdezte nevetve:

– Tetszik?

– Imádom! – kiáltotta a nő lelkesen, és kivette az ezüstláncot a dobozkából, hogy közelebbről szemügyre vehesse a függőt: az ametisztkövekből készült szőlőfürtöt – Medallion márkajelét.

– Tudom, hogy nem hordasz sok ékszert, de úgy gondoltam, ebben az esetben talán kivételt fogsz tenni. A függőt külön neked csináltattam. Ily módon Medallion mindig egészen közel áll majd a szívedhez.

– Csodálatos ajándék! Egyszerűen tökéletes! – mondta Juliet, és párásán csillogott a szeme.

– Juliet!

– Bocsáss meg! – suttogta a nő, és megpróbálta visszatartani a könnyeit. – Csak nem tudok visszaemlékezni rá, hogy adott-e nekem valaha valaki ilyen szép és ilyen személyes ajándékot!

– Fel akarod tenni most rögtön? Segítek bekapcsolni – javasolta a férfi.

Néhány pillanattal később a szép kis medál már Juliet dekoltázsán nyugodott.

– Nagyon gusztusos! – állapította meg Phillip vigyorogva.

A nő mosolyogva hajolt oda hozzá, és gyengéden megcsókolta. Aztán halkan azt mondta:

– Nem Medallion az egyetlen, ami közel áll a szívemhez, Phillip!

– Ó! – A férfi érverése azonnal felgyorsult. Még ha érteni vélte is, mit akart ezzel mondani Juliet, most bizonyosságra volt szüksége: – Mi áll még közel a szívedhez?

– Én nem vagyok a szavak embere – mormolta a nő, és lesütötte a szemét. – Legalábbis ha érzésekről van szó.

– Pont az imént azonban nagyon jól csináltad – próbálta Phillip bátorítani.

A nő azonban a fejét rázta.

– Tettem valamit a bőröndödbe.

– Karácsonyi ajándékot?

– Olyasmit. Inkább magyarázatot.

– Attól tartok, nem egészen értem.

– Meg fogod érteni. És ha… ha nem tetszik, visszaadhatod, és… – Juliet mélyet lélegzett – …és én megígérem, hogy úgy is rendben lesz.

Szavai a férfi számára értelmetlenek voltak.

– Juliet…

De a nő már kinyitotta az autó ajtaját, és készült kiszállni.

– Na, gyere! Sietnünk kell, különben a végén még lekésed a repülőt!

10. FEJEZET

Az első, ami Phillipnek feltűnt, amikor megérkezett családja szőlőbirtokára, a melegebb időjárás volt. Franciaország fölött már hetek óta alacsony nyomású ciklon terült el, amely éjszakánként fagypont alatti hőmérsékleteket eredményezett. Ehhez képest az enyhe tizennyolc fok Kaliforniában majdnem nyáriasnak hatott. Mélyen beszívta a levegőt, és élvezte a *Holland Farms* meghitt illatát. Aztán leparkolt a bérautóval, és elballagott a szülei házához.

Judith Holland a lépcső alján várta, és sugárzott az örömtől. Phillip mindenről megfeledkezve kiejtette kezéből a bőröndjét, és szorosan megölelte az édesanyját. Csak most tudatosult benne, mennyire hiányzott neki.

– Szia, mami! – mondta vidáman, és megcsókolta az arcát.

Édesanyja boldog sóhajjal törölte le az öröm könnyeit az arcáról.

– Jaj, de örülök, hogy újra látlak, Phillip!

– Én is örülök. – Phillip fél kezével felvette a bőröndjét, a másikkal átkarolta édesanyja vállát… és aztán meglátta, hogy a lépcső legfelső fokán ott áll az apja. Ross Holland soha nem engedett szabad folyást az érzelmeinek, de most sokáig rázta Phillip kezét, majd kitárta előtte a ház ajtaját, és szinte szeretetteljesen kérdezte:

– Jól utaztál, fiam?

Phillip ösztönösen megérezte, hogy apja ezt békejobbnak szánja, és úgy határozott, hogy elfogadja.

– A reptéren elszabadult a pokol, de a repülőút jobb nem is lehetett volna. Örülök, hogy látlak, apa!

– Menjünk inkább be! – javasolta az édesanyja felszabadult mosollyal az ajkán. – Egy csésze kávé mellett sokkal kellemesebb a beszélgetés.

– Vagy egy pohár bor mellett – vetette közbe az apja, és átkarolta fia vállát. – Fogadok, hogy Phillipnek semmi kifogása nem volna egy pohárka hordóban érlelt chardonnay ellen.

– Jól sikerült idén?

– Több mint jól! Tökéletesen igazad volt a magyar tölgyfából készült hordókkal! – Még egy békejobb!

– Köszönöm.

Apja elégedetten folytatta:

– Azt hiszem, kitűnően fog szerepelni a versenyeken!

– Bizonyára, de azért ne légy túl biztos a győzelemben! – válaszolta Phillip vigyorogva. – Medallionnak is van valami egészen különleges a tarsolyában.

Később, már este, amikor együtt ültek a kandallónál, és egy jó sangiovesét ittak, apja hirtelen azt mondta:

– Szeretném, ha visszajönnél.

Phillip meglepetten nézett rá.

– Kaliforniába?

Apja bólintott.

– *A Holland Farms*ra. – Mióta vágyott Phillip arra, hogy hallja ezeket a szavakat! De apja aztán még hozzátette: – Freddel még egyszer mérlegeltük a javaslatodat, hogy létesítsünk szállodát a szőlőbirtokon.

– Tehát Fred ötlete volt hazahívni engem? – Bár az unokatestvére pillanatnyilag nem volt ott, Phillip mégis érezte a jelenlétét, és ez egyáltalán nem tetszett neki! Semmi sem

változott! Még mindig kettő az egy ellen volt a felállás a *Holland Farms*on. De különös módon ez már nem nyomasztotta annyira, mint korábban.

– Frednek ehhez semmi köze – magyarázta az apja energikusan. – Én akarom, hogy visszagyere. – Phillip meglepetése alighanem látható volt, mert az apja sóhajtva folytatta: – Úgy látom, nem hiszel nekem, Phillip.

– Hogy hiszek vagy nem, annak semmi jelentősége. Mondjuk egyszerűen azt, hogy tapasztalatból tudom, hogy a változtatási javaslataimat a Holland családban nem szokás különösebben komolyan venni.

– Régebben ez így volt, igen – ismerte el Ross, és elgondolkodva vette szemügyre a bort a poharában. – És őszintén sajnálom. A változtatás egyszerűen nem az én világom, neked pedig örökké azon járt az eszed, hogy minden lehetséges dolgot felforgass.

– De jó okkal! – tiltakozott Phillip. – Én vagyok az utolsó, aki a hagyományokat csupán a változtatás kedvéért felrúgná. Engem egyedül az vezetett, hogy a márkánkat még ismertebbé tegyem, miközben ti minden ötletemet elvetettétek!

– El tudom képzelni, hogy ezt te így élted meg.

– Ez így volt, apa.

Phillip tulajdonképpen azt várta, hogy az apja most vitába száll vele, de ő ehelyett témát váltott:

– Édesanyádnak nagyon hiányzol.

Phillip sóhajtva válaszolt:

– Tudom. A jövőben igyekszem majd, hogy gyakrabban meglátogassalak titeket. Mihelyt Medallionon bejáródnak a dolgok. – Mivel beszélt már apjának a kis szállodáról, hozzátette: – Téged és anyut természetesen bármikor szívesen látunk, ha meg akartok látogatni Franciaországban. Május végére kész a szálloda. Mit szólnátok a nászutas lakosztályhoz? – kérdezte ingerkedve.

Apja nevetve válaszolt.

– Édesanyádnak biztosan tetszene!

– A szobaárban benne foglaltatik egy üveg idei pezsgő és egy ínyenc reggeli, amelyet kívánságra az ágyban szolgálnak fel.

– Úgy hangzik, mintha mindenre gondoltál volna.

– Jó támogatóm volt – felelte Phillip, és Julietre gondolt, aki azonnal hiányozni kezdett neki.

– Tehát nem szeretnél visszajönni? A *Holland Farms*nak szüksége van rád. Nekem is szükségem van rád, fiam!

Phillip egész életében arra várt, hogy ezeket a szavakat hallja az apja szájából. Mióta eladta a tulajdonrészét, ez a jelenet még álmaiban is kísértett. Most azonban a fejét rázta. Medallionon várta valaki. Valaki, akinek szüksége volt rá, és akire neki is szüksége volt. Akit szeretett.

Szereti Julietet! Ezt egyszerűen nem tagadhatta tovább sem önmaga, sem a kedvese előtt.

Amikor Phillip egy órával később felment a régi szobájába, Julietre gondolt. Legszívesebben azonnal felhívta volna, de az időeltolódás miatt odaát most az éjszaka közepén jártak. Tehát holnap reggel! Holnap reggel hallani fogja a nő hangját! Mivel még nem csomagolt ki, feltette bőröndjét a pamlagra, és kinyitotta. És akkor felfedezte Juliet ajándékát.

Sietve feltépte a színes papírt, és megrökönyödve nézett a régi halászsapkára, amely kibukkant a csomagból. Miért ajándékozta neki a nő ezt a kopott, kifakult micsodát? De a hozzá tartozó levéltől hevesebben kezdett dobogni a szíve. Végre elmúlt a jövővel kapcsolatos minden kétsége!

Ne aggódj, Phillip! Nem azt várom, hogy hordd a sapkát. Az édesapámé volt. Tavasszal mindig a birtok megszemléléséhez tette fel. Számára egyfajta kabala volt. Néha azt hiszem, hogy lehetett benne valami, mert Medallion szőlőtőkéi eddig minden fagyos időszakot jól átvészeltek.

Azt akartam, hogy Te kapd meg, mert olyan sokféle módon emlékeztetsz az édesapámra: becsületes vagy, megbízható, szikla a hullámverésben. Olyasvalaki, akiben megbízhatok Az irántad való érzelmeimnek nincsenek határai! A mielőbbi viszontlátásra!

Julieted

Becsületes, megbízható, bizalomra méltó. Bár a legtöbb férfi feltehetőleg szívesebben hallja, ha a kedvese izgatóbb jelzőkkel illeti, ezek mindent jelentettek Phillipnek.

Juliet férfiakhoz való viszonyára eddig a bizalmatlanság nyomta rá a bélyegét, és most azt írta, hogy megbízik benne, és hogy az iránta való érzelmeinek nincsenek határai!

Másnap reggel, jóval azelőtt, hogy felkelt volna a nap, Phillip már teljesen felöltözve ült a konyhában. Amikor édesanyja pongyolában megérkezett, azt mondta:

– Azelőtt is mindig te ébredtél fel elsőként karácsonykor!

– Az egyetlen különbség az, hogy most már nem próbálom meg titokban kideríteni, mit fogok kapni – válaszolta a férfi mosolyogva. – Ehelyett főztem egy kanna kávét.

– Az sem rossz. – Édesanyja töltött magának egy csészével. – De azért hiányzik nekem a kíváncsi kisfiam! Miért kell a gyerekeknek olyan hamar megnőniük és elhagyniuk a családot?

Phillip zavartan nézett rá.

– Apropó, elhagyni… Megváltoztattam az utazási tervemet. Vissza kell mennem Franciaországba, mama. Még ma.

Édesanyja egy pillanatra kővé dermedt. Aztán tiltakozni kezdett:

– Jaj, nem! Még hogy ma, Phillip! De hát karácsony van! Mi lehet olyan fontos, ami miatt még ma visszarepülsz?

– Nem mi, mama. Ki…

– Ó! – Édesanyja csodálkozva vonta fél a szemöldökét.

– Megismertem egy nőt – kezdte Phillip óvatosan. De jóval az előtt, hogy a végére ért volna a mondatnak, már ismét mosoly ült édesanyja arcán.

Juliet az ünnep első napját Coreynál és a családjánál töltötte. Bár barátnője minden rábeszélő képességét latba vetette, hogy maradásra bírja, Juliet idejekorán elköszönt. Nyolc órakor már kedvenc világosszürke selyempizsamája volt rajta, és egy gyapjútakaróval kényelembe helyezkedett az ágyán. Miközben a tévét nézte, görcsösen igyekezett bebeszélni magának, hogy nem várja sóvárogva a telefon csöngését.

Elutazása óta nem hallott hírt Phillipről, pedig már másfél napja volt távol a férfi. Örökkévalóságnak tűnt számára ez az idő! Juliet elgondolkodva nézett az órára. Kaliforniában most délelőttnek kell lennie. A férfi valószínűleg éppen reggelizik a családjával. És Mira…

Önkéntelenül a nyakában függő lánc után nyúlt. Mit gondol vajon a férfi az ő ajándékáról? Talán nem értette meg, mit akart mondani vele. Talán nem tudja, hogyan reagáljon rá? Talán el is veszett a poggyásza?

– Talán egyszerűen hülye vagyok! – mormolta bosszúsan.

Pár nap múlva Phillip újra itt lesz, akkor bizonyosságot kap. Addig megkímélhetné magát a töprengéstől.

Amikor nem sokkal később csengettek, semmi kedve sem volt kinyitni, hiszen már egy ideje hálóruhában heverészett. Valószínűleg Corey akarja rábeszélni, hogy menjen vissza, és töltse nála az este hátralévő részét. És ahogy a barátnőjét ismeri, addig fog csengetni, amíg ő ki nem nyitja az ajtót. Tehát gyorsan belebújt a pongyolájába, és az ajtóhoz ment.

– Ma nem vagyok ünnepi hangulatban – jelentette ki, amikor kinyitotta.

Aztán megdermedt. Phillip állt a tornácon egy régi halászsapkával a fején, amely lecsúszott egészen a szemére. Ellenállhatatlanul nevetséges volt, ahogy kinézett. Egyszerűen tökéletes!

– Hát akkor milyen hangulatban vagy ma? – kérdezte a férfi vigyorogva.

– Én… én…

– Szeretem, ha eláll a szavad – állapította meg Phillip, és hunyorított a szemével. – Elképesztően szexinek találom.

– M… mit csinálsz te itt? – nyögte ki végül Juliet.

A férfi levette a sapkát, és komolyan azt mondta:

– Nem tudok visszaemlékezni, hogy valaha is kaptam-e olyan ajándékot, mint ez.

– Úgy gondoltam, hogy pont megfelelő. Még ha nem olyan értékes is, mint a lánc, amit nekem ajándékoztál.

A férfi fejét ingatva mondott ellent:

– Sokkal értékesebb, mint a lánc, Juliet!

– Még mindig nem tudom elhinni, hogy itt vagy!

– Muszáj volt látnom téged! Ha egy nő azt írja, hogy az érzéseinek nincsenek határai, akkor egy értelmes férfi azonnal felszáll a legelső visszafelé jövő gépre.

Juliet hitetlenkedve kérdezte:

– Ezt tetted?

– Bizony!

Phillip lassan átlépte a küszöböt. A lábával ügyesen belökte az ajtót, és megölelte Julietet. A nő reszkető kezét a férfi mellére tette. Phillip szíve ugyanolyan hevesen dobogott, mint az övé.

Julietet hirtelen féktelen öröm fogta el.

– De hát neked most Kaliforniában kellene lenned! A karácsony mégiscsak családi ünnep.

A férfi olyan gyengéden csókolta meg, hogy Juliet már-már azt hitte, lebeg. Aztán Phillip azt mondta:

– A karácsony a szeretet ünnepe is! És én szeretlek, Juliet!

UTÓHANG

A tavasz mindig is varázslatos volt Medallionon. Ebben az évben azonban egészen különleges lett. Nemcsak azért, mert új szőlészeti szezonnak volt a beharangozója, hanem mert Juliet számára teljesen új élet kezdődött. Úgy érezte magát, mint aki újjászületett, és olyan frissnek, mint a fiatal hajtások a tőkéken, amelyek a meleg napsugarak felé nyújtózkodtak.

Amióta Phillip karácsonykor hirtelen megjelent az ajtaja előtt, és édesapja sapkájával a fején szerelmet vallott neki, Juliet hosszú-hosszú idő óta először igazán boldog volt.

Bár szó sem esett esküvőről, határozottan érezte, hogy a dolog a levegőben lóg, és ez a legkevésbé sem nyugtalanította. Nem csak Phillip bízott meg benne, most végre ő is megbízott önmagában. Most már tudta, hogy ő nem olyan, mint az anyja! Nem fog egy nap arra ébredni, hogy megállapítja, elege volt abból, hogy családja van. Phillip mellett akart felébredni minden reggel, méghozzá élete végéig!

Először azonban még egy másik esküvő állt előttük: Fredé és Miráé. Juliet elhatározta, hogy a csinos piros ruhát fogja felvenni, amelyet Corey ajándékozott neki a szüreti mulatságra. Végre elég magabiztos volt ahhoz, hogy ilyen szexisen mutatkozzék.

Juliet és Phillip egy nappal a szertartás előtt érkezett meg Kaliforniába. Juliet természetesen tudta, hogy a *Holland Farms* elég nagy, de a szőlőbirtok valódi méretei csak akkor tudatosodtak benne, amikor a saját szemével látta.

És Phillip bármikor újra résztulajdonosa lehetne ennek a birodalomnak! A férfi maga mondta ezt, és azt is elmesélte, milyen sokat jelentett neki, amikor azt hallotta az apjától, hogy annak szüksége van rá.

Azóta az apja kétszer próbálta meg rábeszélni a visszatérésre. Phillip eddig minden alkalommal kerek perec visszautasította, de vajon ez mindig így lesz? Most, hogy Juliet tudta, mi van valójában a *Holland Farms* név mögött, attól tartott, a férfi egy nap esetleg megbánja, hogy Medallion mellett döntött. Az ötleteit immár a családja szőlőbirtokán is megvalósíthatná.

A templomhoz vezető út végtelennek tűnő szőlőtőkék mellett vezetett. Ahogy Juliet az autó ablakából szemlélte őket, egyszeriben világossá vált számára, mit kell tennie.

– Azonnal állj meg, Phillip! – kiáltotta hirtelen.

A férfi ijedten húzódott le jobbra.

– Nem vagy jól?

– Minden rendben van. Csak nagyon sürgősen mondanom kell valamit.

A férfi aggódva pillantott a karórájára.

– Nem várhat ez egy kicsit, Juliet? Az esküvő fél óra múlva kezdődik!

– Tudom, persze, sajnálom! De ezt most ki kell beszélnem magamból – mondta nyomatékosan.

A férfi meghökkenten figyelte, amint Juliet kikapcsolja a biztonsági övet, és kiugrik az autóból.

– Hé, hová akarsz menni?

Válasz helyett a nő intett a kezével, hogy kövesse. Phillip fejét rázva futott utána. A lány nem sokat törődött azzal, hogy cipőjének magas sarka elsüllyed a nedves földben, bemenetelt a szőlősorok közé. Aztán hirtelen megállt, karjával nagy kört írt le, és azt kiáltotta:

– Ez a szőlőbirtok egyszerűen hihetetlen, Phillip!

Kezét csípőre téve a férfi úgy figyelte, mintha a lány hirtelen megbolondult volna.

– És ezt akartad ilyen sürgősen közölni velem?

– Igen! Vagyis nem! – helyesbített a nő a fejét rázva, és görcsösen igyekezett megfelelő szavakat találni az érzéseihez.

A férfi sürgetően mutatott az órájára.

– Juliet, el fogunk késni!

– Tudom. Kérlek, adj még egy percet! – Nagy levegőt vett, és elkezdte: – Amikor megismerkedtünk, azt mondtad, hogy a szőlőbirtok csupán egy szőlőtőkékkel teli földdarab. Üzlet, ingatlan.

A férfi homlokát ráncolva válaszolt.

– Igen, ezt mondtam.

– És így is gondoltad?

– Akkor igen – ismerte el Phillip.

– De most már nem?

– Nem! – A férfinak halvány sejtelme sem volt, hová akar Juliet kilyukadni. Igen, a nő megváltoztatta a látásmódját.

– Gondoltam – jelentette ki Juliet a megkönnyebbülés és szomorúság különös keverékével a hangjában.

– Juliet! Mi baj van?

– Ha anyám a jövő héten visszajönne, ha egyszer csak ott állna az ajtóm előtt, akkor mit tanácsolnál?

– Felvette veled a kapcsolatot?

– Nem, csak a véleményedet akarom tudni.

A férfi elgondolkodva simított végig a homlokán.

– Azt hiszem, azt tanácsolnám, hogy hallgasd meg, és tudd meg, mit szeretne mondani neked.

– Ha újra az életem részévé akarna válni, helyeselnéd-e, ha megengedném neki?

– Természetesen.

– Mert a család fontos. Pontosan.

Juliet elégedetten bólintott, és hozzátette:

– És mert szeretsz engem.

– Bár most éppen rendkívül furcsán viselkedsz, igen, szeretlek – erősítette meg Phillip.

– És mivel szeretsz, mindent megtennél, hogy boldognak láss. Áldozatot is hoznál például.

A férfi átölelte, és azt mormolta:

– A mennyet és a poklot is megmozgatnám érted!

Juliet könnyek között mosolyogva préselte ki magából a szót:

– Azt hiszem, el kellene adnod Medalliont!

Phillip meglepetten lépett hátra, és kutakodva nézett a nőre. Biztosan rosszul hallotta! De Juliet folytatta:

– Egy vevő valószínűleg azonnal akadna.

Ettől a javaslattól Phillipnek majdnem megfagyott az ereiben a vér. Hirtelen rég leküzdöttnek vélt kételyek támadtak fel benne.

– Magadra gondolsz, ugye?

– Nem! – A nő olyan hevesen rázta meg a fejét, hogy röpködtek a tincsei. – Nem, nem akarom a te részedet. Természetesen én is eladnám a magamét.

A férfi zavarodottsága fokozódott.

– Juliet, drágám, attól tartok, most aztán már tényleg nem tudlak követni! Miért tennéd ezt? Medallion az életed!

– Nem, nem az. Valamikor azt hittem, de tévedtem. Te vagy az életem, Phillip! Én mindenhol boldog lehetek, amíg te velem vagy, és bort készíthetek!

– Juliet, mit jelentsen ez?

– Apád azt szeretné, ha visszatérnél a *Holland Farms*ra. Édesanyádnak borzalmasan hiányzol, és ez a szőlőbirtok már nemzedékek óta a családod tulajdonában van. Te ide tartozol.

Bár a férfi nem teljesen értett egyet vele, bólintott.

– Tehát tényleg eladnád Medálliont? Lemondanál az álmodról, csak hogy én a családommal lehessek, és a *Holland Farms*ot vezethessem?

Juliet nyelt egy kicsit, de megbánást nem érzett.

– Igen, ezt tenném.

Ha Phillip nem szerette volna már eddig is végtelenül, most mindenképpen beleszeretett volna.

– De hát azt mondtad, hogy Medallion az életed!

A nő két kezébe fogta a férfi arcát, mélyen a szemébe nézett, és azt suttogta:

– Én is tévedhetek, Phillip Holland! Te vagy az életem!

Egy ilyen vallomásra csak egyetlen értelmes válasz van. A végtelenül hosszú csók után Phillip letérdelt a nő előtt.

– Te pedig az én életem vagy, Juliet! Tudod, mennyire szeretlek. De szeretem a mi Medallionunkat is. Az a szőlőbirtok nem csak egy szőlőtőkékkel teli földdarab, hanem befektetés a jövőbe, egy álom. Az az álom, amelyet veled osztok meg.

– De a *Holland Farms*…

– Az a múltam – fejezte be a férfi a mondatot. – Én inkább előre nézek. Juliet, akarsz a feleségem lenni?

A nő nevetve és sírva borult Phillip nyakába.

– De még mennyire!

Természetesen nem jutottak el időben a templomi esküvőre. De észrevétlenül el tudtak vegyülni az ünneplők között, amikor az esküvői tanú pohárköszöntőt mondott az újdonsült házaspárra.

Az örömtől sugárzó Juliet és a boldog Phillip a többi vendéggel együtt emelte köszöntésre a poharát, de a jövő, amelyre koccintottak, nem Miráé és Fredé volt, hanem a sajátjuk.